

வாடைக்காற்று நாவலாசிரியரின்
மற்றுமொர் வெற்றிப்படைப்பு

ஆளயம்

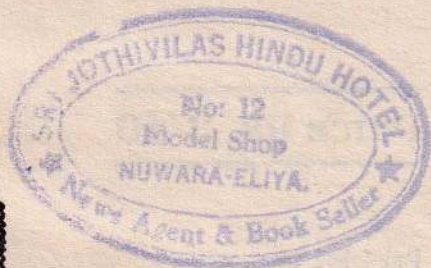

வீரகேசரி
பிரசுரம்

செங்கை ஆழியான்

பிரளயம்

“செங்கை ஆழியான்”

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"PIRALAYAM"

by
K. Kunrasah

FIRST EDITION
JUNE 1975

COPY RIGHTS

**RESERVED WITH
THE PUBLISHERS**

**VIRAKESARI 30
PIRASURAM**

PRICE Rs. 3/40

Published by

VIRAKESARI

P.O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.

**185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.**

புத்தக விற்பனைத் துறையில்

ஒரு புதுமுயற்சி!

வீரகேசரி பிரசுரம், ஜன-மித்திரன் வெளியீடு வரிசையில் ஏற்கனவே வெளிவந்த நாவல்கள் அனைத்தையும் வாங்கிப் படிக்க வாசகர்களுக்கு ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்!

ஒவ்வொரு முக்கிய நகரத்திலும்
கேசரி--மித்திரன் களஞ்சியம்
உண்டு.

கேசரி--மித்திரன் புத்தகக்
களஞ்சியங்களின் விலாசங்களை
உள்ளே காணலாம்

கேசரி -- மித்திரன் புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

கொழும்பு:

- இராஜேஸ்வரி தோட்டல்,
69 ஒல்கொட் மாவதவத.

புறக்கோட்டை:

- வி வடிவேல்,
மளர்விழிஸ்ரோரஸ், 25 செக்கு வீதி.
- வீராஸ்ரோர்ஸ், 249 நொழிஸ்ரோட்.

கொம்பனித்தெரு:

- ரத்னஸ்ரோர்ஸ், 130 மலே வீதி.

பம்பலப்பிட்டி:

- கிறீன்லண்ட் தோட்டல்,
3 A சிறபரி கார்டினஸ், காலி வீதி.

வெள்ளவத்தை:

- விஜயலக்ஷ்மி புத்தகசாலை, 218 காலி வீதி.
- ரிஸ்வீஸ், 114 காலி வீதி.

தெமட்டகொடை:

- எம். கிருஷ்ணசின்னி, மொறயஸ்ஸ்ரோர்ஸ்,
580 தெமட்டகொடை ரோட்.

யாழ்ப்பாணம்:

- வீரகேசரி கிளக் காரியாலயம்,
8 2/2 ஸ்ரேஷன் ரோட்.
- ராஜன் புத்தகசாலை, 12 பஸ் ஸ்ரான்ட்
- ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை, 234 K. K. S. ரோட்.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
1, கஸ்தூரியார் ரோட்.

பண்டத்தரிப்பு:

- கே சுந்தரம்பிளக், சைவானந்தா கிளப்.

அச்சுவேலி:

- ஏ. கே. சுந்தையா, வீரகேசரி ஏஜண்ட்.

சாவகச்சேரி:

- கே. கே. ஐயாத்துரை,
சரஸ்வதி புத்தக நிலையம்.

முன்னுரை

“பிரளயம்” வீரகேசரி வெளியிடும் எனது இரண்டாவது நவீனம். ஒரு சமூகத்தின் விழிப்பையும் மாற்றத்தையும் இந் நவீனம் மேசுகின்றது. இக் கதையின் பகைப்புலத்தையும் நோக்கத்தினையும் வாசகர்கள் புரிந்து கொண்டால் அதுவே என் வெற்றி. இக் கதையின் பகைப்புலத்தைக் சரிவர உணராமல், தமது மன அரிப்பினைத் தீர்க்க முயலும் அரை வேக்காட்டு விமர்சகர்கள், மன முதுகைத் தேய்ப்பதற்கு நான் ஒன்றும் சுமைதாங்கியல்ல.

ஈழத்தின் புத்தக வெளியீட்டுத்துறையில் புதியதொரு அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்து வைத்த “வீரகேசரி” வெளியீடுகளுக்கு, நம்மவர்கள் இன்னமும் சரியான இடத்தினை வழங்கவில்லை. அசுசைப்படுவதற்கு இலக்கியம் களமா?

என் இந் நவீனத்தை உவந்தேற்று வெளியிடும் “வீரகேசரி” புத்தக வெளியீட்டினருக்கு என் நன்றிகள்.

காரியாதிகாரி,
செட்டிகுளம்
24.3.75.

“செங்கை ஆழியான்”

விரைவில்

டாக்டர் கோவூரின் விசித்திர அனுபவங்கள்

“மனக்கோலம்”

இரண்டாம் பதிப்பு

பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்ய இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருகின்றது.

பதிப்புரை

“வாடைக்காற்று” வெற்றி நாவலை அளித்த ஆசிரியர் செங்கை ஆழியானின் பேனையில் பிறந்த இன்னொரு சமூக நாவலை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

வளர்ந்துவரும் ஈழத்து இளம் எழுத்தாளர்களில் செங்கை ஆழியானும் ஒருவர். வாசகர்களின் ஆர்வத்தைக் கவரும் விதத்தில் கதை கூறுவது அவருக்கு கைவந்த கலை. அத்துடன் தன் கருத்துக்களையும் காத்திரமான பாத்திரப் படைப்புமூலம் வாசகர் மனதில் படும்படியாக வெளியிடுகிறார்.

இந் நாவல், ஆசிரியரின் திறமைக்கு இன்னொரு மூத்திரை.

பதிப்பாளர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

பிரபல நாவலாசிரியர்
“ரஜனி”யின் பேனாவிலிருந்து வெளிவரும்
மற்றொரு வெற்றிப் படைப்பு!

“நெஞ்சக் கனல்”

உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளை கசக்கிப் பிழியும்
சமூக நாவல்!

உங்கள் பிரதியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு
இன்றே பதிவுசெய்யுங்கள்.

மல்லாகம்:	❶ வி. குமாரசாமி, கேரூட்ட ரோட்.
மாவிட்டபுரம்:	❷ திருமதி எம்.செல்லையா, ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்.
மாவிப்பாய்:	❸ கே. ரி நாயகம், நாயக பாலன் ஸ்ரோர்ஸ்.
பருத்தித்துறை:	❹ எஸ். கண்ணன் வட இலங்கை புத்தகசாலை.
நெல்லியடி:	❺ லக்ஷ்மி ஸ்ரோர்ஸ், கரவெட்டி.
வல்வெட்டித்துறை:	❻ கே. அருட்சோதி, கலைச்சோலை புத்தக நிலையம்.
சுன்னாகம்:	❼ தலைக்ஷ்மி புத்தக நிலையம், பிரதான வீதி.
கீர்மாகாணம்:	
மட்டக்களப்பு:	❶ சக்தி நூல் நிலையம், 53 திருகோணமலை வீதி.
கல்முனை:	❷ மணமகள் புத்தகசாலை, 29 பிரதான வீதி.
ஏறாலூர்:	❸ சிவநடராஜா ஸ்டோர்ஸ், 105 பிரதான வீதி.
அக்கரைப்பற்று:	❹ கே. கந்தசாமி பரமேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பாகாமம் ரோட்.
களுவாஞ்சிக்குடி:	❺ வி. கந்தசாமி, பிரதான வீதி.
காத்தான்குடி:	❻ ஏ. கே. மொகமட், டிவிஷன் இல: 6, 105, பிரதான வீதி.
வாழைச்சேனை:	❼ கே. முத்துராஜா, நேசம் ஜுவல்லர்ஸ், 540, பிரதான வீதி.
வவுனியா மாவட்டம்:	
பேரிநொச்சி:	❶ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 135, புகையிரத நிலைய வீதி
வவுனியா:	❷ ஏ. செல்வரத்தினம், கவிதா ஸ்ரோர்ஸ் 5, B பஸ் ஸ்ரேண்ட்.
ஊன்றூர்:	❸ ஏ. கதிரவேலு, கலாவதி கபே.

பெயர்:

இரத்தினபுரி:

பண்டாரவளை:

பதுவை:

நுவரெலியா:

ஹட்டன்:

நாவலம்பிட்டி:

கம்பளை:

மாத்தளை:

கண்டி:

ஆள்கரணையா:

- கே. வேலுப்பிள்ளை, 223 பிரதான வீதி
- ஆர். கே. செல்வத்துரை
பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ் 71 பிரதானவீதி,
- மீனும்பிகா நிழல் ஏஜன்ட் 235 லோவர் வீதி.
- ஸ்ரீ ஜோதி விலாஸ் 12 மொடல் மார்க்கெட்.
- இம்பீரியல் பிரஸ் 96 பிரதான வீதி.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், கம்பளை ரோட்.
- ஏ. சுந்தரராஜா, 20 நுவரெலியா ரோட்.
- எஸ். எஸ். அன்னலிங்கம்,
ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ், 73 திருகோணமலைவீதி.
- கலைவாணி புத்தக நிலையம்,
130 திருகோணமலை வீதி.
- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம்,
இன்கூரன்ஸ் பிஸ்டிக், 23/1, தலைவா வீதி.
- பொப்பியூலர் ஸ்ரோர்ஸ்,
முதலாம் மாடி, மத்திய சந்தை.
- எஸ். ரெங்கசாமி ரெட்டியார்,
ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ், 110, ருக்மணி பஸ்பா

மர்மக்கதைப் பிரியர்களே!

“ஐனா-மித்திரன் வெளியீடுகள்”

[படங்களுடன் கடிபவை]

● நிழல்மனிதன்: ‘நவம்’ எழுதியது. விலை: ரூபா 2/25.

இருளோடு இதனாக வருகின்றான்... நிழலோடு நிழலாக மறைகின்றான். அவரின் இலக்கு ஒரு கட்டிளங் கன்வி... பாரிஸ்தகரய் பாவை. விழியால் மருட்டி, கட்டிலுக்கழைக்கும் ஒரு விபசாரி! மர்ம மனிதனின் எண்ணம் ஈடேறியதா...? பக்கத்திற்குப் பக்கம் திடீர் திருப்பங்கள்! வரிக்குவரி விறுவிழிப்பான சம்பவங்கள்!

● விதியின் வழியிலே: ‘ரஜனி’ எழுதியது. விலை: ரூபா 2/90.

கொழும்பின் கத்தியிலே ஒரு குளுகுளு ஹோட்டல். இன்பத்தை அள்ளிக்கொடுக்க கட்டிளங் கன்னிகள்! போதை வேண்டுமா? போகும் வேண்டுமா? ஹோட்டலின் உள்ளே மறைந்துகிடக்கிறது பயங்கர மர்மம். அந்த மர்மத்தை உடைத்தெறியப் புறப்படுகிறார் துப்பறியும் மேதை சரத்யாபு. அவரின் சாஹஸங்கள் ஒன்று? இரண்டா?

● அன்பே என் ஆருயிரே: ‘ஷர்மிளா’ எழுதியது. விலை: ரூபா 3/40.

சினாமூதல் சிக்கப்பூர்வரை, கொழும்பு முதல் நெமாக்கொகை வரை தேடித்திரிகின்றான் ஓர் அண்ணன், தன் தங்கையைக் கொலை செய்த பாதகர்களைத் தேடி. தேடவின்போது கடத்தல்காரர்களின் வலையில் வீழ்கின்றான். சர்வதேச கடத்தல் சாம்ராஜ்யத்தின் தலைவி... இலங்கைப் பெண்மணி?

கையிலெடுத்தால் கீழே வைக்கமுடியாதளவு விறுவிழிப்பு
யிக்க மர்ம நாவல்கள் இவை. படித்துப்பாருங்கள்.

மூன்று புத்தகங்கள் ஆடர் செய்தால் தபாற்செவவு
இனும். வி.பி.பி. ஆடர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
சொற்பிரதிகளே கைவசமுள்ளன. முந்துகிளிகள்!

வீரகேசரி பிரசுரங்கள்

ஆஷா	3—90
தாரிணி	4—90
உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன	3—60
மண்ணில் இருந்து விண்ணிற்கு	7—50
காலங்கள் சாவதில்லை	3—90
காகித ஓடம்	3—40
ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்	3—40
அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே	3—40
சீதா	3—40
கோர இரவுகள்	3—40
வாழ்க்கைப் பயணம்	3—40
குமாரபுரம்	3—40

வீரகேசரி பிரசுரங்களை உள்ளூர் ஏஜண்டுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். வி. பி. பி. மூலம் அனுப்புவதற்கு தபாற் செலவு பிரதி ஒன்றுக்கு சதம் -/75 ஆகும்.

வீரகேசரி விநியோக இலாகா
த. பெ. இல. 160
கொழும்பு.

ஈழத்திலே இலக்கியப் புரட்சியை ஏற்படுத்திய வீரகேசரிப் பிரசுரங்களைப் படித்தீர்களா?

★ “அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே” — ரஜனி எழுதிய உள்
ளத்தைத் தொடும் குடும்ப நாவல். விலை: 3/40.

மனமெரத்த காதலர்களிடையே சாதிப்பிரச்சினை குறுக்கிட்டபோது
அவர்கள் எதிர்த்துப் போராடினர். அவர்கள் அடைந்த வெற்றிக்கு உதவி
யவர்கள் அவர்களின் பெற்றோர்களே! நம்புகிறீர்களா? படித்துப்பாருங்கள்”

★ “ஆஷா” — பிரபல நாவலாசிரியர் ரஜனியின்
மாபெரும் வரலாற்று நவீனம். பக்கங்கள்: 313,
மலிவுவிலை: 3/90.

இந்திய சரித்திரத்திலே மாபெரும் அரசியல் கொந்தளிப்பு...
கொந்தளிப்பின் மத்தியிலே ஒரு அழகான இளம் பெண். அவள் வட
பாரதம் முழுவதையும் தன் மயக்கு விழிகளால் வென்று ஆளத் துடித்
தாள். அவளது அரசியல் சூதாட்டத்திலே உருண்ட தலைகள் பல.
எதற்கும் அஞ்சாத மாவீரன் அஜாத்சத்தருவே கலங்கித் தனித்
தான். வரலாற்றை மாற்றி அமைக்கப் புறப்பட்ட ஓர் வீரமங்கை
யின் சாஹசங்கள்...!

★ “தாரினி” — ரஜனி எழுதிய தலைசிறந்த சூப்பறியும்
மர்மக் காவியம். பக்கங்கள்: 400, மலிவுவிலை: 4/90.

சொடுமைகளும் நயவஞ்சகமும் பேய்க்குணங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து
மனித உருவில் நடமாடியபோது, அவற்றை அழிக்கப் புறப்பட்டாள்
ஒரு கட்டிளங்கல்வி. இரும்புக் கோட்டைக்குள்ளே இருபது வருடங்
களாகப் புதைந்து கிடந்தது ஒரு பயங்கர ரகசியம். நினைத்தாலே நெஞ்
சம் பதைபதைக்கும் அந்த ரகசியத்தை அறியவேண்டாமா?

★ “உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன” — பிரபல எழுத்
தாளர் டானியல் எழுதிய பல்சுவை பயக்கும் பதினாறு
சிறுகதைகள். பக்கங்கள்: 230, விலை: 3/60.

ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு சிறந்த அனுபவம்... படித்தபின்
மறக்கமுடியாத கதைக் கருவூலங்கள்.

★ “ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்” — நியூவேல் எழுத்
தாளர் இந்துமகேஷ் எழுதிய அற்புத நவீனம். விலை:
ரூபா 3/40.

விலைமகள் ஒருத்தியைக் காதலித்துக் கைப்பிடித்தான் ஒருவன்
அவளைக் குலமகளாக்கிவிட அவன் அடைந்த சோதனைகள்... பரிதாபத்
துக்குரிய ஒருவனின் சுவையான காதல் அனுபவங்கள்!

★ “காலங்கள் சாவதில்லை” – பிரபல நூவலாசிரியர்
தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய மலையக வாழ்க்கைச்
சித்திரம். விலை: ரூபா 3/90.

உள்ளத்தை ஒப்படைத்தவனிடம் தன் பெண்மையையும் ஒப்படைக்கக் காத்திருந்தாள் ஒரு சட்டிளம் கன்னி. விதி சதிசெய்தது. மணவீகம் அந்த நறுமலரைக் கசக்கி முகர்ந்தார்கள் காழகக் குண்டர்கள். பெண்மை இழந்த அந்தக் கன்னியை ஏற்றுக்கொண்டாளு அந்தக் காதலன்?

“மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்கு”

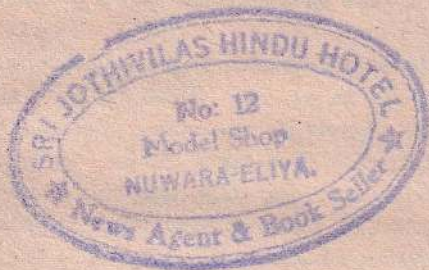
டாக்டர் க. இத்திரகுமார் எழுதியது.

தமிழில் முதன்முதலாக வெளிவந்துள்ள விண் வெளிப் பயணம் என்ற அறிவுநூல். விண்வெளிப் பயணம்பற்றி அழகிய விளக்கப் படங்களுடன் இலகுவாகப் புரிந்துகொள்ளத் தக்க வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சாகுத்திய அக்கடமி பரிசு பெற்ற நூல். விலை ரூபா 7/50. சொற்ப பிரதிகளே கைவசமுள்ளன.

இது ஒரு வீரகேசரி பிரசுரம்.

- மூன்று புத்தகங்களுக்கு மேல் ஆடர் செய்வோருக்கு தபாற் செலவு இனும். அல்லது புத்தகம் ஒன்றுக்கு. தபாற் செலவு -/60 சதம். வி.பி.பி. ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். -/75 சதம் முத்திரையை அனுப்பிவைக்கவும்.

‘நூலகர்’-எஸ்-சுனிசுனாணி

பிரளயம்

1. ஓர் அரசகுமாரி

விவகறை இனிமையாக மலர, இருள் மெதுவாக விலகத் தொடங்கியது. மென் புகார் முற்றாக நீங்கிவிட வில்லை. பாலை விறகு எரித்துப் படர்ந்த புகைப் போர்வை போல, பனிப்புகார் திரை விரித்திருந்தது.

ராணி சோம்பலை முறித்தபடி முற்றத்தில் கால்களைப் பதித்தாள். இரவு பெய்த மழையினால் நீர் ஊறிப் பொருமி யிருந்த நிலம், சில்லென்ற குளிர்ச்சியை ஊட்டியது. அவ ளுக்கு அது வழக்கமான குளிர்ச்சிதான். பனியும், மழை யும் அவளின் வைகறைத் துயில் களைப்பை நிறுத்திவிட முடியாதவை. அவை அவளின் தோழிகள்.

முற்றத்தில் தாழ்வாரத்தோடு சடைத்து வளர்ந்திருந்த சீமைக்கிளவ மரங்கள் எதிர்பாராது வீசிய காற்றினால் அலையுற்றன. ராணியால் உடனே ஒதுங்கிவிட முடிய வில்லை. பனித்துளிகளாகச் சிந்திய மழைத் துளிகள் அவள் உடலைத் தழுவிச் சிதறின.

“சாய்...” என்று வெறுப்போடு உடலை நெளித்துக் கொண்டாள். நிலத்தோடு சோரக் கட்டியிருந்த பாவா

டையை மெதுவாகத் தூக்கிப் பிடித்தபடி, முற்றத்தைக் கடந்து சென்று தலை வாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

தலைவாசலும் வீடும் ஒன்றையொன்று நோக்கியவாறு கட்டப்பட்டிருந்தன. இரண்டையும் இணைத்தபடி அடுக்களை அமைந்திருந்தது. இரண்டு அறைகள், நீளவாட்டில் ஒரு சாலை, குறுக்குவாட்டில் இன்னொரு சாலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு பழைய காலத்து வீடு அது. ராணியின் பாட்டனாரால் கட்டப்பட்டு, அவர் அரசோச்சியஅரண்மனை அது. சுவர்கள் செம்மண்ணினால் எழுப்பப்பட்டிருந்த போதிலும் வெண்கண்ணாம்பு பூச்சினால் அவை துப்புரவாக விளங்கின.

தலைவாசல் முற்றுகக் கல்லால் கட்டப்பட்டது. கூரை மட்டும் தென்னங் கீற்றுக்களால் வேயப்பட்டிருந்தது. அடுக்களை சிறியதொரு குடிசை. குனிந்துதான் அதன் உள்ளே நுழைய வேண்டும். சுவர்களாக பனை மட்டைகள் நெருக்கமாக வரியப்பட்டிருந்தன.

ராணி திண்ணையில் இருந்தவாறு தனது வீட்டை ஒரு கணம் நோட்டம் விட்டாள். அவள் பிறந்த சாதிக்குள் உண்மையிலேயே அவளின் குடும்பம் வசதியானதுதான்.

ராணியின் தகப்பன் வேலுப்பிள்ளை ஒரு சலவைத் தொழிலாளி.

நேர்மைக்குப் பயந்த மனிதர் அவர்.

ராணி தனது விழிகளைத் தலைவாசலுள் செலுத்தினாள்.

அடுக்கடுக்காக அழுக்குத் துணி மூட்டைகள். அவை சுமை சுமையாகக் கட்டப்பட்டு வெளுத்துச் சலவை செய்வதற்காக ஒரு மூலையில் இருந்தன. மறுமூலையில் ஸ்திரீகளைப் பெட்டியின் சூட்டினால் எரிந்து கறுத்துவிட்ட நீள் மேசையொன்றில், சலவை செய்து மடித்த உடுப்புகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

எத்தனை வீட்டு அழுக்கு மூட்டைகளோ அவை!

சிவத்தக் கரை போட்ட சேலையால் கட்டப்பட்டிருக்கும் துணி மூட்டை யாருக்குச் சொந்தமானது என்று ராணிக்கு நன்கு தெரியும். அது விதானையார் வீட்டிற்குரியது. அந்த சிவத்தக் கரைச் சேலையைத்தான் விதானையார் மனைவி வீட்டிலிருக்கும் போது கட்டிக்கொள்வாள். ராணி கல்லூரிக்குப் போகும் வேளைகளில் பல தடவைகள் இதைக் கண்டிருக்கிறாள். ஒரு சேலையைத்தான் மாற்றாது கட்டுகிறாளோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்படுவதுண்டு.

விதானையார் வண்ணப்பண்ணையிலே பணத்தால் கணிக்கத்தக்க ஒரு புள்ளி. “அவருக்கு ஏன் தான் இவ்வளவு கஞ்சத்தனமோ?”

ராணிக்கு ஒரு சம்பவம் நினைவிற்கு வருகின்றது. மறக்க முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சி அது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்ததாக இருக்கவேண்டும்.

அப்போது அவளிருக்கும் தலைவாசல் கல்கட்டிடமாக இல்லை. மண் தலைவாசலாகவே விளங்கியது. வேலுப்பிள்ளை ஊரின் துணிகளை அந்தத் தலைவாசலுள்தான் வைப்பது வழக்கம். நிலம் மண்ணாக இருந்தபடியால் பலகையினால் அசவு கட்டி ஊத்தைச் சுமைகளை அதில் அடுக்கி வைப்பார்.

அப்படி வைத்தும் ஒரு அழுக்குச் சுமை நில் த்தில் விழுந்ததால் அதன் ஒருபுறம் கறையானுக்கு இரையாகி விட்டது. அதை முதன் முதலாகக் கண்டவள் ராணிதான். அவள் தந்தையை எழுப்பிவந்து காட்டினாள்.

வேலுப்பிள்ளை தலைமீது கைகளை வைத்தபடி செயலற்றுக் குந்திவிட்டார்.

“என்ன ஐயா செய்வது? தற்செயலாக நடந்தது தானே?” என்றாள் ராணி.

வேலுப்பிள்ளை மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பிள்கறையானுக்கு இரையாகிக் கிடக்கும் துணி மூட்டையைப் பார்த்தார்.

“உது விதானையார் வீட்டான் பிள்ளை. என்றை இரு பது வருஷத் தொழிலிலை உப்பிடி ஒருக்காலும் நிகழ்ந்த தில்லை... நான் விதானையாருக்கு என்ன சொல்லப்போகி ரேனோ...” என்று இடிந்துபோனார்.

ராணி மூட்டையை அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். மேலே சுற்றிக் கட்டியிருந்த படுக்கை விரிப்பும், ஒரு சேலையும் மட்டுமே கறையானுக்கு இரையாகி, பொத்தல் விழுந்து கிடந்தன.

வேலுப்பிள்ளை பயந்தது போலவே சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. விதானையார் ஏறிப்பாய்ந்தார்.

“உது என்ன வேலுப்பிள்ளை, நீ செய்த வேலை? கவனக் குறைவாகக் கறையானுக்கோ; மாட்டுக்கோ கொடுத்திட்டு... உது சரிவராதா...” என்று ஏசினார்.

விதானையாரின் மனைவி இன்னும் இரண்டுமுழம் பாய்ந்தாள்.

“உது, கட்டாடி, கறையான் கிறையான் தின்னல்லை... நீ மாத்துக் கொடுத்து என்ற அருமந்த சேலையை கெடுத்துப் போட்டாய்...” என்று சீறி விழுந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளைக்குப் பொய் பேசத் தெரியாது. விதானையார் மனைவி கூறிய அபாண்டமான பழியைக் கேட்டு விதிர்த்துப் போனார்.

“மாத்துக்கு நான் ஊர்ச் சீலையனைக் கொடுக்கிற தில்லை பிள்ளை. அதுக்குப் புறம்பா வச்சிருக்கிறன்... உண்மையாகக் கறையான்தான் தின்றுவிட்டுது...”

விதானையார் குறுக்கிட்டார்.

“அது எனக்குத் தெரியாது. வேலுப்பிள்ளை, உன்ரை கூலியிலை பிடிச்சுக்கொண்டுதான் தருவன்...”

வேலுப்பிள்ளை பதில்கூற முடியாது. “அப்படியே செய்யுங்கோ...” என்றார்.

அன்று வேலுப்பிள்ளை வீடு திரும்பியபோது கூடவே நாகலிங்கத்தையும் கூட்டிவந்தார். நாகலிங்கம் ஒரு மேசன். அடுத்த இரு வாரங்களுள் மண் தலைவாசல் கல்

கட்டிடமாக மாறிவிட்டது. ஆனால், அம்மாவின் ஆறு பவுண் சங்கிலி அடைவு கடைக்குப் போய்விட்டது.

ராணி திண்ணையைவிட்டு இறங்கி அடுக்களை நோக்கி நடந்தாள்.

பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. இன்னும் ஒரு வரும் படுக்கையைவிட்டு எழும்பவில்லை. வழமையில் ஐயா நேரத்தோடு எழும்பிவிடுவார். அவர்கூட இன்னமும் எழவில்லை.

நேற்றிரவு படுக்கும் போது வழக்கத்தைவிட நேரமாகிவிட்டது. கந்தையர் வீட்டு உடுப்புகளுக்கு பெட்டி போட்டு முடிய நள்ளிரவாகிவிட்டது. நாளை கடைக்காரக் கந்தையர் வீட்டு உடுப்புகள் கொடுத்தாக வேண்டும்.

இராக வீட்டிலில்லை. அவன் மனைவியோடு மாமா வீட்டிற்குப் போவைந்தான். ஒருவாரமாகியும் திரும்பவில்லை. அவன் வீட்டிலிருந்தால் ஐயாவிற்கு உதவி செய்வான். மளமளவென்று பெட்டி போட்டு உடுப்புகளை அடுக்கிவிடுவான்.

ராணி ஆச்சியை எழுப்பினாள்.

“என்ன பிள்ளை...?”

“விடிஞ்சு போச்சினை, எழும்பு...”

ஆச்சி எழுந்து பாயிலை குந்திக்கொண்டாள். அவளுடைய கை தலையணைக்குக் கீழே எதையோ தேடியது.

ராணிக்குத் தெரியும் அது என்னவென்று.

“ஆ... துவங்கிவிட்டா... சுருட்டுக் குடிக்கக் கூடா தென்றெல்லே அண்ணை உனக்குச் சொன்னவர்...?”

“அவன் கிடக்கிறான் பிள்ளை... பழகின பழக்கத்தை விடமுடியுமே? அது ஒரு தவனம்... நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்துத் தந்திட்டுப் போ பிள்ளை...”

வேலுப்பிள்ளையும் எழும்பி பாயைச் சுருட்டி வைத்தார்.

“பிள்ளை தம்பி எழும்பிவிட்டானே? போனமுறையும் சோதனையில் குண்டு... இந்த முறையாவது பாஸ்பண்ணி னுன் எண்டால்...”

“அவனும் எழும்பவில்லை ஐயா...” என்று கூறியபடி ராணி அறைக்குள் போனாள்.

“தம்பி எழும்படா... ஏய், சுபத்திரா உனக்கு என்னடி இன்னும் நித்திரை, எழும்பு... கண்மணி நீயும் எழும்பி முகத்தைக் கழுவு... பாய் எங்கேயோ கிடக்குது. வெறுந்தரையிலே இவள் கிடக்கிறாள்...”

வீட்டு அலுவல்களையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு ராணி கல்லூரிக்குப் புறப்பட்ட போது நேரம் எட்டரை யாகிவிட்டது. அவள் புறப்படுவதைக் கண்டு ஆச்சி வழக்கம் போல் முணுமுணுத்தாள்.

“என்ன படிப்பு வேண்டிக் கிடக்குது... வயதும் பதினெட்டாச்சு... எங்கடை சாதியிலே எங்க வீட்டைப்போல வேறு எங்கேனும் படிக்கினமே...”

“நாங்கள் படிக்கிறதால் உனக்கு என்னளை ஆச்சி கஷ்டம்...” என்று குறும்பாகக் கேட்டாள் ராணி.

“அதில்லைப் பிள்ளை... குசினிக்கை முடங்கப்போகிற வண்ணாத்திக்கும் படிப்பு தேவையோ...? மூத்த பொம்பிளைப்பிள்ளை வீட்டோடு இருந்தால் எவ்வளவு உதவியாக இருக்கும்...”

ராணியின் தம்பி கனகசிங்கம் ஆத்திரத்தோடு குறுக்கிட்டான்.

“விசர் கதை கதையாதை ஆச்சி, நீயே இப்படிச் சொன்னால் மற்றவை எப்பிடிச் சொல்லுவினம்...? நாங்க எல்லாம் படிக்காமல் சீலை தோய்த்துத் திரியவேண்டும் என்று நீயும் எண்ணுகிறாய்... உது இனிச் சரிவராது... அக்காவும் படிக்கிறதுதான்... கண்மணியும் படிக்கிறதுதான்... நானும் படிக்கிறதுதான்... சுபத்திரா மூதேசிதான் படியாமல் நெசவுக்குத்திரியுது...”

நெசவுக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சுபத்திராவுக்குக் கனகசிங்கம் கூறியது கேட்டது.

“இஞ்சை மூதேசி கீதேசி என்று பேசாதே... நீ மட்டும் படிப்பிலை திறமோ? போன முறையும் எஸ். எஸ். ஸி. குண்டு... பேச வந்திட்டார்...” என்று கறுவிக் கொண்டாள் சுபத்திரா.

“இந்த முறை பாரடி, நான் ‘ச’யோட பாஸ் பண்ணிக் காட்டுறன்...” என்றான் கனகசிங்கம்.

“எங்கடை அண்ணர் இந்த முறை கட்டாயம் பாஸ் பண்ணுவார்...” என்றாள் கண்மணி.

கனகசிங்கத்திற்கு அவளும் தன்னைப் பகிடி பண்ணுவது போலப் பட்டது. நறுக்கென்று கண்மணியின் தலையில் குட்டிவிட்டான்.

“ஐயோ, பார் அக்கா...” என்று சிணுங்கினாள் கண்மணி. ராணி தம்பியைக் கடிந்துவிட்டு, கண்மணியை அணைத்துக்கொண்டாள்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்தபடி வீட்டுத் திண்ணையில் குந்தியிருந்தார் வேலுப்பிள்ளை. குழந்தைகளின் சண்டையில் அவர் தலையிடுவது கிடையாது. அமைதியாக இவற்றைப் பார்த்து ரசித்துக்கொள்வார்.

அடிதடி அளவிற்குப் பிள்ளைகளின் சண்டை போனது கிடையாது. போனாலும் பார்த்துக்கொள்வதற்கு ராணி இருக்கிறாள்.

கனகசிங்கம் எப்போதுமே துடுக்கானவன். தங்கைகளோடு அவன் ஓயாது சண்டை போடுவான். சுபத்திராவும் ஒரு வாயாடிதான். கண்மணி மட்டுமே ஒரு பாவி. ஆனால், மூவரும் ராணிக்கு அடக்கம்.

ராணி தலைமை வகிக்கப் பிறந்தவள்.

குழந்தைகள் படித்து முன்னேறுவதைப் பற்றி வேலுப்பிள்ளைக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி. அவர் சாதிக்குள் அவரது குழந்தைகள்தான் படிக்கிறார்கள்.

ராணி இம்முறை பல்கலைக் கழக தேர்வுப் பரீட்சை எடுக்கப் போகிறாள். நிச்சயமாக அவள் சித்தியடைவாள்

என்பதில் அவருக்குச் சந்தேகமேயில்லை. அதன் பின் அவனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அனுப்புவதா? இல்லையா? என்பதுதான் பிரச்சினை. இது ஒரு வினாவாக அவருள் உருவெடுத்துள்ளது.

பணத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் ஏழையும்ல்ல, பணக்காரருமல்ல. முதுசக் காணிகளும், சீதனக் காணிகளும் அவரிடம் இருக்கின்றன. நேர்மையாகத் தனது தொழிலைச் செய்து முன்னேறிவவர் அவர். தொழிலும் நன்கு நடக்கிறது. வருவாயும் பரவாயில்லை. சுபத்திரா நெசவுக்குப் போய் உழைத்துப் பணம் சம்பாதிக்கிறாள். ஆனால்—

பிரச்சினை சின்னத்தம்பி வடிவில் அல்லவா இருக்கிறது.

சின்னத்தம்பி ராணிக்கு முறைப் பையன். மனைவி பொன்னுவின் அண்ணன் மகன். தமையனின் மகனைத்தான் மூத்தவள் இராசலிற்ரு அவன் கட்டிவைத்திருக்கிறாள்.

சின்னத்தம்பி ராணிக்காக வளர்பவன். கல்யாணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறான்.

தந்தையோடு சேர்ந்து தொழில் செய்யும் அவன், ராணி மேல் படிப்புப் படிப்பதை விரும்புவானா?

இது விடயமாக வேலுப்பிள்ளை தனது மூளையைப் பல தடவைகள் குழப்பி இருக்கிறார். பதில்தான் கிடைக்கவில்லை.

ராணியின் படிப்பை நிறுத்துவதா?

“என்ன படிப்பு வேண்டிக் கிடக்கு... உவையன் படிச்சு என்ன உத்தியோகம் பார்க்கப் போகினம்... சும்மா மறிச்சுப் போட்டு வீட்டுஅலுவலைப் பார்க்கச் சொல்லு...”

“உந்த வயதிலே நாங்க ரெண்டு பிள்ளையளும் பெத்துப்போட்டம்... என்ன படிப்பு வேண்டிக்கிடக்கு...”

“உந்த விதானையார் கூட தன்ரை மோனை மறிச்சுப் போட்டார்... நீ மட்டும் படிப்பிக்கிறாய்...?”

இப்படி எத்தனையோ பேர்களது அபிப்பிராயங்களை வேலுப்பிள்ளை கேட்டிருக்கிறார்.

“நாங்க எல்லாரும் படிக்க வேணும். படிக்காததால்தான் எங்கடைசாதி இப்படிக்கிடக்கு... படிப்பால்தானே எல்லாரும் முன்னேறி இருக்கினம்... எங்கடை ரீச்சர்கூட இதைத்தான் சொல்கிறா... உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேட்கிறன் ஐயா. எங்களை மறிச்சுப் போடாதையுங்கோ...” என்று ஒருநாள் ராணி கூறினாள்.

ராணி இந்தச் சாதியிலே பிறந்திருக்கக் கூடாது. தப்பிப் போய் இதில் பிறந்துவிட்டாள் என அவர் எண்ணிக் கொள்வார்.

“அவளின் அடக்கம், அழகு... இவை ஆருக்கு வரும்... அவள் ஒரு அரசகுமாரி...” என்று பல தடவைகள் அவர் மனம் கூறிக்கொள்ளும்.

“ஐயா போயிட்டு வாறம்...”-ராணி.

“ஐயா போயிட்டு வாறம்...”-கண்மணி.

“ஐயா போயிட்டு வாறம்...”-சுபத்திரா.

“ஐயா போயிட்டு வாறன்...”-கனகசிங்கம்.

“எல்லாருக்கும் ஐயாதான் வேணும், ஆச்சி தேவையிலீ” என்று பொன்னு முணுமுணுத்தாள்.

2. சுபத்திராவின் துயர்

கல்லூரி முடிவதற்கு இன்னும் இரு பாட நேரங்கள் இருந்தன. புவியியல் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியை அன்று கல்லூரிக்கு வராதபடியினால் அவர்கள் நூல்நிலையத்திற்கு வந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராணியின் வகுப்பில் பன்னிரண்டு மாணவிகளே இருந்தனர். அந்தப் பன்னிரண்டு பேரும் நூல் நிலையத்தை அமளிப்படுத்தப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஊர்க்கதைகளை ஒருவருக்கொருவர் சுவையாகப் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

“ஓமப்பா... அந்தப் பொடியன்... ரஜனிக்குக் கடிதம் கொடுக்கேக்கை அம்பிட்டுப் போச்சாம்.”

“உவ மனோன்மணியின்ரை விஷயம் எல்லா வீட்டுக்காரருக்கும் தெரிஞ்சுப் போச்சு...”

“இந்த முறை சரித்திரத்திற்கு என்ன கேள்வி போடு வாங்கள்... போனமுறை வலு சுகமப்பா...”

இந்த ரீதியில் அவர்கள் பேச்சுக்கள் அமைந்திருந்தன. ராணி அதிகம் பேச்சில் கலந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்காமலுமில்லை. பழையதொரு பத்திரிகையைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

கல்லூரி மணி அடித்து ஓய்ந்தது. வேறு வகுப்பு மாணவிகள் கும்பலாக நூல்நிலையத்தினுள் புகுந்தார்கள்.

“இந்தா மனோன்மணி வாறா...” என்று கோகிலா கூறினாள். ராணி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

மனோன்மணி அவர்களோடு கூடவே படித்தவள். கல் விப் பொதுத் தராதர வகுப்பில் இரு ஆண்டுகள் தவறி விட்டதால் பின்தங்கிவிட்டாள்.

ராணிக்குப் பின்னால் இருந்த வாங்குகளில் அவர்கள் அமர்ந்தார்கள். ஏனோ ராணியைக் கண்டால் மனோன்மணிக்குப் பிடிக்காது.

இருவரும் இருப்பது வண்ணார்பண்ணைதான். அதுதான் காரணமோ தெரியவில்லை.

மனோன்மணி கடைக்காரக் கந்தையானின் மகள்.

“ஓ... எங்கடை அண்ணன் டொக்டருக்குப் படிக்கிறார்... மற்ற அண்ணன் என்ஜினியருக்குப் படிக்கிறார்.....” என்றாள்—

—மனோன்மணி யாருக்கோ கூறிக்கொண்டிருந்தாள். நீண்ட பெருமையிலே வாழ்கிற வகுப்பைச் சேர்ந்தவள் அவள். தனது குடும்பத்தை மாணவிகள் மத்தியில் உயர்த்திப் பேசுவதில் அவளுக்கு அலாதியான இன்பம் என்பது ராணிக்குத் தெரியும். ராணி மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

உண்மையிலே மனோன்மணியின் மூத்த தமையன் வாமதேவன் மூன்று தடவைகளாக பத்தாவது வகுப்பில் சித்திபெரூது வீட்டிலே தங்கிநிற்பவன். அவளது இரண்டாவது தமையன் மகாலிங்கம்...

மகாலிங்கத்தைப் பற்றி எண்ணும் போது ராணிக்கு ஒரு மரியாதை உணர்வு பிறக்கிறது. அவன் ஓர் ஆசிரியன். தமையனின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றுவான். ஏதோ கட்சி கூட்டம் என்று திரிபவன்.

மகாலிங்கத்தைப் பற்றி வண்ணார்பண்ணையில் உயர்வாகவே பேசிக்கொண்டார்கள்.

“ஊருக்கு உழைப்பவன்.”

உண்மைதான். அவன் முன்னின்று செய்த செயல்களை ராணி கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். ‘ஆனால்— மனோன்மணி

அவர்களை டாக்டர், என்ஜினியர்களாக ஏன் உயர்த்தி விட்டாள்?’

‘அவனோடுபடிக்கின்ற மாணவிகள் பலர் இப்படித்தான் தற்பெருமையடித்துக்கொள்பவராக இருக்கின்றார்கள். தகப்பன்மார் சுருட்டுத் தொழிலாளர்களாக இருக்க, ஆசிரியர், அப்போதிக்கரி என்று கூறிக்கொள்பவர்கள் இருக்கின்றார்கள். உள்ள தொழிலை ஏன் மறைப்பான்? உண்மையைக் கூறுவதில் என்ன கேவலம் இருக்கிறது?’ என்ற சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த ராணிக்கு, இருந்தாற் போல தனது பெயர் மனோன்மணியின் பேச்சில் அடிபடும் உணர்வு ஏற்பட்டது.

‘உவ எங்கடை கட்டாடியின்ரை மோள்தான்..... அவவுக்கு பெரிய எண்ணம்...’ என்று மனோன்மணி கூறுவது கேட்டது.

‘இவள் வண்ணாத்தியோ...’ என்று வேறொரு மாணவி ஆச்சரியப்படுவதும் தெரிந்தது.

அவர்களது வார்த்தைகள் கொடிய வேல்களாக ராணியின் செவிகளுள் இறங்கின. தான் ஒரு வண்ணாத்தி என்பதற்காக அவள் ஒருபோதும் வெட்கப்படவில்லை. ஆனால், பேசுபவர்கள் ஏன் அப்பெயரைக் கேவலமாக உச்சரிக்க வேண்டும்?

‘நீ சரியான கள்ளன்’ என்ற வார்த்தைகள் அன்போடு கூறும் சொற்களாகவும் இருக்கலாம். கோபத்தோடு இகழ்ந்துகூறும் சொற்களாகவும் இருக்கலாம். பேசும்முறையில்தானே அர்த்தம் அமைகிறது.

ராணி இப்படியான வார்த்தைகளைப் பல தடவைகள் கேட்டுவிட்டவள். ஆனாலும் கேட்கும் போதெல்லாம் அவை அம்புகளாக அவள் நெஞ்சைத் துளைக்கின்றனவே?

மெதுவாகத் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள் ராணி. அவளின் கண்கள் கலங்கின.

“ராணி...கவலைப்படாதையும்” என்று ஆறுதல் கூறினாள் கோகிலா. “இவையின்றை கொட்டத்தையெல்லாம் அடக்க வேணும்.”

ராணி கண்களை யாருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளின் உள்மனம் கூக்குரலிட்டது. “ஒரு வண்ணாத்தி கல்வியிலே உன்னிலும் உயர்ந்தவள் என்பதை நிரூபிக்கிறேன் பார்.”

ராணி பத்திரிகையை மூடி வைத்துவிட்டு எழுந்தாள்.

கல்லூரிவிட இன்னமும் வெகு நேரம் இருந்தது. ராணிக்கு மண்டை சிதறிவிடும் போல வேதனைகள் தலையைக் குடைந்தன. தனது வகுப்பிற்குள் சென்று தனிமையாக அமர்ந்துகொண்டாள்.

அவளுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது.

“கட்டாடியின் மோள்...” உண்மைதான். அவள் கட்டாடி வேலுப்பிள்ளையின் மகள்தான். அதில் என்ன கேவலம் இருக்கிறது? அவளுக்கு மற்றவர்களைப் போல காலில்லையா? கையில்லையா? உணர்வுதான் இல்லையா?

ஐயா நேர்மையாகத் தான் உழைக்கிறார். விதானையார் போலக் கையெழுத்துப் போடக் கைலஞ்சம் வாங்குகிறாரா? அல்லது மனோன்மணியின் தகப்பன் போல கடையில் கள்ளச்சாராயம் விற்கிறாரா?

“வண்ணான் ஊரை ஏமாற்றிப் பிழைக்கவில்லையே?”

ராணி தனிமையில் குமுறினாள். நடந்து முடிந்து போன ஒரு சம்பவம் நினைவில் எழுந்தது. சுபத்திராளின் படிப்பு நின்ற கதை அது.

சுபத்திரா படிப்பில் சுமாரானவள். குடும்பத்திலேயே மிகவும் அமைதியானவள் அவள்தான். கனகசிங்கத்தோடு சண்டைபிடித்தாலும் அன்பும், ஆதரவுமானவள். ஆச்சியின் மறு அச்ச அவள்.

எல்லாரையும் போல அவளும் கல்லூரிக்குப் போய் வந்தாள். அப்போது எட்டாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் காலை பாடசாலைக்குப் போகும் நேரம் வந்ததும் சுபத்திரா வெளிக்கிடவில்லை.

‘என் சுபத்திரா இன்று பள்ளிக்கு வெளிக்கிடவில்லையா’ என்று ராணி கேட்டாள்.

‘நான் வரவில்லை அக்கா’ என்றாள் சுபத்திரா.

‘என் தொடமாட்டியா...?’

‘இல்லை, இனிமேல் நான் பள்ளிக்கு வரமாட்டேன்... எனக்குப் படிக்க விருப்பமில்லை.’

சுபத்திராவின் பதில் ராணியை திகைக்க வைத்தது.

‘ஏனடி...?’ ராணியால் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை.

‘அவள் விரும்பாட்டி நிற்கட்டுமே... எனக்கும் உதவியாக இருக்கும்...’ என்றாள் ஆச்சி.

ராணி ஆச்சியைச் சுட்டெரித்துவிடுபவள் போலப் பார்த்தாள்.

‘நீங்கள் சும்மா இருங்கோ... ஏன் சுபத்திரா, போக மாட்டன் என்கிறாய்...?’

சுபத்திரா தமக்கையை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவளின் விழிகள் கலங்கி இருந்தன.

‘வகுப்பில் பகிடி பண்ணுகிறார்கள் அக்கா...’

‘என்னெண்டு...?’

‘வண்ணாரப் பெட்டை... வண்ணாத்தி என்று...’

ஒரு கணம் அந்த வீடு நிசப்தத்தில் ஆழ்ந்தது.

‘ஆர் பகிடி பண்ணுகினம்...?’ என்று கோபத்தோடு கேட்டாள் கனகசிங்கம்.

ராணி தம்பியைப் பார்த்த பார்வையில் அவன் மெளனியாகிவிட்டான்.

“இஞ்சை பார் சுபத்திரா, அவையள் பகிடிபண்ணி னால் நமக்கென்ன? நாம் படிச்ச முன்னேறவேணும்..... நான் சொல்வதைக் கேள்...”

ராணி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் சுபத்திரா தொடர்ந்து கல்லூரிக்குப் போகச் சம்மதிக்கவில்லை.

அன்று இரவு ராணி படுக்கையில் படுத்திருந்து ஏதோ நூலொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, சுபத்திரா பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

“என் மீது கோபமா அக்கா...” என்றாள்.

ராணி புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“சீச்சி... இல்லை... ஏன்...?”

சுபத்திரா தமக்கையைப் பார்த்தபடி பேசாது இருந்தாள். சற்றுநேர மௌனத்தின் பின்—

“பகிடி பண்ணினதிற்காக மட்டும் படிப்பை விட்டன் என்று நினைக்கிறாயா அக்கா?” என்றாள் சுபத்திரா.

வியப்போடு ராணி விழித்தாள்.

“நேற்றுப் பின்னேரம் நான் தனியாக வந்தன் இல்லையா? அம்மன் கோவிலடியிலே வரும் போது அந்த வாம தேவன்— அதுதான் மனோன்மணியின்ரை தமையன், குறுக்கே சைக்கிளில் வந்து ஏதோ காகிதத்தை என்னிடம் நீட்டினான்... நான் ஓடி வந்திட்டன்... எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது அக்கா...”

ராணி வியப்போடும் துயரத்தோடும் தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“இதுக்குப் பயந்தா நீ படிப்பைப் பாழாக்கிக் கொண்டாய்...?”

“எனக்கு என்னமோ பயமாக இருக்கு அக்கா... இனிமேல் நான் வெளியிலே போகவே மாட்டன்” சுபத்திரா வின் வார்த்தைகளில் உறுதியிருந்தது.

மௌனமாக சில பொழுது தங்கையையே உற்றுப் பார்த்தாள் ராணி.

சுபத்திரா உண்மையில் வயதிற்கு மிஞ்சிய வளர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தாள். மருட்சி என்றும் ஆட்சி செலுத்தும் சற்றுப் பெரிய அவள் விழிகள் கலங்கி நிற்க, தாமரை இலைத் தண்ணீராகக் கண்ணீர் முத்துக்கள் தேங்கி நிற்பதும் அழகாகத்தான் இருந்தது. சுபத்திரா பொது நிறந்தான். அடக்கமாகப் பின்னிவிட்டும் கூட அவளின் கூந்தல் இடுப்புக்குக்கீழ் இறங்கித்தான் நிற்கும். சுபத்திரா நடந்து செல்லும் போது பின்னால் நடைக்கு இணங்க அசைவுறும். அது ஒன்றே அவள் அழகிற்குப் போதும்.

“என்ன அக்கா சிந்தனை...?”

“சுபத்திரா” என அன்போடு அழைத்த ராணி, “உலகிலே இப்படியெல்லாம் நடக்கிறதுதான். நாங்கள் மிகவும் கவனமாக இருந்தால் சரி. இதுக்காக நீ படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டது சரியாக இல்லை...” என்றாள்.

சுபத்திரா தமக்கையின் பாயில் படுத்துக் கொண்டாள்.

“அதுமட்டுமல்ல அக்கா...”

“ஏன் இன்னமும் இருக்கா...?”

“எங்க வகுப்பிலே நான்தான் மிகப் பெரிய பெண்ணாக இருக்கிறேன்... அதுவும் வெட்கமாக இருக்கு...”

ராணியால் பின் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை. பல காரணங்களுக்காகத்தான் சுபத்திரா தனது படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டாள் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

நினைவில் இவையெல்லாம் எழுந்து நின்றன. கேலிக் குப்பயந்து சுபத்திரா கல்வியை விட்டிருக்கலாம்- ஆனால், ராணி அவ்வாறு செய்யமாட்டாள். அவள் கோழையல்ல.

வகுப்பில் எவ்வளவு நேரம் அப்படி சிந்தனைவயப்பட்டிருந்தாளென்று ராணிக்கே தெரியாது.

“பள்ளி விட்டிட்டுது... எழும்பு ராணி” என்று கோகிலா அவளை உலுப்பியபோதுதான் அவள் உணர்வு பெற்றாள்.

கல்லூரியும், அவள் வீடும் நெருங்கியேயிருந்தது. வீதியின் இரண்டு முடக்குத்திரும்பினால் அவளுடைய வீடுதான். பிறவுன் றோட்டில் திரும்பி வடபுறமாக நடந்துகொண்டிருந்த வேளையிலும் வகுப்பறைச் சம்பவமே தலை தூக்கி நின்றது. கூடவே பல மாணவிகள் வந்ததும் எவருடனும் பேசாது ராணி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

இந்த றோட்டில்தான் சுபத்திரா வேலை செய்கின்ற நெசவாலை இருக்கிறது.

நெசவாலையைக் கடந்தால், ராணி வீட்டுக்குத்திரும்புகிற முடக்கு வரும். அந்த முடக்கில்தான் நரியன்குண்டு என்ற சிறிய குளம் இருக்கிறது. வண்ணூர்பண்ணை சலவை தொழிலாளருக்குரிய குண்டு அது. மழை காலத்தில் இக்குண்டில் நீர் நிரம்பி வழியும். அதன் கரையில் பெரிய தம்பிரானுக்கு சிறிய கோயில் அமைந்திருக்கிறது. கோயிலின் முன்னால் பெரியதொரு அரசமரம். அக்கோயில் அவள் சாதியினருடையதுதான். வேலுப்பிள்ளை சிறிய கொட்டிலாக இருந்த அந்தக் கோயிலை பணம் சேர்த்து கல்கட்டிடமாக்கியவர்.

நரியன் குண்டிற்கு மேற்கே வீதிக்கு அப்பால் அமைந்திருந்த கடை கந்தையாவிற்குச் சொந்தமானது. அந்த இடத்தில் ஒரே ஒரு கடை இருந்தபடியினால் வியாபாரம் நன்கு நடந்தது.

கந்தையர் பெரும்பாலும் கடையில் இருப்பது கிடையாது. அவருடைய மனைவிதான் கடையை நடத்தி வருகிறார். படிப்பறிவில்லாத தாழ்ந்த வகுப்பினர் வாழும் பகுதியாக அது இருந்ததால் அவருடைய மனைவி வைத்ததுதான் விலை.

நரியன் குண்டில் இப்போது வெள்ளம் நிரம்பி நிற்கிறது. பலர் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ராணியின் தந்தையும் சிலசமயம் அங்கே நிற்கலாம்.

ராணியின் கால்கள் பெரிய தம்பிரான் கோயில்முன் சற்று தரித்து நின்றன. மனதிற்குள் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு மீண்டும் நடந்தாள்.

பரந்து விசாலித்த அரசமரத்தின் கீழ் கரத்தை வண்டிகள் பல நின்றிருந்தன. சலவைத் துணிகளைச் சுமந்து வந்த வண்டிகள் அவை. ராணி வீட்டு வண்டி அங்கு இல்லையே. நின்றிருந்தால் அந்தச் சிவத்தக் காளை ராணியைக் கண்டதும் துள்ளிக் குதிக்குமே.

ராணிக்குப் பக்கத்தில் வந்த கோகிலா வலப்புறந்திரும்பி யாரையோ பார்த்துச் சிரிப்பது போல உணர்வு தட்டியது. அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

கந்தையரின் கடைவாசலில் வாமதேவன் நின்றிருந்தான்.

3. சுபத்திராக் குஞ்சு

வேப்பம் பூக்கள் தூறிய மழையினால் பிடிப்பிழந்து முற்றமெல்லாம் சிதறிக் கிடந்தன. வெண்மலர்ப் பரவல் தூய வெண் கம்பளத்தினை நினைவுபடுத்தியது. கம் என்ற வாசனை எழுந்து, திண்ணையில் உட்கார்ந்து பாடசாலைப் புத்தகம் ஒன்றினைப் படித்துக் கொண்டிருந்த ராணியின் மூக்கில் ஏறியது.

“பாழாப்போன மழை...உள்ள பூவெல்லாததையும் கொட்டிப் போட்டுதே” என்று சாபம் வைத்தாள் பொன்னு. வடகம் போட வேண்டிய பூக்களையெல்லாம் மழை சிதைத்து விட்டதே என்ற கவலை அவளுக்கு.

மனைவி போடும் சாபம் தலைவாசலில் சலவை செய்த உடுப்புகளுக்குத் தண்ணீர் தெளித்து மடித்துக் கொண்டிருந்த வேலுப்பிள்ளைக்குக் கேட்டது.

“நீ மழையைத் திட்டுகிறாய், மழை பெய்ததால்தான் நரியன் குண்டுக்கை கொஞ்சம் தண்ணியாவது நிற்குது...”என்றார் அவர்.

“ஆச்சிக்கு ஒன்றுமே கூடாது” என்றாள் ராணி.

வேலுப்பிள்ளை பெரிதாகச் சிரித்தார். பொன்னு அடுக்களைக்குள் போய் விட்டாள்.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்ததால் வீசிய காற்றில் தண்மை காணப்பட்டது. அது ராணியின் உடலைக் குளிரச் செய்தது. ஆனால், வேலுப்பிள்ளையின் உடம்பு முழுவதும்

வியர்வையில் குளித்திருந்தது. ஸ்திரீப் பெட்டியின் ஊமல் கரி வெக்கை அவரை வியர்வையால் குளிப்பாட்டி இருந்தது.

தளர்ச்சி அடையாத தேகம் அவருடையது. என்றாலும் வயதானவர்தானே. தந்தையைப் பார்க்க ராணிக் குப் பரிதாபமாக இருந்தது. மெதுவாக எழுந்து தலை வாசலுக்குப் போனாள்.

“ஐயா, இராச அண்ணை எப்ப வரப் போகிறார்...நீங்க ஒருவர் எவ்வளவு என்று வேலை செய்கிறது...?”

வேலுப்பிள்ளை பெட்டியை வளையத்தில் வைத்துவிட்டு, வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு, மகளைப் பார்த்தார்.

“எப்ப வாறானோ தெரியாது பிள்ளை. கலியாணமான பிறகு எங்களுக்கெல்லாம் உதவுவான் என்று எதிர் பார்க்க முடியுமா...?”

பொன்னு இவற்றையெல்லாம் கேட்டபடி, தேநீரோடு வந்தாள்.

“அவன் ஏன் இனி எங்களுக்கு உழைச்சுத் தாரான்...? அவனுடைய மனுஷிக்குப் புறம்பாக இருக்கத்தான் விரும்பும்...நீங்க இனிக் கனகசிங்கனை மறியுங்கோ. அவன் படிச்சது காணும்...”

ராணி குறுக்கிட்டாள்.

“நாங்க படிக்கிறது எப்பவும் ஆச்சிக்கு கண்ணுக்கை குத்துது...” என்றாள் ஆத்திரத்தோடு.

“ஏதோ படிச்சுக் கிழிக்கத்தானே போறியள்...”

“இருந்து பார் ஆச்சி...”

“படிக்கத்தான் வேணும். நாங்க படிக்காததால்தான் இப்படி இருக்கிறம்...” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

ஸ்திரீக்கை பெட்டிக்குள் தணல் வெடித்துச் சிதறியது. ராணி துணிகளை எடுத்து அடுக்கி வைத்தாள்.

“ஆச்சி.....தேத்தண்ணி...ரெடியா...?” என்ற குரலோடு,

படலை பொத்தென்று விடும் சத்தம் கேட்டது. கனகசிங்கம் சைக்கிளை வேலியோடு சாத்திவிட்டு வேகமாக வந்தான்.

“துரை வாரூர்...வரேக்கையே அவருக்குத் தேத்தண்ணி ஆயத்தமாக இருக்க வேணும்...இல்லாட்டில் கந்தோருக்குப் பிந்திப் போய் விடும்...” பொன்னு கறுவிக் கொண்டாள். வேலுப்பிள்ளை மகளை அழைத்தார்.

“தம்பி...”

“என்ன ஐயா...?”

“இஞ்சை வா...”

கனகசிங்கம் தந்தையின் முன்வந்து நின்றான்.

“கொஞ்சத்தைப் பெட்டி போட்டு வைக்கட்டாம்” என்றாள் ராணி.

“ஐயையோ...நான் சுட்டிடுவன் அக்கா” என்று மறுத்தான் கனகசிங்கம். “நான் வெளியிலே அவசரமாகப் போகவேணும் அக்கா...நானைக்குச் செய்யிறன்...”

வேலுப்பிள்ளைக்கு மகளைக் கண்டிக்கத் தெரியாது.

“சரி போ...” என்றார். கனகசிங்கத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

“அக்கா தங்கச்சி எங்கே?”

“யார் கண்மணியா...?”

“இல்லை சுபத்திரா...”

அறைக்குள் ஏதோ தைத்துக் கொண்டிருந்த சுபத்திரா, “ஏன்?” என்றாள்.

அக்காவின் கேள்விக்குப் பதில் கூறாது கனகசிங்கம் அறைக்குள் பாய்ந்தான்.

“சுபத்திராக்குஞ்சு...”

வேலுப்பிள்ளை கேள்விக் குறியோடு ராணியைப் பார்த்தார்.

“என்ன இண்டைக்கு துரை உருக்கமாகக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போரூர்...?”

ராணி சிரித்தாள்.

“அவனுக்கு ஏதோ காசு தேவைப்படுகுது போல இருக்கு. அதுதான் தங்கச்சியை வளைக்கப் போகிறான்...”

அறைக்குள் அண்ணனும் தங்கையும், ஏதோ வாக்கு வாதப்பட்டனர்.

“உண்மையா இல்லை, அண்ணா...இவ்வளவுதான் என்னிடம் இருக்கு...”

“பொய் சொல்லாதையடி...இப்ப ஏதோ என்றை கூடாத காலம் கையிலே காசில்லை உன்னிடம் இருக்குது... உழைக்கேக்கை தராமலாவிடப் போறன்...?”

“சத்தியமா இல்லை...”

கனகசிங்கம் வெளியே வந்து தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்தான்.

“என்ன சகோதரங்கள், ஒரு சதத்திற்குக்கூடப் பிரயோசனமில்லை...” என்றான் கனகசிங்கம்.

“என்ரா?”

“ஒரே ஒரு ரூபா தராத சகோதரங்கள் தானே...?”

“உனக்கேன் காசு, படத்திற்குப் போறியா?”

கனகசிங்கம் குதித்து எழுந்தான்.

“தாக்கா...தா...என்றை அக்கா இருக்கணும் நான் இருக்கணும்”

“உண்மையா இப்ப காசில்லைப் பிள்ளை” என்றார் வேலுப்பிள்ளை முன்னெச்சரிக்கையாக.

“பாவம், ஐயா...கொடுத்து விடுங்க...” என்றார் ராணி இரங்கியபடி.

வேலுப்பிள்ளை சிரித்துவிட்டு ஒரு ஐம்பது சதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

வேலை முடிந்தபின் ஓய்வாக வாங்கிலொன்றில் அமர்ந்திருந்தார் வேலுப்பிள்ளை. பொன்னுவும் வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். ராணியும் தாய்க்கு அருகில் இருந்தாள்.

“உனக்கு எப்ப சோதனை, பிள்ளை?” என்று பொன்னு மகளைக் கேட்டாள்.

“என்ன அதிசயம்...கோச்சி இன்றைக்குப் படிப்பைப் பற்றிக் கேட்கிறா...?” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

“சும்மா அவ வெளிப்படைக்குப் பேசினாலும் நாங்க படிக்கிறதைப்பற்றி ஆச்சிக்கு உள்ளுக்குச் சந்தோஷம் தான் ஐயா. இன்னும் ஆறு மாதம் இருக்கு ஆச்சி...”

“இஞ்ச பாருங்கோ...ஆறு மாதத்திலே சோதனை முடிஞ்சதும், சின்னத்தம்பியிட்டை இவளைப் பிடிச்சுக் கொடுத்திட வேணும்...ஊருலகிலே எல்லாம் கலியாணமா நடக்குது...என்றை வீட்டை இரண்டு குமர் இருந்தும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை...” என்று கவலைப்பட்டாள் பொன்னு.

ராணி கலகலவென நகைத்தாள். அந்தச் சிரிப்பொலி பொன்னு ஆச்சியைக் கோப்பபட வைத்தது.

“என்னடி சிரிப்பு...?”

“ஒன்றுமில்லை ஆச்சி, இப்ப சோதனை முடிந்ததும் நான் யூனிவசிற்றிக்குப் போகப் போறன். அங்கே மூன்று அல்லது நான்கு வருஷம் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பின்பு தான் மற்றதெல்லாம்...”

“கேட்டங்களா இவள் சொல்லுறதை...அண்ணர் துடியாத் துடிக்கிறார், எப்ப இவளை மருமகளாகக் கொண்டு போறதென்று...வேறு எத்தனையோ இடங்களிலே சின்னத்தம்பிக்குச் சம்மந்தம் பேசி வந்தும் இவளுக்காகத் தட்டிக் கழித்து விட்டார்...சின்னத்தம்பி என்ன லேசப்பட்டவனா... எழுபது வீட்டிற்குத் துணி அடிக்கிறான்...”

வேலுப்பிள்ளை மனைவியைப் பார்த்தார். அவள் ஒரு தாய்க்குரிய ஏக்கத்தோடுதான் பேசினாள்.

“இதோ பார் பொன்னு, படிப்பின் பெருமையை இன்றைக்கு உணர்ந்திருக்கிறேன்...விதானையார் தம்பிப் பிள்ளையை பார்...நான் துணி எடுக்கப் போற வேளையெல்லாம் என்ன சொல்லுகிறார். “ஏன் வேலுப்பிள்ளை பிள்ளையையெல்லாம் படிப்பிக்கிறாய். சும்மா மறிச்சுப்

போட்டுத் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுக்கிற துதானே... படிச்சாப்போல ஏதோ கிடைக்கப் போகிறதே என்று சொல்லுகிறார். நம்மீது இரக்கப்பட்டா சொல்கிறார் என்று நினைக்கிறாய்? இல்லைப் பொன்னு எங்கை என்றை புள்ளையன் படிச்ச நல்லா வந்திட்டா, தங்களிலும் பார்க்க உயர்ந்திடும் என்று பயப்படுகிறார். என்னோடையே எல்லாம் போகட்டும்...என்றை பிள்ளையன் வெள்ள நீருக்கை நின்று விறைக்க வேண்டுமாம், உச்சி வெயிலுக்கை நின்று காய வேண்டாம்...''

பொன்னு ஆச்சி கணவனையே பார்த்தாள். ராணிக்குத் தந்தையின் குணம் தெரியும். வெகு அமைதியானவர். உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசத் தொடங்கினால் கொட்டி விடுவார்.

''எனக்கு அப்ப பதினெட்டு வயசுதான் இருக்கும்... அப்புவிற்ரு உதவியாகத் தொழில் செய்தேன். அப்பு உடையார் குடும்பத்தினருக்கு மட்டும்தான் துணி அடிப் பார்...எனக்கு நல்ல நினைவு...ஒரு நாள் அப்புவும் நானும் உடையாருக்குச் சலவை செய்த துணிகளைக் கொண்டு போனோம்...எங்களைக் கண்டதும் உடையார் கொதித்தார். ''நேற்றுக் கோயிலடியிலே நான் வண்டில்லை வாறன். நீ தோள் சாள்வையை எடுக்காது நிற்கிறாய். அவ்வளவுக்கு வந்திட்டுதா?...'' ''கவணிக்கவில்லை ஐயா நீங்கள் வந்ததை'' என்றார் அப்பு. ''கவணிக்கவில்லையோ, எல்லாம் திமிர்...வண்ணாரப் பிள்ளையருக்கு இப்ப வந்திருக்கிற திமிர் இது'' என்றபடி, அப்புவை மார்பில் பிடித்து தள்ளி விட்டார். அப்பு விழுந்து போனார்...நான் பயத்தால் எதுவும் செய்யாது நின்றேன்...அடிமைச் சேவகம் செய்து இரத்தத்தோடு ஊறிவிட்ட தாழ்வை வெல்ல என்னை முடியவில்லை. ''படிக்காத நாய்களுக்கு என்ன தெரியும்'' என்றாள் உடையார் மனைவி. அதற்குப் பிறகும் அப்பு, அவர்களுக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்தார். ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சியை என்னால் மறக்கவே

முடியவில்லை. மாற்றியமைக்கவும் முடியவில்லை...அப்பு செய்ததை இப்பநாளும் செய்கிறன்...''

ஐயாவிற்கு இவ்வளவு பேசத் தெரியுமா என்று வியப்படைந்தாள் ராணி. அதனால்தான் எங்களை யெல்லாம் படிபடியென்று ஊக்கப்படுத்தினாரே?

கண்மணி கண் கலங்கியபடி வந்தாள். ஒன்பது வயதுச் சிறுமி அவள். ஓடி விளையாடியதனால் உடம்பும், உடையும் அழுக்குப் பட்டிருந்தன.

''என்ன கண்மணி?''

''ஒன்றுமில்லை அக்கா. நாங்க விளையாடிக் கொண்டிருந்தம்...எங்களோடை முன் வீட்டு வாத்தியார் வீட்டிலே இருக்குமே ஒரு சின்ன பிள்ளை...சசி...அதுவும் விளையாடிச்சுது...அப்ப அந்த வாத்தியார் வீட்டு மாயி வந்து, சசிக்கு அடிச்சப்போட்டு ''வண்ணாரப் பெட்டையளோடை உனக்கென்ன விளையாட்டு'' என்று இழுத்துக் கொண்டு போனார்...''

ராணிக்குத் திக்கென்றது. ''ஆண்டவா ஏன் தான் இப்படிக்குழந்தைகளின் பிஞ்சு மனதில் நஞ்சை விதைக்கிறாயோ'' என்று கலங்கினாள்.

''அவள் சொன்னால், உனக்கென்ன கண்மணி''

''வண்ணாரப் பெட்டையளோடை விளையாடக் கூடாதா?''

கண்மணி கேட்ட கேள்வி, வேலுப்பிள்ளையை உருக்கி விட்டது. சிறிது சினமும் அடைந்தார். என்றாலும் அடக்கிக் கொண்டார்.

''பார்த்தியா பொன்னு'' என்று மனைவிக்கு ஏதோ ஒரு உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

''நீ போய் முகத்தைக் கழுவு'' என்று கண்மணியை அனுப்பிவிட்டு, ராணி வீட்டிற்குள் போனாள். ஏனோ ராணிக்கு அப்போது தனிமை தேவைப்பட்டது. பல சம்பவங்கள் அவள் மனதில் எழுந்து தலைவிரித்தாடின. வகுப்பிலே ஒரு மனோன்மணி, இங்கு ஒரு வாத்தியார் மனைவி.

“நாங்கள் அவ்வளவு கேவலமானவர்களா?” என்ற கேள்வி ராணியின் நெஞ்சைப் பிளந்தது.

அறைக்குள் நுழைந்தபோது, அங்கு மேசை முன் சுபத்திரா இருந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். தான் வரும் சத்தம் கேட்டு அவள் அவசரமாக எழுதியதை மறைத்ததுபோல ராணிக்குப் பட்டது.

“என்ன சுபத்திரா, எழுதுகிறாய்...?”

“ஓன்றுமில்லையே!”

சுபத்திராவின் கள்ளமில்லாத விழிகளில் எங்கிருந்து தான் இவ்வளவு கள்ளம் புகுந்தது? உடலிலும் ஏதோ மெல்லிய ஒரு நடுக்கம் இருப்பதேன்?

ராணி வேறெதுவும் பேசாது வெளியே வந்து விட்டாள். கல்லூரிப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு படிக்க முயற்சித்தாலும் அவளால் புலன்களை அடக்கி படிக்க முடியவில்லை.

4. ஆரூந் திருவிழா

வண்ணார்பண்ணை கிராமமும்ல்லாத, நகரமும்ல்லாத ஒரு பகுதி. பழமையைப் பேணுபவர்களும், புதுமையை நாடுபவர்களும் வாழ்ந்து வரும் அழகிய ஊர். பல சாதி மக்கள் வண்ணார்பண்ணையில் வாழ்ந்தனர். பழைய தொரு மானிய முறைக் கிராமத்திற்கு இருக்க வேண்டிய தொழிற் பிரிவுகள், சாதிப் பிரிவுகள் அங்கு அமைந்திருந்தன. வண்ணார்பண்ணையின் மையப் பகுதியாகக் கலட்டி என்ற பகுதி விளங்கியது.

அது குடிசனம் செறிந்த பகுதி.

வேளாளர், வண்ணார், தட்டார், நளவர் எனும் நான்கு தொழிற் பிரிவினர் இங்கே வாழ்ந்து வந்தனர். வேளாளர் குடி ஆங்கில அரசாட்சி நிலவிய வேளையில் கல்வியில் சிறப்பினைப் பெற்றதால் பொருள் வளம் மிக்கவர்களாக விளங்கினர். உத்தியோகங்களும், வியாபாரங்களும் இவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. பணச் சிறப்பு இயல்பாகவே ஏனைய பிரிவினைத் தனக்குக் கீழ்ப்படிய வைத்து விட்டது.

இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான் கலட்டியின் திலகமாக அம்மன் கோயில் கொண்டிருந்தாள். சிறிய தொரு கோயில். ஆனால், மாரியம்மனின் மகிமை வண்ணார்பண்ணை முழுவதும் பரவியிருந்தது.

ஆடி மாதத்தில் அம்மன் கோயில் திருவிழா ஆரம்பமாகிவிடும். பத்து நாட்கள் பகலும் இரவும் திருவிழாக்கள் கோலாகலமாக நடக்கும். மேளக் கச்சேரிகளும், சதிர்க் கச்சேரிகளும், கதாப் பிரசங்கங்களுமாகத் திருவிழா விடிய விடிய நடக்கும்.

ஒவ்வொரு நாள் திருவிழாவையும் கலட்டியின் ஒவ்வொரு பிரிவினர் செய்து வந்தார்கள். வேளாளருக்குள் ளேயே சில பிரிவுகள் இருந்தன. குடக்கர் பகுதி, செம்படவர் பகுதி, பொலிசார் பகுதி, ஓஸியர் பகுதி எனச் சில பிரிவுகள். இவர்கள் ஒவ்வொரு திருவிழாவைப் போட்டியாகச் செய்தனர். அதுமட்டுமின்றி, தண்டிகைத் திருவிழா நளவர் என்ற குடிமக்கள் செய்யும் விழாவாகவும், குதிரை வாகனத் திருவிழா வண்ணூர் என்ற குடிமக்கள் செய்யும் விழாவாகவும் இருந்தது.

அன்று ஆரூம் திருவிழா, குதிரை வாகனத் திருவிழா. வேலுப்பிள்ளை தான் அத்திருவிழாவினைத் தன் குடிமக்களுக்காகப் பொறுப்பேற்றுச் செய்வது வழக்கம். அவ்வாண்டு அவர் சாதியினருள் திருவிழாவிற் காகச் சேர்த்த பணம் வழக்கத்திலும் அதிகமாக இருந்ததால் எவ்வாண்டும் இல்லாத அளவு பெரிதாக விழா இருந்தது.

ஆறு சிகரங்கள் அமைத்து, குலை வாழைகளை ஏராளமாகக் கட்டி அலங்கரித்திருந்தனர். மாலைகளால் கோயில் உட்புறம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

திருவிழாவிற்கு மல்லாகத்தில் இருந்து பொன்னு ஆச்சியின் அண்ணர் குடும்பமும் வந்திருந்தது. சின்னத்தம்பியும் வந்திருந்தான்.

சின்னத்தம்பி வீட்டில் இருந்த வேளைகளில் ராணி அவன் முன் வராது ஒதுங்கியே இருந்து கொண்டாள்.

“அக்கா அத்தான் நல்லாக் கொழு கொழுவென்று இருக்கிறார்” என்றான் கனகசிங்கம் ராணியிடம்.

“சும்மா போடா...வேறு வேலையில்லை...” என்று எரிந்து விழுந்தாள் ராணி.

“ஏன் அக்கா ஒளிச்சு இருக்கிறாய்?” என்று கேலி செய்தாள் சுபத்திரா...“பார் அக்கா அந்தக் கண்மணியை...வெட்கமேயில்லாமல் அத்தானுடன் இருந்து சளசளவென்று கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

தலைவாசலில் இருந்துகொண்டு மாமா அவளை அடிக் கொடு தரம் அழைத்தார். ராணியும் சிரமத்தோடு போய்த் தான் வந்தாள். அவ்வேளைகளில் தற்செயலாகச் சின்னத்தம்பியை அவள் பார்த்தாள்.

அவன் தலைகுனிந்தபடி இருந்தான். மச்சான் எப் போதுமே வெக்கறைதான். முன்பு கண்டதிலும் இப்போது அவன் வளர்ந்தும், பெருத்தும் இருந்தான். மெல்லிய கோடுகளாக அரும்பு மீசையும் வைத்திருந்தான்.

“எப்ப மச்சான், கலியாணத்தை வைச்சுக் கொள்ளலாம்” என்று சிவக்கொழுந்து வேலுப்பிள்ளையைக் கேட்டார்.

சின்னத்தம்பிக்கு அங்கு அமர்ந்திருப்பது சிரமமாக இருந்தது.

“நான் கோயில் வரை போயிட்டு வாறன்...கண்மணி வாறியா...?” என்று எழுந்தான். கண்மணியும் கூடவே புறப்பட்டாள்.

“கண்மணி சட்டையை மாற்றிக் கொண்டு போ...” என்று குரல் கொடுத்தாள் ராணி.

அவர்கள் போன பிறகு சிவகொழுந்தும், வேலுப்பிள்ளையும் எவ்வளவோ பேசிக் கொண்டார்கள். வேலுப்பிள்ளை கூறிய காரணங்கள் மாமாவிற்கு ஏற்றதாகப் படவில்லை.

“என்ன படிப்பு மச்சான் எங்கட குடும்பத்திலே இத்தாத படிப்பு..சின்னத்தம்பிக்கு மனைவியாகக் கணக்க ஏன் படிப்பான்...படிச்சது போதும், நிற்பாட்டு...இந்த ஆவணியிலே நாள் வைப்பம்...”

வேலுப்பிள்ளை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

“ஆம்பிளையன் எண்டாலும் பரவாயில்லை. பொம்பிளையன் படிச்சு என்ன செய்யிறது?” என்றாள் வேலுப்பிள்ளையின் மருமகள், இராகவின் மனைவி.

எல்லாரும் கலியாணத்தை வற்புறுத்தியும் வேலுப்பிள்ளை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

“என் பிள்ளையன் படிக்கத்தான் வேணும். நாங்க படியாது கெட்டது போதும்...”

சிவக்கொழுந்து சற்றுக் கோபத்தோடு கேட்டார்:

“அப்ப இறுதியாக என்ன சொல்கிறாய்...?”

“படிப்பு முடிஞ்சு பிறகு கலியாணம் நிச்சயம்”

“அதுவரை என் மகனைக் காத்திருக்கச் சொல்கிறாயா, மச்சான்? அது நடவாது ..உன்ரை மோள் பெரிய படிப்புப் படிச்சா பிறகு பெரிய உத்தியோகம்தான் தேவை...என்ரை மகன் தோதுப்படாது...அப்ப நான் வேறிடத்திலே பார்க்கப் போறன்...”

“என்ன அண்ணை, ராணி சின்னத்தம்பி க்கென்றே வளர்பவள்...” என்று பொன்னு ஆச்சி குறுக்கிட்டாள்.

“நான் என்ன செய்கிறது, தங்கச்சி. உன்ரை புருஷன் எங்களை விடப் படிப்புத்தான் பெரிசு என்று நிற்கிறானே...”

வேலுப்பிள்ளை ஏதோ கூற வாய் திறந்தார். அப்போது, கனகசிங்கம் வேகமாக ஓடிவந்தான்.

“இராக அண்ணைக்கு கோயிலிலே வைத்து அடிச்சுப் போட்டான்கள். விதானையாற்றை மோன் தங்கராசா அடிச்சுப் போட்டான்” என்று கத்தினான்.

இதைக் கேட்டதும் அந்த வீடே ஒருகணம் குய்யோ என்று விரிட்டது.

கோயில் இரண்டு பட்டு நின்றது. ஒருபுறம் விதானையாரும் அவர் பகுதியினரும்; மற்றொருபுறம் வேலுப்பிள்ளையும் அவர் பகுதியினரும்.

விதானையார் பக்கத்தில் பழையவர்களும், புதியவர்களும் கொதித்தனர். வேலுப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் புதிய

வர்கள் மட்டுமே கொதித்தனர். பழையவர்கள் அடங்கி நின்றனர்.

“வேலுப்பிள்ளை பார்த்தாயா உன்ரை மகவின் செய்கையை...நிலைப்பா கட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குத் தோறணம் கட்டுகிறான்...நாங்களெல்லாம் இருக்கிறம் என்று ஒரு மரியாதை இல்லாமல்...”

“கட்டாடி உன்ரை மோன் என்றதுக்காக உதோட விடுகிறன்...” என்றான் தங்கராசா.

“என்றாலும் ஐயா உப்படிச் செய்யக்கூடாது...” என்றார் சிவக்கொழுந்து. மருமகனுக்கு விழுந்த அடி அவருக்குப் பட்டதுபோல இருந்தது.

“அவனை வெட்டிப் போடாமல் உப்படி விட்டது பிழைதான்...” என்றார் விதானையார்.

அப்போது இராச வீரிட்டான்.

“வெட்டிப் போட எங்கடை கை புளியங்காய் ஆயாது...”

“எங்களை இனி ஒருக்கால் தொட்டுப் பாருங்கோ பார்ப்பம்” என்று கத்தினான் சின்னத்தம்பி.

வேலுப்பிள்ளை நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார். வாக்குவாதம் முற்றி இரண்டு பிரிவினரும் மோதிக் கொள்ளும் அளவிற்கு வருவதை உணர்ந்தார். ஒருபுறம் உயர் சாதி என்போர்; மறுபுறம் எளிய சாதி என்போர்; ஒரு புறம் பணம்; மறுபுறம் வறுமை; ஒருபுறம் கல்வி; மறுபுறம் அறியாமையா?

ஏன் இந்த நிலைமை வந்தது?

“சும்மா இருங்கடா...” என்று கத்தி தனது பக்க இளைஞர்களை அடக்கினார் வேலுப்பிள்ளை.

“சரி விதானையார் நடந்தது போகட்டும்...சமாதானமாகப் போவோம்...திருவிழா விற்கு சோடிக்க விடுங்க...” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

விதானையார் கேலியாகச் சிரித்தார்.

“இனி உங்களுக்கு ஒரு திருவிழாவோ...? அது சரி வராது...” “இது எங்கடை கோயில்...” என்றான் தங்க

ராசா. “இனிமேல் திருவிழாவும் இல்லை... கோதாரியும் இல்லை... களட்டுங்கடா சிகரங்களை எல்லாம்.”

வேலுப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் மீண்டும் கொதிப்பு ஏற்பட்டது. வேலுப்பிள்ளை அதை அடக்கினார்.

“உது சரியில்லாத வேலை ஐயா...” என்றார் சிவக் கொழுந்து, விதானையாரை நோக்கியவாறு.

“உவர் ஆர் சரியும், சரியில்லாததும் சொல்வதற்கு...? உங்களுக்கு இனித் திருவிழா இல்லை” என்று விதானையார் தீர்க்கமாகக் கூறினார். கோயில் வீதியில் சனம் நிறைந்து விட்டது.

“வண்ணாரப்பிள்ளையைக்கு வந்த கெவரைப் பார்” என்றான் தங்கராசா. அவன் அவ்வாறு கூறி முடிந்ததும் தான் தாமதம், அவன்மீது வீரிட்டபடி புலியெனப் பாய்ந்தான் சின்னத்தம்பி. வேலுப்பிள்ளை அவனைக் கட்டிப் பிடிக்காது இருந்தால், கோயில் போர்க்களமாக மாறி இருக்கும்.

விதானையார் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார். தங்கராசா வெறிகொண்டு நின்றான்.

“இந்த வருஷம் மட்டும் செய்யுங்க...இனி ஒருக்காலும் உங்களுக்குத் திருவிழா இல்லை” என்றார் விதானையார்.

“உதெல்லாம் இனிமேல் சரிவராது விதானையார்” என்று புதியதொரு குரல் எழுந்தது. அது விதானையார் பகுதியிலிருந்துதான் வந்தது.

“ஆரம்பத்தில் இருந்து நானும் பார்க்கிறேன், நீங்கள் பிழையையும் செய்து போட்டு நாட்டாண்மையும் வேறு காட்டியீர்கள்... கோயில் ஊர்ச்சொத்து... அதிலே திருவிழாச் செய்யிறதை மறிக்க நீங்க யார்?” என்றபடி ஓர் இளைஞன் முன்வந்தான்.

அந்த இளைஞன்மேல் எல்லா விழிகளும் மொய்த்தன

“டேய்! மகாவிங்கம்...” என்று கத்தினான் தங்கராசா. “நீ அவ்வளவிற்கு வந்திட்டியா, எளிய பொறுக்கிகளுக்காக வாதாட வந்திட்டே...”

“வாதாடினால் என்ன தங்கராசா? பிழையைப் பிழை என்று சொல்லத்தான் எனக்குத் தெரியும். உனக்குச் சரியான சாதித் தடிப்பு...மறைஞ்சு போகிற ஒன்றை நீ கட்டிக் காக்க விரும்புகிறாய்...சாதியும் மண்ணுங்கட்டியும்... மனிசத் தன்மை இல்லாத செயல்...” என்றான் மகாலிங்கம்.

வேலுப்பிள்ளைக்கு தங்களுக்காக வாதாடும் அவனை நன்கு தெரியும். கடைக்கார கந்தையாவின் இளைய மகன். அவன் குணத்தையும் அவருக்குத் தெரியும். சின்னத்தம்பி மிகுந்த உயர்வோடு மகாலிங்கத்தைப் பார்த்தான்.

ஏதோ ஒரு வகை மாற்றம் நிகழப் போகிறது என்ற உணர்வு அவனுக்குத் தலை தூக்கியது.

தங்கராசா வெறியானான். ஒருபுறம் கிடைத்த அவமானத்தின் தோல்வி, மகாலிங்கத்தின் வார்த்தைகளால் மேலும் சுய அறிவை இழக்க வைத்தது. தன்பலம்கொண்ட மட்டும் ஒங்கி மகாலிங்கத்தின் முகத்தில் குத்தினான்.

“பறையா”

மகாலிங்கம் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தான். மூக்கு உடைந்து இரத்தம் ஒழுகியது. மகாலிங்கம் மெதுவாக எழுந்து நின்றான்.

தங்கராசாவின் வெறி அடங்கவில்லை. கோபத்தோடு மகாலிங்கத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

எல்லாம் கணப்பொழுதில் நிகழ்ந்தன.

தங்கராசாவிற்குக் குறுக்கே ஒருவன் பாய்ந்து அவனை மார்பில் கைவைத்து ஒங்கிப் பின்னால் தள்ளி விட்டான். தங்கராசாவும், விதானையாரும் ஒருங்கே நிலத்தில் சாய்ந்தனர்.

“ஆராவது என்னுடைய தம்பியிலை தொட்டால் தொட்டவரின் குடலை எடுத்து மாலையாய்ப் போடுவன்...” என்றபடி வாமதேவன் பொங்கும் சினத்தோடு நிற்றிருந்தான்.

5. இப்பிறவியில் நீயன்றி.....

மாலே என்றும் போலக் கவிந்தது. முற்றத்து வேப்பம் பூ வாசம் இன்னமும் முற்றாக நீங்கிவிடவில்லை. விளக்கின் முன்னால் படிக்க அமர்ந்த ராணியால் எதுவும் படிக்கவே முடியவில்லை. கண்கள் அச்செழுத்துகளில் அர்த்தமின்றிச் சென்றபோதிலும் அவள் மனம் கிரகிக்கும் நிலையில் இல்லை.

மூன்று நாட்களுக்கு முன் அம்மன் கோயில் திருவிழாவில் நடந்து முடிந்துபோன சம்பவங்கள் தாம் ஓயாது மன வெளியில் எழுந்தன. தங்கள் பகுதியினருக்குள்ளேயே சண்டை வந்துவிட்டதால் ஒரு விதப் பேர்விச் சமாதானத்தோடு ஆரூர் திருவிழா முடிவுற்றது.

விதானையார் பகுதிக்கும் கந்தையர் பகுதிக்கும் ஏற்பட்ட பிணக்கு வேலுப்பிள்ளைப் பகுதியினருக்குச் சாதகமாக அமைந்தது உண்மைதான்.

ராணிக்கு ஏனோ தாங்கள் அவ்விடத்துத் தோல்வியுற்று விட்டது போன்ற உணர்வே தலைதூக்கி நின்றது. சின்னத்தம்பி மச்சான் தங்கராசாவின்மீது கோபத்தோடு பாய்ந்த போது ஐயா ஏன் தடுத்தார் என்றும் எண்ணினான். அதே வேளை சின்னத்தம்பி மச்சானுக்கு ஏதாவது நிகழ்ந்துவிட்டால் என்று அப்பேதை யுள்ளம் கலங்கவும் செய்தது.

மகாலிங்கம் ஏன் எங்களுக்காகக் குறுக்கிட்டான்? நமது நியாயமான சமூக நிலையை மற்றவர் பறிக்கின்ற உண்மைகளை உணர்ந்ததினாலா? எங்களுக்காக வாதாட அவர்களுக்கும் இடையில் ஒருவன் இருக்கின்றான்.

கனகசிங்கம் கோயிலில் நடந்த அன்றைய நிகழ்ச்சியை வர்ணித்த விதம் ராணிக்கு நினைவு வந்தது.

“பார் அக்கா... சினிமாகூடத் தோத்துப்போகும். தங்கராசா முஷ்டியை மடக்கி மகாலிங்கத்தின் முஞ்சியிலே விட்டான் ஒரு குத்து...பாத்துக்கொண்டிருந்த எனக்கே அடிவயிற்றைக் கலக்கியது...மகாலிங்கத்திற்கு இரத்தம் கொள கொள என்று கொட்டிச்ச... திரும்பிப் பார்த்தால் தங்கராசாவும், விதானையாரும் அலமலக்காக விழுந்து கிடக்கினம்...ஆரும் தம்பியிலே தொட்டால் குடலை எடுத்து மாலை யாகப் போடுவன் என்று உறுமியபடி வாமதேவன் நின்றான். அதைக்கேட்டு தங்கராசா நடுங்கிப் போச்சு... மகாலிங்கத்துக்கு உடனே வேட்டியைக் கிழிச்சு இரத்தம் துடைச்சவிட்டது நம்மடை அத்தான் தான்...

முன்பின் பழக்கமில்லாத அந்த மகாலிங்கத்திற்காக ராணி இரக்கப்பட்டாள். மகாலிங்கத்தைச் சில பொழுது கண்டதாக ஒரு நினைவு. கல்லூரிக்குப் போகும் போது கந்தையரின் கடையில் கண்டிருக்கலாம். மனோன்மணியின் அண்ணன் தங்களுக்காக நியாயம் பேசுகிறான். ஆனால், மனோன்மணி...?

குப்பையில்தான் குண்டுமணி கிடக்கும் என்பது சரி தான்.

இரத்தம் கொளகொளவேன்று கொட்டிச்சாமே.

“அந்தப் பொடியன் உண்மையில் நீதியானவன் தான்...எனக்கு முன்னமே அவன்ரை குணத்தைத் தெரியும்... என்னோடு கதைக்கும்போது கூட ‘நீர்’ என்றுதான் கதைப்பான்...தங்கராசா அடிச்சம் எதிர்த்து அடிக்காது சிரித்தபடி நிற்பதற்கு எவ்வளவு மனத்திடம் வேண்டும்” என்று வேலுப்பிள்ளை மகாலிங்கத்தைப் புழுதித் தள்வினார்.

எல்லோரும் அப்படித்தான் கூறினார்கள்.

“பாதிக்கப்படாத அவருக்கு இருந்த ரோசம்...பாதிக்கப்பட்ட எங்களுக்குக் கூடக் கிடையாது...” என்று சின்னத்தம்பி மச்சானும் கூறினார். ராணியின் சிந்தனைகள் விரிந்தன. அவள் உள்ளத்தில் ஒரு நினைவு மலர்ந்தது.

மகாலிங்கத்திற்கு ஒரு தடவை நன்றி சொல்லத்தான் வேண்டும்.

அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

இரு நாட்களுக்கு முன்—

எல்லாரும் அடுக்களைக்குள் இருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவள் தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“ராணி...” என்று யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டு அவள் எழுந்து நின்றாள்.

சின்னத்தம்பி சற்று விலகி எங்கோ பார்த்தபடி, தலைவாசல் தூணைப் பற்றியபடி நின்றிருந்தான். அவளுக்கு ஏனோ மெதுவாக உடல் நடுங்கியது. அவளை அழைத்தது மச்சானா? அவள் மெளனமாக நின்றிருந்தாள்.

சின்னத்தம்பியும் வெகு நேரம் பேசாது நின்றிருந்தான். நீண்ட மௌனத்தின் பின் சின்னத்தம்பி அவளைப் பார்க்காமலே கேட்டான்.

“என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா.....?”

அவள் இத்தகைய கேள்வியை ஒருபோதும் எதிர் பார்க்கவில்லை. சின்னத்தம்பிக்குத்தான் அவளைத் திருமணம் செய்துகொடுப்பது என்றெல்லாம் வீட்டில் பேச்சுக்கள் அடிபட்டபோதுகூட, அவள் அதனைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கறைப்பட்டது கிடையாது. அவளுக்குத் திருமணத்தைப் பற்றிய நினைவே எழுந்தது கிடையாது. அவள் சின்னத்தம்பியை மனத்திலிருத்தி நீண்டவேளை சிந்தித்துப் பார்த்தது கிடையாது.

திருமணம் என்பது ஏதோ பெரியோர்கள் தாங்களாகப் பார்த்து நிர்ணயிக்கும் பந்தம் என்று அவள் நினைத்திருந்தாள்.

அவள் மனம் படிப்பு என்ற ஒன்றில்தான் நிலைத்திருந்தது. படிப்பு ஒன்றினால்தான் - உயர முடியும் என்று திடமாக நம்பினாள். அவளின் ஆசிரியை மிஸிஸ் துரையப்பா கூட இதைத்தான் பல தடவைகள் அவளுக்கு வற்புறுத்தியுள்ளார்.

“ராணி சமூக உயர்வு தாழ்வு கல்வியால்தான் இனிமேல் நிர்ணயிக்கப்படும்... தொழில்களால் அல்ல. வெள்ளாளர்கள் படித்துவிட்டு மீன்பிடி இலாகாவில் சேர்ந்து ரூலேஸ்களில் சென்று மீன் பிடிக்கவில்லையா?”

அவளுக்கு முதலில் தேவை கல்வி. அதை ஓரளவு கரைகண்ட பிறகு அவள் பெற்றோர் கூறுகிற எவரையும் மணம் முடிக்கத் தயார்.

இக்கட்டான ஒரு கேள்வியைச் சின்னத்தம்பி அவளிடம் கேட்டபோது அவள் பதில் கூற முடியாது திகைத்துப்போய் நின்றாள்.

சின்னத்தம்பி மச்சான் மிகவும் நல்லவன். குழந்தை மனம் கொண்டவன். ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்ய நினையாதவன். அவன் மனதில் இப்படியொரு கேள்வி ஏன் உருவாகியது?

சின்னத்தம்பியே தொடர்ந்து பேசினான்:

“எனக்கு அழகாகப் பேசத் தெரியாது... நீ என்னை விரும்புகிறாயோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது... ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை... நான் உன்னை விரும்புகிறேன்...” இதனைக் கூறிவிட்டுச் சின்னத்தம்பி வெகு நேரம் தலை குனிந்து நின்றிருந்தமை அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

அந்த ஒரு கணம் ராணி அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஏதாவது கூறித்தான் ஆகவேண்டும்.

“எனக்குத் தொடர்ந்து படிக்க வேணும் போலிருக்கிறது...”

இவ்வளவையும் அவள் எப்படிப் பேசிமுடித்தாள் என்பதை இப்போது நினைக்க அதிசயமாக இருக்கிறது. அவளுடைய அந்தப் பதில் சின்னத்தம்பியின் கேள்விக்குரிய பதிலாக இருந்ததா?

“நான் உன்னை விரும்புகிறேன்” என்று அவன் கூறிய போது ஒருவகை இனிய மலர்ச்சி அவள் உள்ளத்தில் தோன்றியது போன்றதொரு பிரமை ஏற்படத்தான் செய்தது.

“படிப்பின் பெருமையை நான் உணர்கிறேன்...காலங்கடந்த உணர்வுதான்...” என்று கூறிவிட்டு மெதுவாகத் திரும்பி அவனைப் பார்த்தபடி அவன் பேசினான்: “நீ படிக்கப் படிக்க என்னைவிட்டுத் தூர விலகிப் போவதுபோன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது. இது தாழ்வு மனப்பான்மையால் ஏற்பட்ட உணர்வாக இருக்கலாம்.”

அவள் பேசாது தலை குனிந்து நின்றாள்

“இண்டைக்கு நான் வீட்டுக்குப் போகிறன்... இப்பிறவியில் எனக்கு உன்னைவிட வேறொருத்தி மனைவியாக அமையமாட்டாள் என்றுதான் நினைக்கிறன்...”

“மச்சாளு இவ்வளவு அழகாகப் பேசினான்? இவ்வளவு அர்த்தத்தோடு பேசினான்?”

அவன் போய்விட்டான்.

அவன் ஏதோ பெரிய உண்மைகளை யெல்லாம் தன் தலையில் கொட்டிவிட்டுப் போய்விட்டதுபோல அவள் உணர்ந்தாள்.

அவளால் படிக்கவே முடியவில்லை. மெதுவாக எழுந்து அறைக்குள் போனாள்.

சுபத்திராவோடு ஏதாவது கதைத்தால் நன்றாக இருக்கும் போலிருந்தது.

சுபத்திரா ஏதோ பலமாக யோசித்தபடி பாயில் படுத்திருந்தாள். சுபத்திராவின் போக்கில் என்றுமில்லாத திடீர் மாற்றம் ஏற்பட்டதை ராணி கவனித்துவந்தாள். எப்போதுமே கலகலப்பாக எல்லாருடனும் பேசியும், சண்டை பிடித்தும் திரியும் சுபத்திரா எப்படி இவ்வாறு மாறினாள்?

கனகசிங்கம் வலியச் சென்று அவனைச் சண்டைக்கு இழுத்தாலும் முன்போலச் சுபத்திரா வாக்குவாதப் படுவது கிடையாது.

“சுபத்திரா இப்ப நல்ல குஞ்சு” என்று கனகசிங்கமே அபிப்பிராயம் தெரிவித்தான்.

ஆனால், ராணிக்கு அவள் மாற்றத்திற்குரிய காரணம் பிடிபடவேயில்லை. வயது உயர உயர இயல்பாகவே பெண்களுக்கு அடக்கம் வந்துவிடுமா?

பல வேளைகளில் எதையோ பறிகொடுத்தது போலச் சுபத்திரா சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருப்பதை ராணி அவதானித்திருக்கிறாள். அவள் சில நாட்களாகத் தங்களோடு சேராது தனித்துப்போய் எதையாவது செய்துகொண்டிருப்பதையும் அவள் கண்டிருக்கிறாள்.

“ஏன் இந்த மாற்றம்?”

ராணி தனக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்ததைக் கூட சுபத்திரா உணரவில்லை. சிறிது நேரத்தின் பின்பே ராணியை அவள் கண்டாள்.

“அக்கா...” என்ற சுபத்திராவின் அழைப்பில் ஏதோ ஒன்று குறைவது போன்றிருந்தது. தங்கையை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் ராணி. தங்கையின் முகத்தில் ஏதோ ஒரு வகை ஏக்கம் படர்ந்திருந்தது.

“சுபத்திரா, இது என்ன...?”

“என்னக்கா...?”

“நீ கொஞ்ச நாளா ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்கிறாயே...?”

“இல்லையே... எப்போதும் போலத் தான் இருக்கிறேன்...”

“பொய் சொல்கிறாய், சுபத்திரா? உனக்கு என்ன பிடித்தது? சொல்லேன்...”

சுபத்திரா தமக்கையை நோக்கிவிட்டு, கலகலவெனச் சிரித்தாள். அச் சிரிப்புக் கூட வேண்டுமென்று சிரித்தது போல ராணிக்குத் தெரிந்தது.

“நானேன் உனக்குப் பொய் சொல்கிறேன்... அக்கா நீ தான் சில நாட்களாக ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்.”

ராணி திடுக்கிட்டாள். வருத்தம் விசாரிக்க வந்த வளை வருத்தக்காரனுக்குகின்ற நிலைமை.

ராணியின் விழிகள் அறையின் மூலையில் எதையோ அதிசயத்தைக் கண்டன போல நிலைத்து நின்றன. சுபத்திராவும் அதைக் கண்டுவிட்டாள்.

“கரப்பான் பூச்சியள் உன்னை நுழைந்து உடுப்பை அரிக்குது... அதுதான் றங்குக்கு ஆம்பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டியிருக்கிறன்!”

“பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டினால் பூச்சி போகாதா ஏன் சுபத்திரா எதையாவது இரகசியத்தை வைத்துப் பூட்டியிருக்கிறாயா?”

அவள் சாதாரணமாகத் தான் கேட்டாள். ஆனால், அவ் வினாவால் சுபத்திரா சற்றுத் திகைத்தவள் போலக் காணப்பட்டாள். அவள் முகத்தில் கணப் பொழுது தோன்றி மறைந்த மாற்றத்தை ராணி கவனித்தாள்.

“அக்கா... சாப்பிட வரட்டாம்...” என்று வெளியில் நின்றபடி கண்மணி குரல் கொடுத்தாள்.

“வா, சுபத்திரா சாப்பிடப் போவம்...”

“எனக்குப் பசிக்கவில்லை, அக்கா நீ போய்ச் சாப்பிடு...”

“உன்ரை நடப்பொன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை. எழும்பி வாடி...” என்று ராணி கூறிய போது அவளது சொற்களில் தெறித்த கோபத்தைச் சுபத்திரா உணர்ந்து கொண்டாள்.

மெதுவாக எழுந்து தமக்கையைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

இரவு மணி பத்து இருக்கும். ராணி மேசை முன் அமர்ந்து அடுத்த நாள் கல்லூரி வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். சுபத்திரா படுத்திருந்தபடி ஏதோ வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். வேலுப்பிள்ளை தலைவாசல்

வாங்கில் படுத்திருந்தபடி, அடிக்கொருதரம் ராணியைக் கேட்டார்.

“பிள்ளை, தம்பி வந்திட்டாலு...?”

“இல்லை, ஐயா...”

கனகசிங்கம் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவனுக்கு இப்போது ஊர் சுற்றுதல் கூடிவிட்டது. என்றாலும், ஒரு நாளும் இவ்வளவு நேரம் அவன் வெளியே தங்கவில்லை. படத்திற்குப் போயிருந்தால் கூறிவிட்டுச் சென்றிருப்பான். படலை திறந்து விடும் சத்தம் கேட்டது. ராணி எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

“அக்கா... உனக்கு ஒரு புதினம் தெரியுமோ?” என்ற படி கனகசிங்கம் வேகமாக ஓடிவந்தான்.

“புதினம் இருக்கட்டும்... இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போயிருந்தாய்...?” என்று கோபத்தோடு கேட்டாள் ராணி.

கனகசிங்கம் தமக்கையின் கேள்வியைக் கவனிக்காத வன் போலப் பேசினான்.

“நரியன்குண்டடி எல்லாம் அல்லோல கல்லோலப் படுகுது... கடைக்காரக் கந்தையரைப் பொலீசு பிடிச்சுக் கொண்டு போகுது... கந்தையருக்கு நல்ல அடியாம்...”

வேலுப்பிள்ளை வாங்கை விட்டு எழும்பி உட்கார்ந்தார்.

“ஏன்...?”

“சாராயம் வித்ததுக்குத்தான்... கடைக்குள்ளை ஆறு போத்தல் இருந்துதாம்... வீட்டிலே புகையிலைப் பாடத்துக்குக் கீழை ஒரு பெட்டி இருந்துதாம்... கையும் மெய்யுமாகப் பிடிச்சிட்டான்கள்... விதானையாற்றை தங்கராசாதான் சொல்லிக்கொடுத்தது என்று கதைக்கிறார்கள்... கந்தையரோடை வாமதேவனையும் பொலீஸ் ஸ்ரேசனுக்குக் கொண்டு போறார்கள்...”

இவற்றைக் கேட்ட சபத்திரா, “ஐயோ” என்றாள்.

6. நதியும் ஏரியும்

கீல்வாரி விடுவதற்கு இன்னும் இரு பாட நேரங்கள் இருந்தன. மிளிஸ் துரையப்பா கடந்த ஒரு வாரமாகக் கல்லூரிக்கு வராததால் பாட நேரங்கள் பல வீணே கழிந்தன. மிளிஸ் துரையப்பா வராது இருப்பதால் பொதுவாக வகுப்பில் கலகலப்பு இல்லாததுபோல ராணிக்குப் பட்டது. துரையப்பா ரீச்சர் மிகவும் நல்லவர். சிரிப்பும் கதையுமாகத்தான் பாடத்தை நடாத்துவார். பல்கலைக் கழகப் புகழகப் பரீட்சைக்குச் சில மாதங்களே இருந்ததால் ஆசிரியையின் வரவின்மை வகுப்பில் இனந்தெரியாத ஒருவித பயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

வயதுவந்த பெண்கள், கல்வியின் தன்மையை நன்குணர்ந்த வகுப்பு. பல்கலைக்கழகத்தினுள் எவ்வாறாயினும் நுழைந்து பட்டம் பெற்று விட வேண்டுமென்ற துடிப்பு எல்லோரிடமும் இருந்தது.

பல்கலைக்கழகத்தை ஒரு சொர்க்க பூமியாக எல்லோரும் கற்பனை செய்திருந்தார்கள். ஒரு வகையில் அத்தகைய ஒரு கனவைத் தூண்டி, படிப்பில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதில் ஆசிரியைக்கும் பங்குண்டு.

ஆசிரியை வராதமையினால் மாணவிகள் யாவரும் நூல்நிலையத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். ராணியும், கோகிலாவும் மட்டும் செல்லவில்லை. ராணிக்கு வகுப்பினி

ருந்து ஏகாந்தமாகப் படிப்பதில் ஆசையிருந்தது. மேலும் அன்று மனோன்மணி நூல் நிலையத்தில் ஏற்படுத்திவிட்ட வேதனை வடு இன்னமும் முற்றாக மாறவில்லை.

கோகிலாவுடன் மட்டுமே ராணி மனந்திறந்து பேசுவாள். கோகிலாவுக்கும் ராணி மீது மிகுந்த நட்பிருந்தது.

ராணி எதையோ ஆழமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். கோகிலா எதையோ வேகமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். தோழி எழுதுவது நிச்சயமாக வகுப்பு வேலையல்ல என்பதில் ராணிக்குச் சந்தேகமேயில்லை.

கோகிலா இப்போது முன்னைப்போலில்லை. மிகுந்த கவனத்தோடு அவள் அலங்காரம் செய்துகொள்வது போலப்பட்டது. முகத்திலும், பேச்சிலும், செயலிலும் ஒருவகை வேகமும், மலர்ச்சியும் காணப்பட்டன.

பழைய கோகிலாவா இவள்?

எழுதி முடித்துவிட்டுக் கோகிலா ராணியின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். ராணி படித்துக்கொண்டிருந்த நூலை முடி வைத்துவிட்டு தோழியைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் தான் இந்த ரீச்சர் வராது நிற்கிறாரோ? சோதனை நெருங்கி வருகிறது...” என்றாள் ராணி.

“அவ் இனிக் குறைஞ்சது இரு மாதத்திற்கு வர மாட்டா... இது தான் அவளுக்குப் பெறு மாதம்... உமக்குத் தெரியாதே?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள் கோகிலா. “எங்கடை ரீச்சர்மாருக்கு இது பெரிய கரைச்சல் தான்... படிப்பிக்க வருகிறவை கலியாண்மாதகாதவர்களாக இருக்க வேணும்... போன முறை சுப்பிரமணிய ரீச்சர் வராது நின்றும்... இப்ப துரையப்பா ரீச்சரோடு, சண்முகம் ரீச்சரும் லீவாம்...”

கோகிலாவின் பேச்சைக் கேட்க ராணிக்கும் சிரிப்பும் மலர்ந்தது.

“உமக்கு இந்த விடுப்புகள்தான் தெரியும்...”

“தெரியத்தானே வேணும்...”

“அது சரி, கோகிலா, நீர் என்ன மிகவும் கவனமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தீர்...”

ராணியின் இக் கேள்வியைக் கேட்டதும் கோகிலா வின் முகம் வெட்சுத்தால் சிவந்தது. அவள் விழிகளில் ஒரு வகைப் பெருமிதம் கலந்த ஏக்கம் மேவி நின்றது.

“ஒன்றுமில்லையே...?” என்று சிரிக்க முயன்றாள் கோகிலா.

“பொய்... நீர்ப்பா இப்ப ஒன்றுமே சொல்லிற இல்லை...எல்லாததையும் மறைக்கிறீர்...” என்று தூண்டினாள் ராணி.

கோகிலா எங்கோ வெறித்து நோக்கி விட்டு, தோழியின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“எனக்குப் படிக்கவே விருப்பமில்லை ராணி.”

“ஏன்... ஏனப்பா?...”

“என்னால் இனிப் படிக்க முடியாதப்பா... மனம் படிப்பில்லை போக மறுக்குது...”

“நீர் மகேஸ்வரி போலக் கலியாணம் செய்துகொண்டு வீட்டிலே இருக்கப் போறீராக்கும். இஞ்சை பாரும், கோகிலா, கல்லூரி வாழ்க்கை தான் எங்களுக்குச் சுதந்திர வாழ்வாக இருக்கும்... கலியாணம் செய்திட்டால் இப்படி ஒரு வாழ்க்கை கிடையாது போய் விடும்... அதுக்காகக் கலியாணம் கூடாது என்று கூறவில்லை; பெண் தன்னை ஒருவரிடம் ஒப்படைக்காமல் தனியே வாழ முடியாது.... கூடாது...”

ராணி கூறுவதைக் கோகிலா கண் இமைக்காது கேட்டாள். ராணியின் இதயத்திலும் மெல்லிய ஒரு சலனம் தோன்றத்தான் செய்தது. எங்கோ தனக்காக ஒரு வன் தன்னை நம்பிக் காத்திருக்கிறாள் என்ற உணர்வு.

கோகிலா பேசாது இருந்தாள். ராணி தொடர்ந்தாள்:

“கோகிலா, உமக்குக் கலியாணம் பேசுகினமா?”

“இல்லை...”

“அப்ப...”

“ஒன்று சொல்வேன், எவருக்கும் கூறமாட்டீரே?”

“இல்லை... ஏன் என்மேல் நம்பிக்கை இல்லையா?”

கோகிலா மீண்டும் மெளனமாகி விட்டாள். கனவுகள் விழிப்பு நிலையிலும் எழுமா? ராணிக்குக் கோகிலாவின் நிலைக்குரிய காரணம் புரியுமாப் போலவும், புரியாதது போலவும் இருந்தது.

கோகிலா ஒரு புத்தகத்தை விரித்து, அதனுள் இருந்த ஒரு கவரை எடுத்துப் பிரித்தாள்.

அது ஒரு புகைப்படம்!

அப் புகைப்படத்தைக் கையில் வாங்கிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ராணிக்கு ஏற்படவில்லை. கோகிலா படத்தை எடுத்தபோதே அப் படத்திற்குரியவனை அவள் கண்டு கொண்டாள்.

“வாமதேவன்... மனோன்மணியின் அண்ணன்...” கோகிலா தனது மனதைத் திறந்து கக்கிவிட்டாள்.

“அவரை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை... நான் பள்ளிக்கு வரும் போதும் போகும் போதும் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன்...” நரியன் குண்டடியில் நின்று சிரிப்பார்.. ராணி, அவரையே நான் கலியாணம் செய்துகொண்டு நின்று விடலாம் போல இருக்குது...”

ராணி, கோகிலாவை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள். வாமதேவன் மீது ராணிக்கு நல்ல அபிப்பிராயமே கிடையாது. அவன் என்று சுபத்திராவுக்குக் கடிதம் கொடுக்க முயன்றானே அன்றிலிருந்து அவனை அவள் வெறுத்தாள். “கோகிலா ஏமாந்து போனாளா...?”

“கன காலமாகத் தொடர்பா கோகிலா?” என்று ராணி மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“ஓம்... ஆறேழு மாதமாகக் கடிதம் எழுதுவார்... எப்படி எல்லாம் எழுதுவார் தெரியுமா, ராணி? என்னைத் தவிர வேறு எவரையும் தனக்குப் பிடிக்கவில்லையாம்...”

கோகிலா கூறிக்கொண்டே இருந்தாள். ராணியின் உள்ளம் தோழிக்காகக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

இந்த ஆண்கள் தாம் எப்படிப்பட்ட வெறியர்களாக இருக்கின்றார்கள்? ஒரு பெண் கிடையாது போனால், பிறிதொரு பெண்ணிடம் சுடுபாடு கொள்ள மனம் இடம் தருகின்றதே. 'ஆண், ஆறு போன்றவன், பெண் ஏரி போன்றவள்!' என்று யாரோ எப்போதோ எழுதியதைத் தான் படித்தது ராணிக்கு நினைவு வந்தது. உண்மைதான். ஒருவனோடு தன்னைச் சேர்த்துத் தேய்கி நிலைத்து அமைதி கண்டு விடுகின்றாள் பெண். ஆண், ஆறுபோலப் பெண்களிடையே விரைந்து கொண்டே இருக்கின்றான். முடிவு அழிவுதான்! நிச்சயமாக வாமதேவன் ஏரியாக இருக்க முடியாது என்பதில் அவளுக்கு எள்ளளவும் சந்தேகம் கிடையாது.

ஏரி நீரைக்கூடச் சில வேளைகளில் சில ஆறுகள் கவர்ந்து சென்றுவிடுகின்றன.

"என்ன ராணி கடுமையாக யோசிக்கிறீர்?...'' என்று வினவினாள் கோகிலா.

கல்லூரி விடுவதற்கு அறிகுறியாக மணி அடித்தது.

அரசடி வீதியினின்று திரும்பி பிறவுள் சூட்டில் வந்து கொண்டிருந்தபோது ராணி, கோகிலாவிடம், கேட்டாள்:

"நீர் முந்தி எவ்வளவு நல்ல பிள்ளையாக இருந்தீர்?"

ராணியின் கேள்வியால் கோகிலா சற்றுத் திடுக்கிட்டவள் போலானாள்.

"ஒருவரை விரும்புவதால் நான் நல்ல பிள்ளையில்லையா ராணி...?"

"அப்படியல்ல கோகிலா... வெகு அமைதியாக இருந்தீர். எப்படி இதற்குள் சிக்கினீரோ? நமது சமூகத்தில் காதலுக்கு வரவேற்பேயில்லை. மேலும் நமது வாழ்வில் இதனால் வீண் அவப் பெயர்தான் மிஞ்சும்... ஆண்கள் இதனால் ஒரு போதும் பாதிக்கப்படுவதில்லை... எல்லாக் கேட்ட பெயரும் பெண்களாகிய எமது தலைமீதுதான் விடியும்..."

கோகிலா மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“உமக்கு ஒன்றுமே தெரியாது ராணி... அவர் என்னைத்தான் கலியாணம் செய்வார்... எனக்கு அது நல்லாத் தெரியும்...”

எவ்வளவு நம்பிக்கை? -பெண்களை ஏமாற்றுவது வெகு கலபம். கோகிலாவின் நம்பிக்கை வெற்றிபெற வேண்டுமென ராணி மனதாரப் பிரார்த்தித்தாள்.

அவர்கள் நரியன் குண்டை நெருங்கியபோது வாம தேவன், கடை வாசலில் நின்றிருந்தான்.

ராணி சற்றுத் தூரத்தில் வரும்போதே இதை அவதானித்து விட்டாள். கோகிலாவின் நடையில் ஒருவகைத் துள்ளல்.

“அவர் நிற்கிறார்...” என்றாள் கோகிலா.

ராணி தலையைக் குனிந்துகொண்டு விரைந்தாள்.

நரியன்குண்டில் மழை வெள்ளம் நிறைந்து நின்றது. பலர் துணிகளைச் சலவை செய்துகொண்டு நின்றிருந்தார்கள். சிலர் தோய்த்த துணிகளை வீதியோரமாகக் கொடிகட்டிக் காயவிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நரியன் குண்டின் கரையில் நின்றிருந்த சிறுவர்கள், நீர் மட்டத்தில் தலையை உயர்த்திய தவளைகளைக் கல்லால் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் கரையில் வளர்ந்திருந்த புளியமரத்திற்குக் கல்லால் வீசி புளியங் காய்களை வீழ்த்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ராணிக்குத் தெரியத்தக்கதாக இப்பகுதியில் முன்பு பற்றைகள் நிறைந்து கிடந்தது. மாலை வேளைகளில் தனியே வர எல்லாருக்கும் தயக்கமே. இன்று வீதிகள் நரியன் குண்டின் இரு கரைகளையும் தொட்டுச் செல்கின்றன. வீணை கிடந்த பனை வளவுகள் எல்லாம் கல் வீடுகளால் நிறைந்து காட்சி தருகின்றன.

அம்மன் கோயிலை ராணி நெருங்கிவிட்டாள். கோயிலைப் பார்க்கும்போது கடந்த திங்களன்று நிகழ்ந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகள் மனதில் எழுந்தன.

“எவ்வளவு ஆணவத்தோடு தங்கராசா எனது அண்ணனை அடித்திருக்கவேண்டும்? பாவம், மகாலிங்கம்.....”

எங்களுக்காக அவர் அடிபட்டாரே?" ராணியின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

அம்மன் கோவில் கலவரத்தின் எதிரொலியாகக் கந்தையரும், வாமதேவனும் அனுமதியின்றிச் சாராயம் வீற்றதாகப் பொலிசாரால் கைதுசெய்யப்பட்ட சம்பவமும் ராணிக்கு நினைவு வந்தது. தங்கராசாவே பொலிகைக்குக் காட்டிக்கொடுத்ததாக ஊரெங்கும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

"தங்கராசா இதைச் செய்யக் கூடியவன் தான்."

வேலுப்பிள்ளையோடு விதானையார் பின்பு சமாதானமாகிவிட்டார். விதானையாருக்கு இப்போது கோபம் கந்தையா மீதுதான். வேலுப்பிள்ளை வழக்கம்போல விதானையார் குடும்பத்தினரின் அழுக்குத் துணிகளை எடுத்து வந்தார்.

தந்தை அதன் பிறகும் அவர்களுக்குத் துணி வெளுப்பதில் ராணிக்குச் சம்மதமில்லை.

"இதோ பார் பிள்ளை, நாம் எங்கடை தொழிலைச் செய்யத்தான் வேணும்... செய்யாமல் எப்படிப் பிழைக்கிறது..." என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

"லோன்றி வையுங்கள்..." என்றான் கனகசிங்கம். கனகசிங்கத்திற்கு லோன்றி ஒன்று தொடங்கும் ஆசை இருக்கின்றது என்பதனை ராணி அறிவாள்.

"உவையின்ரை வீடுகளுக்குப் போய்த் துணி எடுக்கிறதை இனி விட்டிடவேணும்... சலவை செய்ய விரும்பினால் கொண்டு வந்து தரவேணும்..." என்று அம்மன் கோயில் கலவரத்திற்குப் பிறகு அடிக்கடி கூறிவந்தான்.

வேலுப்பிள்ளைக்கு கனகசிங்கனின் பேச்சு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

"ஊருக்கை லோன்றி வைக்கக் கூடாது... பிழைக்கேலாது... நமது பரம்பரையில் இல்லாத வழக்கம்..." என்பார் வேலுப்பிள்ளை.

ராணிக்குத் தம்பியின் பேச்சில் விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் அவனது படிப்பினை எண்ணிப் பேசாது இருந்துவிட

டாள். வண்ணார்பண்ணையில் இதுவரை யாரும் லோன்றி தொடங்கவில்லை. லோன்றி தொடங்குகின்ற துணிச்சல் எவருக்குமே வரவில்லை. “யார் அழுக்குத் துணிகளைக் கடையில் கொண்டுவந்து தரப்போகின்றார்கள்” என்ற பயம் இருந்தது.

காலம் காலமாக வீடுகளுக்குச் சென்று துணிகளை எடுத்துச் சலவை செய்துவந்த ஒரு வழக்கத்தை மாற்று கின்ற புரட்சி வண்ணார்பண்ணையில் நிகழக் கூடியதுதான்?

ராணியின் கால்கள் நடைபோட, மனமும் எதை எதையோ அசைபோட்டது. அம்மன் கோயிலின் தெற்கு வீதியில் விதானையாரின் வீடு இருக்கின்றது. சீனியர் ஒழுங்கையும், வீதியும் இணைகின்ற சந்தியில் அவரின் வீடு இருந்தது.

கோயிலைக் கடந்து வரும்போது விதானையார் வீட்டு வாசலில் இருவர் நிற்பதை ராணி கண்டாள். அதில் ஒரு வன் தங்கராசா; மற்றவன் முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவன்.

ராணியின் இதயம் ஏதோ காரணமின்றித் திடுக்கிட்டது. அவள் சென்று வருகின்ற வழக்கமான பாதை தான். விதானையார் வீட்டைக் கடந்துதான் அவள் போய் வந்திருக்கிறாள்.

இன்று அவளது உள்ளத்தில் இனங்காணாத பயம் குடி கொண்டது போலிருந்தது.

நடையை வேகமாக்கி விதானையார் வீட்டைக் கடந்தாள்.

அவளது உள்ளம் பயந்தது சரியாகவே போய்விட்டது.

“உதார்...?” தங்கராசாவுடன் நின்றவன் கேட்டான்.

“உதோ.. உது வண்ணாரப் பெட்டை... உவயளை இப்ப கையில் பிடிக்கேலாது... படிப்பும் எடுப்பும்... கொடி கட்டிப் பறக்கினம்..”

வேண்டுமென்றே தங்கராசா உரக்கக் கூறியதாக ராணிக்குப் பட்டது. அவளது உள்ளம் துவண்டது. விழிகள் நீரைச் சொரிந்து விடுவன போலத் துடித்தன.

“நாம் அவ்வளவு கேவலமானவர்களா..?”

ராணி தலையைக் குனிந்துகொண்டு வேகமாக நடந்தாள். அவள் இதயத்தில் ஏதோ ஒன்று வலிமை பெற்றது.

7. மாறும் குலத்தொழில்

வேலுப்பிள்ளையை அதிகாலை வேளையில் யாரோ கூப்பிட்டார்கள். சற்று முன்தான் பாயைச் சுருட்டி வாங்கி வில் வைத்து விட்டு தலைவாசல் திண்ணையில் குந்தினார். ராணி முற்றத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு நின்றாள். வாடைக்காற்று பெயர்ந்து விட்டதால் வேப்பஞ்சருகுகள் முற்றமெல்லாம் நிறைந்து கிடந்தன.

“வீட்டுக்காரர்...வீட்டுக்காரர்...”

அவள் வீட்டு வாசலில் நின்று இதுவரை இப்படி எவரும் அழைத்ததாக அவளுக்கு நினைவில்லை.

“வேலுப்பிள்ளை...” என்று அதிகாரத்தோடு அழைக்கும் குரலையும், “கட்டாடி...” என்று குலத் தொழில் சுட்டி விளிக்கும் குரலையும் தான் அவள் கேட்டிருக்கின்றாள்.

“வீட்டுக்காரர்...” என்று வெகு மரியாதையோடு அழைக்கும் குரல் அவளுக்குத் திருப்தியையும், மகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தது.

மனிதனை மதிக்கும் குரலது.

வேலுப்பிள்ளை எழுந்து கதவைத் திறந்தார்.

அவள் முற்றம் பெருக்குவதை விட்டு விட்டு கதவைப் பார்த்தாள். வெளியில் நின்று அழைத்தவனை நன்கு காண முடியவில்லை. தந்தையின் பின்பக்கம்தான் தெரிந்தது.

“இந்த முறை நல்லாப் பிந்திப் போச்சுது...இண்டைக்குக் கொண்டு வாறியனா...”

ராணி உண்மையில் திகைத்துப் போய் நின்றாள். “என்ன கட்டாடி, பிந்திப் போச்சுது. இண்டைக்குக் கொண்டு வா” என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக எவ்வளவு அடக்கமும், மரியாதையுமான குரல்.

“நீர் போம் தம்பி, எல்லாம் முடிஞ்சுது...இரண்டு சேட்டு மட்டுந்தான் மடிக்க வேணும்...பத்து மணிபோல கொண்டு வாறன்”

“அப்ப நான் வாறன்...”

வேலுப்பிள்ளை கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்து பழையபடி குந்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“பிள்ளை, இஞ்சை ஒருக்கா வா...அந்தப் பெட்டிக்கை கொஞ்சம் கரியைப் போட்டு மூடி விடு...கந்தையருடைய மகன் வந்திட்டுப் போகுது...”

வந்தவன் யாரென்பதை ராணி புரிந்து கொண்டாள். மகாலிங்கம் வந்து விட்டுப் போகின்றான்.

அவனால்தான் அப்படிப் பேச முடியும்.

“நல்ல பிள்ளை...அடக்க ஒடுக்கமான வன்...சும்மா சொல்லக்கூடாது...அந்தக் குடும்பத்திலே தங்கக் கம்பி... வெத்திலைக் காம்பைக் கடிக்கத் தெரியாதவன்...” என்று வேலுப்பிள்ளை மகாலிங்கத்தைப் புணசித் தள்ளுகிறார்.

அம்மன் கோவில் கலவரத்தில் தங்களுக்காக வாதாடி, அடிபட்ட நாளிலிருந்து மகாலிங்கத்தின் மீது இனந் தெரியாத ஒரு மரியாதை ராணிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவன் வயதில் இளைஞனாக இருக்கலாம். ஆனால், அவனைப் பொறுத்த மட்டில் அவன் விதானையாரைவிட உயர்ந்தவன்.

ஏதோ புகை படிந்த ஓர் ஓவியம்போல மகாலிங்கத்தின் உருவம் அவளுக்கு நினைவில் இருந்தது. என்றோ, எப்போதோ சந்தித்த நினைவு.

ஸ்திரிகைப் பெட்டிக்குக் கரி போட்டு மூட்டிவிட்டுத் திரும்பும்போது தந்தை கூறினார்:

“பிள்ளை, தங்கச்சி முத்தத்தைக் கூட்டட்டும்... நீ ஒருக்கா கந்தையர் வீட்டு உடுப்புகளைத் தெரிஞ்சு வைச்சிட்டுப் போ...”

ராணி கைகளைக் கழுவி விட்டு வந்தாள். வரும்போது சுபத்திராவையும், கண்மணியையும் தட்டி எழுப்பிவிட்டு வந்தாள்.

சலவை செய்து மடித்த துணிகள் மேசைமீது நிறைய அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவளுக்குத் தெரியும் “ட” என்று அடையாளமிட்ட துணிகள் கந்தையர் வீட்டிற்குச் சொந்தமானவையென்று. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக அடுக்கி வைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

சேட்டுகளை எடுத்து வைக்கும்போது இது மகாலிங்கத்தினுடையது என்ற எண்ணம் தலைதூக்கத் தொடங்கியது. அவளுக்குச் சிரிப்பாக வந்தது.

மனம்தான் எவ்வளவு எண்ணங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு சேட்டை எடுத்த அவள், அதனை உரிய இடத்தில் வைக்காது தயங்கி நின்றாள். அவள் விழிகள் தலைகுத்தி நின்றன.

“என்ன பிள்ளை, கிழிஞ்சு போச்சதே...?” என்று கேட்டார் வேலுப்பிள்ளை.

“இல்லை ஐயா... அந்தக் கறை இன்னமும் போகவில்லை...”

“உது போறது கஷ்டம் பிள்ளை...”

அது மகாலிங்கத்தின் சேட்டுத்தான். இந்த சேட்டை அவளுக்கு நல்ல நிகைவிருக்கின்றது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் வக்குக்குள் அழுக்குத் துணிகளை ஊறப் போடும்போது அவளது தந்தை இந்தச் சேட்டைத் தூக்கிக் காட்டினார்.

“இதுதான் பிள்ளை... எங்களுக்காகக் கந்தையற்றை மோன் பேசியதற்கு அவனுக்குக் கிடைத்த பரிசு...”

சேட்டின் முன்பக்கம் முழுவதும் இரத்தக் கறை உறைந்து கிடந்தது. அவள் அதனைப் பார்த்தபோது உள்

ளம் நெகிழ்ந்து போனான். அம்மன் கோவில் சம்பவமும் கூடவே எழுந்து மறைந்தது.

அந்தக் கறை அழிந்து போவதாக இல்லை.

தியாகத்தின் தழும்புகள் மறையாதனவோ?

கறை படிந்த அந்தச் சேட்டைப் பார்க்கும்போது மகாலிங்கம் அவளுக்காகவே அடிபட்டது போன்ற ஓர் உணர்வு தலை தூக்கியது. சற்று நேரம் தன் கைகளில் ஆதரவோடு அச்சேட்டை வைத்திருந்தாள்.

அவளுக்கே வெட்கமாக இருந்தது. ஓர் ஆடவனின் சேட்டைக் கைகளில் வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பதா? நினைக்க வெட்கமாக இருந்தது!

அவளின் மனம் எதையெதையெல்லாம் எண்ணி விட்டது. எண்ணங்கள் சுதந்திரமானவைதாம்.

சிவக்கொழுந்து மல்லாகத்தில் இருந்து வந்திருந்தார்: சனிக்கிழமை ஆதலால் எல்லாரும் விட்டில் இருந்தார்கள். சிவக்கொழுந்து மாமாவைக் கண்டதும் ராணிக்குச் சின்னத்தம்பியின் நினைவு ஒரு கணம் எழுந்து மறைந்தது.

“வாங்க மாமா...” என்று வரவேற்றாள்.

மாமாவிற்கு அவள்மீது சிறிது மனக்கசப்புதான். படிப்பைச் சாட்டாக வைத்துக் கலியாணத்தைத் தள்ளி வைத்ததில் அவருக்குக் கவலையும், சிறிதளவு கோபமும் இருந்தது.

“நீதான் பிள்ளை, எல்லாத்தையும் தள்ளி விட்டிட்டியே?...” என்றார் மாமா.

அவள் பதில் பேசாது நின்றாள்.

கந்தையர் விட்டிற்குச் சலவைத் துணிகளைக் கொடுத்து விட்டு வேலுப்பிள்ளை திரும்பி வந்தார்.

“வந்து கன நேரமோ மச்சான்...?”

“ஃ...இப்பத்தான் வந்தான்...”

பெரியவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள். சிறியவர்கள் திக்குக் கொள்ளுக நின்றுருந்தார்கள். இராசவும் வீட்டில் இருந்தான்.

“உன் மூத்த மகனின்ரை சங்கதியைக் கேள்விப்பட்டியோ மச்சான்...சீதனக் காணியை விக்கப்போரூராம்...” என்றார் சிவக்கொழுந்து.

வேலுப்பிள்ளை முகத்தில் வியப்பு ஏற்பட்டது. சிவக் கொழுந்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த இராசவைப் பார்த்தார். அவன் தலை குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“ஏனும்...?” வேலுப்பிள்ளையின் குரலில் என்றும் இல்லாத கவலை தொனித்தது.

“கார் வாங்கப் போரூராம்...இனிமேல் வெளக்கிற தொழிலைச் செய்யமாட்டாராம். வாடகைக்குக் கார் ஓட்டப் போரூராம்...நேற்று மல்லாகத்திற்கு வந்திருந்து இதைத் தான் செய்யப் போறதாகக் கூறிவிட்டு வந்தார்...உன் மருமோளும் ஓம் என்று புரிசன் பக்கம் தலையாட்டி விட்டான். சின்னத்தம்பியும் மச்சான் பக்கந்தான்...”

வேலுப்பிள்ளை வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தார். இளம் சந்ததியின் மாற்றங்களை அவரால் அவதானிக்க முடிந்தது. தனது வீட்டிற்கூட இராசவின் வாதத்திற்கு ஆதரவு உண்டென்பது அவருக்குத் தெரியும். பரம்பரை பரம்பரையாக ஒரு தொழிலைச் செய்துதான் பிழைக்க வேண்டும் என்று என்ன நியதியா?

“நானும் எதிர்பார்த்தன்...அவன் கார் ஓடப் பழகுகிறான் என்று கேள்விப்பட்டபோதே நான் இப்படி வரும் என்று எதிர்பார்த்தன்...என் பிள்ளைகள் என் தொழிலைத் தான் செய்ய வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை...ஆனா தெரிஞ்ச தொழிலைச் செய்யாது தெரியாத அலுவலில் தலையிட்டு அவதிப்படுவது கூடாது...நான் புத்தி சொல்லிக் கேட்கிற வயதில்லை..அவனுக்குச் சரியென்று

பட்டதைச் செய்யட்டும்...மச்சான்...' என்றார் வேலுப் பிள்ளை.

“நீயும் அப்ப ஒத்துக் கொண்டு விட்டாய் போலிருக்குது...” என்றார் சிவக்கொழுந்து. “சீதனக் காணியை, அந்த ஒரு துண்டுக் காணியை வித்துப்போட்டு இருக்க இடமில்லாமல் ரோட்டில நிக்க நேரிடும் என்றுதான் கவலைப்படுறன்...அவையவைக்குக் கொடுத்ததைத் தடுக்க நான் வரவில்லை...எனக்கு ஏதோ இதெல்லாம் சரியாப்படவில்லை மச்சான்...”

இராசு எழுந்து வந்தான்.

“ஏதோ மாமா என்னால் இனிமேல் உவங்கட அழுக்குத் துணிகளைத் தோய்க்க முடியாது. எவ்வளவு கேவலமாக நினைச்சிட்டான்கள்...நான் வேறு தொழில் செய்து தான் பிழைக்கப் போறன்.”

இராசுவின் குரலில் தொனித்த திடத்தை எல்லாரும் நன்கு தெரிந்து கொண்டனர். பொன்னு ஆச்சிதான் கொதித்துத் தள்ளினாள்.

“பெரிய தம்பிரானே, இது என்ன கேட்டுக்கோ?...”

வேலுப்பிள்ளை எதுவும் பேசாது இருந்தார். இராசுவின் தொழில் மாற்றம் அவருக்குப் புதுமையாகப்படவில்லை. அவருடைய பகுதியில் எவ்வளவோ பேர் தொழில் மாறித்தான் விட்டார்கள். கணபதியின் மகன் ஒரு வன் இன்று ரெயில்வேயில் உத்தியோகம் பார்க்கிறான். வல்லி புரத்தின் மகன் பாற்பண்ணை ஒன்று நடத்துகிறான். சோமரின் இளைய மகன் சைக்கிள் கடை ஒன்று தொடங்கி விட்டான். இப்படி இன்னும் யார் யாரோ?

இராசுவும் அவர்களில் ஒருவனாகப் போகின்றான். நினைத்துப் பார்க்கும்போது இந்தப் பரம்பரையில் மாற்றங்கள் நிகழத்தான் போகின்றன என்பது புலனாகின்றது. அவர் வீட்டில் இருப்பன போன்ற பிரச்சினைகள் எல்லார் வீடுகளிலும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனவோ?

தனி மனித மாற்றம் ஒரு குடும்ப மாற்றமாகிச் சமூக மாற்றமாகவது உண்மைதான்.

குலத் தொழிலை விட்டு வேறு புதிய தொழிலைச் செய்வது என்பது மனதிற்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனால் பழகிப் போனால் சரியாகி விடும்.

உண்மைதான். வல்லிபுரத்தின் தமையன் ஒருவர் இன்று தச்சு வேலை செய்து வருகின்றார். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்து போன சம்பவம் அது. வல்லிபுரத்தின் தமையன் மரவேலை செய்கின்ற குடும்பத்துப் பெண்ணொருத்தியை விரும்பி மணந்து கொண்டார். அதன்பின் தன் தொழிலையே மறந்து விட்டார்.

மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு பரம்பரையிலும் இருக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் புதிய பரம்பரையில் அவை நன்கு காலூன்றி விட்டன. நானே...?

வேலுப்பிள்ளை மகளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“எங்காவது கார் பார்த்து வைத்திருக்கிறாயா...?”

“ஓம் ஐயா...கந்தர் மடத்தில் ஒரு கார்...சோமசெற்... இருக்குது...”

“எவ்வளவாம்?...?”

“பன்னிரண்டாயிரமாம்...”

எல்லாரும் விலையைக் கேட்டதும் திகைத்து விட்டனர். அவ்வளவு தொகைப் பணம்! அக்குடும்பத்தைப் பொறுத்த மட்டில் மிக அதிகமே. இராகு என்ன நினைவோடு இருக்கிறானோ?

வேலுப்பிள்ளைக்கு மட்டுமல்ல, ராணிக்கும் இப்போது ஒரு நிலை புரிந்தது. வேறு தொழிலைச் செய்வதென்பது பணத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகவும் உள்ளது.

“இவ்வளவு காசுக்கு என்ன செய்யப் போகிறாய்?...?” என்று கேட்டார் வேலுப்பிள்ளை.

“சீதனக் காணியை விற்கப் போறன்...மிச்சுத்திற்கு...”

சிவக்கொழுந்து குறுக்கிட்டார்.

“அந்தக் காணியை அவ்வளவு தொகைக்கு விற்க முடியாது...கூடிக் குறைஞ்சால் ஒரு ஆரூயிரம் தேறிச் சில்லை...”

“மணியின் நகைகளையும் விற்கப் போறன்...” என் றான் இராசு.

மகளின் நகைகளை விற்பதாகக் கூறியபோது சிவக் கொழுந்து மிக்க ஆத்திரமடைந்தார்.

“உதெல்லாம் சரியில்லாத வேலை தம்பி...”

“வேறை வழியில்லை மாமா...” என்று இராசு.

வேலுப்பிள்ளை சொன்னார்:

“இதோ பார் ராசு, பன்னிரண்டாயிரம் தேடுவ தென்பது இலேசல்ல...அதனால்...”

“ஏன் முடியாதென்கிறீர்கள்...எனது சீதனக் காணியை விற்குல் ஆராயிரம்...மணியின் நகைகளை விற்குல் ஒரு இரண்டு தேறும்...மிகுதியை நீங்கள் தாருங்களேன்... வல்லிபுர மாமாவின் காணிக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கி றியளே ஆராயிரம்...அதில் வாங்கித் தாருங்களன்...”

இராசு இவ்வளவு பேச எங்கு கற்றான்?

“இராசு...” என்று அதட்டினார் வேலுப்பிள்ளை. “அந்தக் காசை எடுத்துத் தருவன் என்று நினையாதை... அது எதுக்கு என்று உனக்குத் தெரியும்...உனக்குப் பின் னை இருக்கிற குமருகளின்ர காசு...அது களுக்காகச் சேர்த்தது...”

“அந்தக் காசை எடுக்க ஒருக்காலும் நான் விடமாட் டன்...” என்று பொன்னு ஆச்சி கத்தினான்.

ஏனைய எவரும் எதுவும் பேசவில்லை. ராணிக்குத் திக் கென்றது. அவளுடைய மேற்படிப்பு தொடர்ந்து நிகழ் இந்தப் பணம் உதவும் என அவள் நம்பியிருந்தாள். வேலுப்பிள்ளையும் அவ்வாறே கூறியிருந்தது, நினைவுக்கு வந்தது.

“நீ பாஸ் பண்ணு பிள்ளை, அந்தக் காசைச் செல விட்டு உன்னை யூனிவேசிறியில படிப்பிப்பன். பிறகு நீ வந்து உன் தங்கச்சியளுக்கு உழைச்சுக் கொடு...”

அந்தப் பணத்திற்கு அண்ணன் வழி கோலிவிட்டான். இதன் முடிவு...?

“அது என்னத்திற்காக சேர்க்கப்பட்ட காக என்று எனக்குத் தெரியும் ஐயா...அவ்வளவு காலையும் நான் உழைச்சுத் தருவன்...தங்கச்சிமாருக்கு நான் உழைச்சுக் கொடுப்பன்...”

—இராக வென்று விட்டான்:

8. வைகாசிப் பொங்கல்

திருவிழாவில் பறைமேளம் கொட்டுவது, வண்ணூர்பண்ணையிலேயே பெரிய தம்பிரான் ஒருவருக்குத் தான். அதுவும் பெரிய தம்பிரானின் வைகாசிப் பொங்கல் வந்து விட்டால் போதும். வண்ணூர்பண்ணை எங்கிலும் பறை மேளத்தின் பல்வகைத் தாள ஒலி ஓயாது எழுந்து கொண்டே இருக்கும்.

பெரிய தம்பிரான், வேலுப்பிள்ளைக் குடும்பத்தினரின் குலதெய்வம். வைகாசிப் பொங்கலை வேலுப்பிள்ளையின் தலைமையில் அச்சமுகமே நின்று கொண்டாடும். பெரிய தம்பிரானுக்குச் சொந்தமான காணி ஒன்று கலட்டியில் இருக்கின்றது. வேலுப்பிள்ளையின் பாட்டன், கோயிலுக்கு எழுதி வைத்த சொத்து அது. அக்காணியில் பொங்கல் அன்று மடை வைத்து, பெரிய தம்பிரான் கோயிலுக்கு ஊர்வலமாகக் கொண்டு வருவார்கள்.

ஒரு சமூகத்தின் சிறப்பான விழாவது.

பொங்கல் அன்று இரவு நாட்டியம், மேளக் கச்சேரி, கதாப் பிரசங்கம் என்பன விடிய விடிய நடைபெறும். நரியன்குண்டு முழுவதும் விழாக் காண வந்தவர்கள் குழுமி இருப்பார்கள். கந்தையருடைய கடையில் மட்டும் அன்றி ரவு முந்நூறு ரூபாய்களுக்குக் குறையாத வியாபாரம் நடைபெறும்.

வழக்கம்போல அன்று வைகாசிப் பொங்கல்.

ராணி கல்லூரிக்குச் செல்லவில்லை. பொங்கலுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யவே நேரம் சரியாக இருந்தது. வேலுப்பிள்ளை மூன்று நாட்களாகக் கோயில் வேலையில் மூழ்கியிருந்தார். சோடனைகள், நிகழ்ச்சி ஒழுங்குகள் என்பனவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

எந்த ஆண்டிலும் இல்லாத அளவு இத்தடவை பொங்கல் விழா பெரிதாக மாறி விட்டது. நரியன்குண்டு மின்சார சோடனைகளால் பகலாகக் காட்சி தந்தது. எங்கும் ஒரே கலகலப்பு.

இவ்வாண்டு கந்தையரின் கடைக்குப் போட்டியாகப் பல சிறிய கடைகள் தோன்றி இருந்தன.

சின்னத்தம்பியும் விழாவிற்கு வந்திருந்தான். அவனைக் காணும்போதெல்லாம் ராணி அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டாள். ராணியின் உள்மனதில் ஏதோ ஒன்று இருந்து கொண்டு, ‘‘சின்னத்தம்பி பாவம்’’ என்று ஓயாது கூறிக் கொண்டே இருந்தது. தான் தொடர்ந்து படிப்பதால் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழும். சின்னத்தம்பி தனக்குக் கிடைக்காது போகலாம் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதற்காக அவள் கவலைப்படவில்லை.

உண்மையில் சின்னத்தம்பியைப்பற்றித் தொடர்பாக ஓரிரண்டு நிமிடங்கள் அவள் நினைத்தவள் அல்லள். அவளுக்குத் தன் படிப்புத்தான் முக்கியம். தன் குடும்பத்தின் உயர்ச்சியே முக்கியம்.

கோயிலுக்குப் புறப்பட்டபோது, தனக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று கூறிச் சுபத்திரா போக மறுத்து விட்டாள்.

‘‘எல்லாரும் கோயிலுக்குப் போறம்...நீ மட்டும் இங்கே தனியா இருக்கப் போறியே?...’’ என்று ஆச்சி கேட்டாள்.

‘‘தனியே இருக்க என்ன பயமெனை?...’’ என்றாள் சுபத்திரா.

“ஏன் சுபத்திரா, திருவிழா நல்லா இருக்கும்...வா வன்...” என்று ராணி எவ்வளவோ வற்புறுத்திப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு அந்தச் சனக் கூட்டத்துக்குள் வர விருப்ப மில்லை...நீ போட்டு வா அக்கா...” என்று ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டாள் சுபத்திரா.

சுபத்திராவின் போக்கு ராணிக்குப் புரியவில்லை. அவள் பெரிதும் மாறி விட்டாள். முன்போல அவள் கலகலப்பாக இல்லை. மிகுந்த அடக்கமும், அமைதியும் அவளிடம் குடி கொண்டு விட்டன. அவளது அழகிற்கு அணி செய்வன போல அவை இருந்தாலும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒருவகை ஏக்கம் நிரந்தரமாக அவளின் முகத்தில் பிரதிபலிப்பதை ராணி அடிக்கடி அவதானித்து வந்திருக்கின்றாள்.

காரணம்தான் புரியவில்லை.

“சுபத்திரா, படலையை நாங்கள் வெளியில் பூட்டிக் கொண்டு போறம்...நீ அறைக்குள் போய்ப் படு...தலை வாசல் லாம்பு எரியட்டும்...சாப்பிட்டிட்டுப் படு...” என்று ஆச்சி கோயிலுக்குப் புறப்படும்போது கூறினாள்.

வழக்கத்திலேயே சுபத்திரா வெளியில் செல்வதற்கு முன் நிற்பவளல்லள். சினிமா பார்க்கச் சில வேளைகளில் ராணி விரும்பி அழைத்துச் சென்றிருக்கிறாள்.

கோயிலுக்கு வேலுப்பிள்ளை குடும்பத்தினர் வந்த போது மேளக் கச்சேரி நடந்து கொண்டிருந்தது. ராணி வழியில் தங்கராசுவையும், வாமதேவனையும் கண்டாள். தங்கராசு கனகுவோடு நரியன்குண்டு விளாத்தி மரத்தின் கீழ் நின்றிருந்தான். இவர்களைக் கண்டதும் அவன் ஒருவிதமாக முறைத்ததை அவள் அவதானித்துக் கொண்டாள். வாமதேவன் தகப்பனின் கடையில் நின்றிருந்தான். அவனும் இவர்கள் கோயிலுக்குப் போவதைக் கண்டான்.

இராக அண்ணனின் கார் இந்தத் தடவை பெரிய தம்பிரான் திருவிழாவிடக்காக நன்கு ஓடியிருந்தது. உடையார்

வீட்டு மதிற்கவர் ஓரமாக அது நிற்பாட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவர்கள் பெண்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பகுதியில் போய் அமர்ந்து கொண்டார்கள். கண்மணிக்குக் கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளேயே தூக்கம் விழிகளில் நிறைந்தது. தூங்கி வழிந்தாள்.

“அக்கா நித்திரை...வருகுது...”

“இதுதான் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறதில்லை...” என்றாள் ராணி.

மேளக்காரருக்குச் சின்னத்தம்பி சோடா கொண்டு வந்து வைத்தான். வைக்கும்போது அவனது விழிகள் ராணியிருந்த பக்கம் சாய்வது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவள் வேறெங்கோ பார்வையைச் செலுத்தி விட்டாள்.

இப்படி ஒரு திருவிழாவில் தானே விதானையாருக்கும் தங்களுக்குக் கலவரம் மூண்டது. அதில்தானே மகாலிங்கம் தங்களுக்காக மண்டை உடைபட்டுக் கொண்டார்.

இது என்ன நினைவு? இப்போது ஏன் எழ வேண்டும்?

ராணி கோயிலுக்கு வந்திருப்பவர்களை நோட்டம் விட்டாள். அவளுடைய சொந்தக்காரர் பலரும் வந்திருந்தனர். அயலவர்கள் சிலரும் இருந்தனர். தூரத்தில் சின்னத்தம்பி யாருடனே சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக் கொண்டு நின்றான். இருவரும் மிக அந்நியோன்யமாகப் பேசிக் கொண்டு நின்றிருந்தார்கள்.

ஒருகணம் அந்த இடத்தைவிட்டு அவளால் கண்களைப் பெயர்க்க முடியவில்லை. சின்னத்தம்பி மச்சானோடு பேசிக் கொண்டு நிற்பவனை எங்கோ அவள் பார்த்திருப்பதுபோல ஓர் உணர்வு...

எங்கே?...எங்கே?...

அந்த முகம் அவளுக்கு நன்கு பரிச்சயமானதல்லவா? அவளுக்கு நினைவு வந்து விட்டது.

அவன் தான் அவர்களுக்காக அடி வாங்கியவன்.

அவன்தான் அவர்களையும் தங்களில் ஒருவராக மதித்து அழைப்பவன்:

—மகாலிங்கம் கலகலவென்று சிரித்தான். சின்னத் தம்பியும் சிரித்தான். இருவரும் அந்த இடத்தை விட்டு எங்கோ போனார்கள்.

கோயில் முழுவதும் வெறிச்சோடி விட்டது போன்ற உணர்வு ராணிக்கு ஏற்பட்டது.

கண்மணி தூங்கி விழுந்தாள். ராணி மெதுவாக அவளின் தலையைத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டாள். மேளக் கச்சேரி முடிந்து வாய்ப்பாட்டு இசைக் கச்சேரி ஆரம்பமாகி விட்டது.

சினிமாப் பாடல்களைப் பக்க வாத்தியங்களுடன் முழங்கித் தள்ளினார்கள். ஆலய முன்றலில் பாடக்கூடாத பாடல்கள். யார் அதைக் கவனிக்கின்றார்கள்? கடவுளை வணங்க வைப்பதற்குக்கூட எதையாவது காட்டித்தானே மக்களை அழைக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

இருந்தாற்போல இராச அண்ணலின் காரைப் பலர் சூழ்ந்து கொள்வதை அவள் கண்டாள். கோயிலுக்குள் ஏதோ அலுவலாக நின்றிருந்த வேலுப்பிள்ளை கார் நின்ற இடத்திற்கு விரைந்தார்.

என்ன நடந்தது? ஏதாவது சண்டை சச்சரவோ?

ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொள்வதை ராணி கண்டாள். பெண்கள் பகுதியிலும் சலசலப்பு எழுந்தது.

“அக்கா! அண்ணன்ரை கார் டயரை வில்லுக் கத்தியால ஆரோ குத்திக் கிழித்துப் போட்டார்கள்...” என்றபடி கனகலிங்கம் வந்தான்.

ராணிக்குத் திக்கென்றது.

ஆச்சி “ஐயோ” என்று கத்தி விட்டாள்.

ஏன் இந்தக் கொடுமை? சும்மா நின்ற கார் யாரை என்ன கேட்டது? வண்ணன் கார் ஓடுவதா என்ற பொழுமையா?

—இராச கொதித்துக் குமுறிக் கொண்டிருந்தான்.

“எந்த எளியவன் செய்த வேலை...முதுகெலும்பில்லாத வர்கள்...கோபமிருந்தால் நேருக்கு நேர் வருகிறது தானே?...”

“இதை இப்படியே விடக்கூடாது?...பொலிசைக் கூப்பிடுவம்...” என்றான் மகாலிங்கம்.

“செய்தது யார் என்று தெரியாமல் பொலிசைக் கூப்பிட்டு என்ன செய்யிறது தம்பி...?” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

“ஆர் செய்யிறது...உவங்குதான்...” என்றான் சின்னத்தம்பி குமுறலோடு.

“நடந்தது நடந்து போச்சுது...பொலிசைக் கூப்பிட்டுத் திருவிழாவைக் குழப்பக்கூடாது” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

ஒரு விதமாகக் கோயிலில் மீண்டும் அமைதி குடி கொண்டது. அதற்கு மேல் ராணியால் திருவிழாவை ரசிக்க முடியவில்லை. உடல் அசதி வேறு, உள்ள அசதியோடு சேர்ந்து கொண்டது. வீட்டிற்குப் போய் படுக்கையில் விழுந்தால் நல்லது போலப்பட்டது. கண்மணி வேறு தூங்கி வழிந்தாள்.

“ஆச்சி நான் வீட்டிற்குப் போகப் போறன்...கண்மணியும் நித்திரை...”

ஆச்சி அவளைப் பார்த்தாள்.

“இருந்து பிரசங்கத்தையும் கேட்டிட்டுப் போவன்...”

“இல்லையே...எனக்குப் போகவேணும்போல இருக்குது...அங்கை சுபத்திராவும் தனிய...நீ படலைத் திறப்பைத்தா...நான் தம்பியைத் துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போறன்...”

வீட்டிற்குப் போகும்போது கனகசிங்கம் கூறினான்:

“உது தங்கராசுவோடு நின்ற கனகுவின் வேலைதான்... அக்கா...நான் இரண்டு மூண்டு முறை கவனிச்சான்... கனகுதான் அண்ணன்ரை கார்ப்பக்கம் மசந்தி மசந்தி நின்றவன்...தங்கராசு சொல்லித்தான் அவன் இதைச் செய்திருக்க வேணும்...”

ராணி மௌனமாக நடந்தாள். மெல்லிய நிலவொளி, கண்மணி தூக்கக் கலக்கத்தோடு கூடவே வந்தாள்.

ராணியின் இதயத்தில் இனந்தெரியாத ஓர் கலக்கம் அவளை அறியாமலேயே பிறந்தது. ஏதோ கொடியதொரு நிகழ்ச்சி தனது குடும்பத்தில் நிகழப்போவது போன்ற உணர்வின் தலை தூக்கலால் அவளின் உள்ளம் கனத்தது. இவையெல்லாம் எதற்கு முன்னறிவிப்போ...?

பெரிய தம்பிரான் கோயில் இசைக் கச்சேரி இன்னமும் முடியவில்லை.

மெல்லிய சோக கீதம் ஒன்று இசையாக எழுந்து கொண்டிருந்தது.

“அக்கா உன்னை வீட்டுப் படலையடியில் விட்டுட்டு நான் கோயிலுக்குப் போறன்...” என்றான் கனகசிங்கம்.

“ஓம்...” என்று சம்மதித்தாள் ராணி.

வீடு நெருங்கி விட்டது.

“தலைவாசலில் லாம்பைக் காணேமே?...நூத்துவிட்டு சுபத்திரா படுத்திட்டாளோ?...நீ போ...நான் உள்ளே போறன்...” என்றாள் ராணி.

கனகசிங்கம் போய் விட்டான்.

கண்மணியை ஒரு கையில் பிடித்தபடி படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள் ராணி.

நிலவொளி முற்றத்தில் தெள்ளெனப் படர்ந்திருந்தது.

விழுந்தையில் இருந்த வாங்கிலில் கண்மணியைப் படுக்க வைத்துவிட்டு,

“சுபத்திரா...?” என்று அழைத்தாள்.

பதில் இல்லை. சுபத்திரா நல்ல உறக்கம் போலும்.

சீமைக் கிளுவைக்குப் பக்கத்தில் ஐயா வாளி நிறையத் தண்ணீர் அள்ளி வைத்திருந்தார். வீட்டிற்குள் போவதற்கு முன் கைகால் அலம்பி வீட்டே செல்லல் வேண்டும் என்பது அவரது சட்டம்.

கால்களைக் கழுவிக் கொண்டாள் ராணி.

வீட்டுக் கதவைத் தட்டிச் சுபத்திராவை எழுப்ப வேண்டும்.

ஆனால் வீட்டுக் கதவு திறந்து கிடக்கிறதே...!

ஏதோ ஒன்று மெல்லிய இருளாக அவள் இதயத்தில் குவிந்தது.

“என்ன பெண் இவள்...கதவைப் பூட்ட மறந்து...”

ராணி உள்ளே போய் விளக்கை ஏற்றினாள்.

“சுபத்திரா...சுபத்திரா...”

சுபத்திராவைப் படுக்கையில் காணவில்லை.

“சுபத்திரா...சுபத்திரா...”

இனம் தெரியாத பயம் ராணியைப் பற்றிக் கொண்டது.

“சுபத்திரா...” என்று பெருங்குரலில் அழைத்தாள்.

முற்றத்திற்கு ராணி விரைந்து வந்தாள்.

“என்ன அக்கா...?” என்றபடி கிணற்றுப் பக்கம் இருந்து ஓடி வந்தாள் சுபத்திரா.

“இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போனீ?...”

சுபத்திராவால் உடனே எதுவும் பேச முடியவில்லை.

இரவின் நிசப்தத்தில் யாரோ வேலியால் ஏறிக்கூதித்து ஓடுவது போன்ற ஓர் சத்தம்.

சுபத்திராவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் ராணி.

சுபத்திராவின் தோற்றம் வழக்கத்திற்கு மாறாகவே தெரிந்தது.

இவள் பழைய சுபத்திராவல்லள்.

காற்றின் சுழிப்பால் வீட்டிற்குள் ராணி கொளுத்தி வைத்திருந்த விளக்கு, ஒரு கணம் சுடர்விட்டுப் பின் அணைந்தது.

9. நிலையெயராக் கால்கள்

திருவிழா முடிந்து ஒரு திங்களும் கழிந்துவிட்டது. ஆனால் அத்திருவிழா இரவு ஏற்படுத்திய சில சம்பவங்களை ராணியால் மறக்க முடியவில்லை. அன்றிரவு சுபத்திரா இருந்த நிலைமை அவளுக்கு இன்றும் புதிராகவே இருந்தது.

“இப்பதான் அக்கா கிணற்றடிக்குப் போட்டுவாறன்” என்று சுபத்திரா அன்று கூறியபோது, அவளால் எதுவுமே மேற்கொண்டு கேட்கமுடியவில்லை. அடுத்தடுத்த நாட்களிலும் சுபத்திராவிடம் இது குறித்து எதுவுமே கேட்கவில்லை. சுபத்திரா ஏதோ மாபெரும் ரகசியம் ஒன்றைத் தங்களுக்குத் தெரியாமல் மறைக்கிறாள் என்ற உணர்வு மட்டும் ராணிக்கு இருந்தது.

சுபத்திரா அடிக்கடி ஏக்கத்தோடு உட்கார்ந்திருப்பதும், ஏதோ மறைத்து மறைத்து எழுதுவதும் ஏன்?

முற்றத்தைப் பெருக்கும் போது இந்த நினைவுகளே ராணிக்கு ஓயாது எழுந்துகொண்டிருந்தன. அவளுடைய பரீட்சைக்கு இன்னமும் பதினைந்து நாட்களே இருந்தன. அவளுக்குப்பரீட்சையைப்பற்றி எதுவிதமான பயமுமில்லை. தெளிவாக அவள் படித்து முடித்திருந்தாள்.

“கட்டாடி...”

வாசலில் யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

“உதார்...?” என்று ராணி கேட்டாள்.

படலையைத் திறந்துகொண்டு ஒரு சிறுவன் உள்ளேவந்தான். பக்கத்து வீட்டுப் பையன். பொன் வேலை செய்யும் சுப்பிரமணியத்தின் மகன்.

“என்ன தம்பி...?”

“நேற்றைக்குத் தபால்காரன் உங்களுக்கு வந்த இந்தக் கடிதத்தை எங்கடை வீட்டிலே மாறித் தந்திட்டுப் போட்டான்... இந்தாரும்...”

சிறுவன் நீட்டிய கடிதத்தை அவள் நன்றியுடன் வாங்கிக் கொண்டாள்.

அது ஒரு அரசாங்கக் கடிதம். கனகசிங்கத்திற்கு வந்திருந்தது.

இக்கடிதத்தை எதிர்பார்த்தே நேற்று முழுவதும் கனகசிங்கம் அலைந்தான். பரீட்சை முடிவுகள் நேற்றுவெளியாகியிருந்தன. அதனை அறிய ஆவல்.

கடிதத்தைக் கண்டதும் ராணிக்குப் புரிந்துவிட்டது.

“தம்பி... தம்பி...” என்று கூப்பிட்டாள்.

அவள் கரம் கடிதத்தை ஆவலோடு பிரித்தது. கனகசிங்கம் ஓடி வந்தான். ராணியின் கண்கள் பரீட்சை முடிவுகளை ஆர்வத்தோடு நோக்கின. மகிழ்ச்சியால் அவள் முகம் மலர்ந்தது.

“நீ பாசடா... நான்கு ‘சீ’யும் எடுத்திருக்கிறாய்...”

“மெய்யாகவா அக்கா...?” என்றவன், “ஆச்சி... ஆச்சி...” என்று கத்தினான் மகிழ்ச்சியில்.

அடுக்களைக்குள் ஏதோ வேலையாக இருந்த பொண்ணு என்னவோ ஏதோ என்று பயந்துபோய் ஓடிவந்தாள். கனகசிங்கம் ஓடிப்போய் ஆச்சியின் கைகளைப் பற்றி முற்றத்தில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றினான்.

“விட்டா... விட்டா... தடியா...” என்று கத்தினான் ஆச்சி.

கனகசிங்கத்திற்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை.

“பார்த்தியாடி சுபத்திரா...”

“அண்ணை நீ கெட்டிக்காரன்தான்...” என்று சிரித்தாள் சுபத்திரா.

“கெட்டிக்காரன் என்றால் போதுமா...? உழைக்கிறியே, ஒரு பத்து ரூபா காசைக்கொண்டுவந்து தாவன் சந்தோஷம் கொண்டாட...”

சுபத்திரா அறைக்குள் போனாள். திரும்பி வரும்போது அவள் கையில் கனகசிங்கம் கேட்ட பணம் இருந்தது.

“இந்தா அண்ணை...”

கனகசிங்கம் ஆச்சரியப்படுபவனைப் போலக் கண்களைக் கசக்கினான்.

“ஆகா நான் காண்பது உண்மைதானா...?”

“நீ நாடக வசனம் பேசியது போதும்... அவள் தருவதை வாங்கடா... கொண்டுபோய்விடுவாள்...” என்று எச்சரித்தாள் ராணி.

“என் சுபத்திராக்குஞ்சு இருக்க! வேணும்... நான் இருக்கவேணும்...”

அப்போதுதான் வெளியில் இருந்து வேலுப்பிள்ளை வந்தார். விஷயத்தை அறிந்ததும் மகிழ்ந்து போனார்.

“ஆச்சி, நீ என்ன தரப்போகிறாய்...?” என்று கேட்டான் கனகசிங்கம்.

ராணி குறுக்கிட்டாள்.

“ஆச்சிக்கு நீ பாஸ்பண்ணியது பிடிக்காதடா...”

“உவளுக்குக் கனக்கத் தெரியும்... ஆம்பிளைப்பிள்ளையள் நல்லாப் படித்தால் நல்லதுதானே! உனக்கு நான் என்னத்தையடாதர...” என்றபடி சேலைத் தலைப்பில் இருந்த முடிச்சை ஆச்சி பிரித்தாள். அதற்குள் ஐம்பது சதக் குத்திகள் இரண்டு இருந்தன. அவற்றை எடுத்து கனகசிங்கத்திடம் கொடுத்தாள்.

“அண்ணை...” என்று கூப்பிட்டாள் கண்மணி. “வடிவாப் பாரண்ணை பாஸோவெண்டு...”

கனகசிங்கம் கோபத்தோடு அவளைத் துரத்தினான். அவள் ஓடிவிட்டாள்.

ராணி குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். சுபத்திராவுக்கு இன்று நெசவு வேலையில்லை. அவள் பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா... நானும் குளிக்க வரட்டுமா...?” என்ற படி வந்தாள் கண்மணி.

“நேற்றல்லே குளித்தாய்... நாளைக்கு...” என்று கூறி தங்கையை விரட்டிவிட்டாள் ராணி.

பாத்திரமொன்று கணீரென நிலத்தில் விழுந்த ஓசை கேட்டது. ராணி திடுக்கிட்டுப் போனவளாகப் பார்த்தாள். சுபத்திரா வேலையை ஒரு கையாலும், தலையை ஒரு கையாலும் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

“என்ன சுபத்திரா... என்ன...?” ராணி தங்கையை நோக்கி ஓடிச்சென்றாள்.

“தலையைச் சுத்துது, அக்கா... சத்தி வருமாப்போலவும் இருக்குது... வயிற்றைப் புரட்டுது...” என்று சுபத்திரா வேதனையுடன் கூறினாள்.

ஓங்காலித்துச் சத்தியெடுத்தாள் அவள். கண்களால் கண்ணீர் ஓடியது.

“ஏதாவது தின்றாயா சுபத்திரா...?”

“இல்லையே அக்கா...”

சத்தங்கேட்டு ஆச்சி ஓடிவந்தாள்.

“உது சரியான பித்தம்... குளிப்பு, முழுக்கு, சாப் பாட்டிலை கவமை இருந்தால்தானே! என்னடி பிள்ளை செய்யுது...?”

சிறிது நேரத்தில் சுபத்திராவுக்குச் சரியாகிவிட்டது.

களைத்துப் போய் அவள் வாங்கிலில் படுத்துவிட்டாள்.

“கனகசபைப் பரியாரியிட்டை காட்டுவமே...?” என்று வேலுப்பிள்ளை கேட்டார்.

காலை வெயில் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. சென்ற இரவு சற்றுக் கடுமையாகக் காற்று வீசியதால் வேப்பங்கொப்பொன்று முறிந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது, அதனை

வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டு இரு கூலியாட்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

“வேண்டாம் நான் ஒரு குடிநீர் போட்டுக்கொடுக்கிறேன். எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்...” என்னுள் ஆச்சி.

பரீட்சை முடிவு வெளியான மகிழ்ச்சியில் எங்கோ போய்விட்டுக் கனகசிங்கம் அப்போதுதான் திரும்பி வந்தான்.

“அக்கா சாப்பாட்டைப் போடு...”

சாப்பாடு பரிமாறிய போது ராணி கேட்டாள்:

“எங்கை உலாத்திவிட்டு வாராய்...?”

“மகாலிங்க மாஸ்டரைக்கண்டுவிட்டு வாரான் அக்கா. அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சிதெரிவித்தார். தொடர்ந்து படிக்கும்படி கூறினார். என்ன உதவியும் தான் செய்வதாகக் கூறினார். நல்ல மனிஷன். எல்லாரும் ஒரேமாதிரி நல்லா வாழவேணும் என்று விரும்புகிறவர்...”

ராணி மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா, நான் உன்னிடம் வெகு நாளாக ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும் என்றிருக்கிறேன்...”

ராணியின் மனம் படபடவென அடித்துக்கொண்டது. என்ன கூறப்போகிறான்?

“என்னடா...?” என்று கேட்டாள்.

கனகசிங்கம் தலையைக் குனிந்துகொண்டு சாப்பாட்டுக் கோப்பையைப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் இருந்தான்.

“அக்கா, சுபத்திராவை நெசவுக்கு அனுப்பாமல் மறித்துவிடுவோமா...?”

ராணியும் இதைப்பற்றிச் சில நாட்களாகச் சிந்தித்தே வந்திருக்கிறாள். வயது வந்த பெண் பிள்ளைகள் ஏதாவது வேலை செய்துகொண்டே இருக்க வேண்டும். சும்மா வீட்டில் குந்தியிருந்தால் உள்ளம் கெட்டுவிடும் என்று அவள் கருதினாள். கனகசிங்கம் அதே கேள்வியை எழுப்பியுள்ளான்.

“ஏன்...? ஏன் அவளை நிறுத்த வேண்டும்...”

“எனக்கு அவள் நெசவுக்குப் போறது விருப்பமில்லை அக்கா. அவளைப் பற்றிச் சில கதைகள் கேள்விப்படுறன்... பலரும் பலமாதிரிக் கூறுகினம்...”

ராணிக்கு வயிற்றிலே ஏதோ பற்றியெரிந்தது. கனகசிங்கம் தொடர்ந்தான்.

“உண்மை பொய் எனக்குத் தெரியாது... ஆனால் சுபத்திராவின் போக்கு நல்லதாக எனக்குத் தெரியவில்லை... நெசவாலை அவளை நிற்பாட்டுவதோடு...” அவன் தயங்கினான்.

“என்ன தம்பி...?”

“ஐயாவிடம் சொல்லி அவளுக்குக் கெதியில் ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்துவை அக்கா.”

அவன் தமக்கையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். ஏதோ பேசக்கூடாதவற்றைப் பேசிவிட்டவன் போல அவன் பார்வை இருந்தது. மன்னிப்புக் கேட்பது போலத் தமக்கையைப் பார்த்தான்.

“அண்ணை... உன்னை ஆரோ தேடுகினம்...” என்று கூறியபடி ஓடி வந்தாள் கண்மணி.

கனகசிங்கம் சென்றதன் பின் அவனால் எழுப்பப்பட்ட பிரச்சினைகள் தலைதூக்கி நின்றன. கனகசிங்கம் தான் நினைப்பது போல உலகம் தெரியாதவனல்லன். சுபத்திராவை நன்கு கவனித்தே வந்திருக்கிறான். அவனது பேச்சிலிருந்து அது நன்கு தெரிகிறதென்பதை ராணி உணர்ந்து கொண்டாள். இரு பெரும் பொறுப்புக்களை அவன் தன்மீது சுமத்திவிட்டுப் போனதை அவள் உணர்ந்தாள்.

சுபத்திராவை வேலையால் நிற்பாட்டுவது ஒன்று. மற்றது அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பது. கனகசிங்கம் நன்கு யோசித்துத்தான் இந்த முடிவைத் தெரிவித்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது.

ஐயாவிடம் நான் சொல்வதா? ஒரு பெண் ஆரம்பிக் கக்கூடிய பேச்சா இது...? அதுவும் தமக்கை இருக்க தங்கைக்குக் கல்யாணமா?

சுபத்திராவிற்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கத் தான் முயன்றால் நிச்சயம் தன் படிப்புச் சரியென்பதை அவள் அறிவாள். ஐயா நிச்சயமாக முதலில் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்துவார். மேலும் சுபத்திரா சிறிய பெண். அவளுக்கு இன்னமும் வயதுண்டு.

கொஞ்ச நாட்களுக்கு இதைப்பற்றி எதுவும் பேசாது இருப்பதுதான் நல்லதென்று ராணி முடிவு செய்தாள்.

வீட்டில் பெண்களைத் தவிர எவருமில்லை. வேலுப் பிள்ளை சலவைத் துணிகளைக் கொண்டு எங்கோ சென்று விட்டார். கனகசிங்கமும் வீட்டிலில்லை. ஆச்சி அப்போது தான் சாப்பிட்டுவிட்டு, குட்டித் தூக்கமொன்று போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சுபத்திரா வாங்கிலில் படுத்திருந்தாள். அவளுக்கு அருகில் ராணி அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“சுபத்திரா நீ ஏன் இப்ப ஒரு மாதிரி...?”

“எது மாதிரி அக்கா...?” சுபத்திரா சிரிக்க முயன்றாள்.

“நீ ஏனோ முன் போல இல்லை... என்ன கவலை உனக்கு சுபத்திரா?”

“அப்படி எதுவுமே இல்லையே அக்கா... அப்படி ஏதாவது இருந்தால் உனக்குக் கூறமாட்டேனா?”

ராணி சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை.

“இப்ப வாமதேவன் உன்னை வழியில் காண்பதில் லையா? முந்தியைப் போல கடிதம் தர...”

சுபத்திரா குறுக்கிட்டாள்.

“அவர் முந்திப் போல இல்லை... நான் வழியில் காணுகிறநான்... தன்பாட்டில் போய்விடுவார்.”

சுபத்திரா ‘அவர்’ என்று வாமதேவனைக் குறிப்பிட்டு கிறாள். தனக்கு ஒரு தரம் கடிதம்தர முயன்றதை அவள்

மறந்துவிட்டாள் போலிருக்கிறது. வாமதேவனும் மாறியிருக்கலாம். கோகிலாவின் தொடர்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டதன்பின் நல்லவனாக மாறியிருக்கலாம் என ராணி எண்ணினாள்.

“உனக்குக் கோகிலாவைத் தெரியுமா சுபத்திரா?”

“யார்...? ஓ... கலட்டியிலிருந்து வருமே உன்னோடு... அந்தப் பிள்ளையா?”

“ஓம்... அந்தப் பிள்ளையைத்தான் இப்ப வாமதேவன் பிடித்திருக்கிறான். பாவம் அந்தப் பிள்ளை.”

“அக்கா...” என்றாள் சுபத்திரா. அவளின் குரலில் அலறல் இழையோடியது.

“என்ன சுபத்திரா...? என்ன...?” என்று கேட்டாள் ராணி.

“ஒன்றுமில்லை அக்கா... அது பொய்க்கதையாக இருக்கும்” என்று சுபத்திரா தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டது போல ராணிக்குப்பட்டது. அது பொய்க்கதையாக அல்லது மெய்க்கதையாக இருந்தால் இவளுக்கென்ன? வாய் வரைக்கும் வந்த கேள்வியை ராணி அப்போது சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டாள்.

வாசலில் யாரோ கனகசிங்கத்தைக் கூப்பிட்டார்கள்.

“கனகசிங்கம் வீட்டிலில்லை” என்றபடி ராணி எழுந்து வாசலை நோக்கிப் போனாள். ஓர் ஆடவன் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான்.

ராணி திகைத்துப் போனாள். அவன் வருவானென்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. தன்னைத்தானே ஒரு கணம் பார்த்துக் கொண்டாள். தூய்மையான பாவாடை, சட்டைதான் அவள் அணிந்திருந்தாள். எனினும் அவன் முன்பு அந்த உடையோடு நிற்க நேர்ந்தமைக்காக நாணினாள். ஏன் இந்தத் தடுமாற்றம். அவளையே அவளுக்குப் புரியவில்லை.

அவனும் சற்றுத் திகைத்தது போலவே பட்டது.

“கனசிங்கம் இல்லையா?” என்று மகாலிங்கம் மெதுவாகக் கேட்டான். முகமெல்லாம் முத்துக்களாக வியர்வை அரும்பியிருந்தது.

ராணியால் உடன் பதில் கூறிவிட முடியவில்லை.

“இல்லை... தம்பி... வெளியில் எங்கோ போய்விட்டார்” என்றாள் தட்டுத்தடுமாறி.

“இந்தப் படிவத்தை அவரிடம் கொடுங்கள். நான் தருவதாகச் சொன்னான்...”

அவன் நீட்டிய பத்திரங்களை அவள் வாங்கிக் கொண்டாள். வாங்கும் போது கை மெதுவாக நடுங்கியது.

“இது என்ன படிவம்?” ராணி நாணத்துடன் கேட்டாள்.

“ஒரு ஸ்கொலசிப்பிற்குப் போடச் சொன்னான்... எஞ்ஜினியரிங்கோஸ்... ருஷியாவில் படிக்கலாம். கட்டாயம் கனகசிங்கத்திற்குக் கிடைக்கும். கனகசிங்கம்தான் இதற்குத் தகுதி. நான் வாறன். மறக்காமல் கொடுங்கோ...”

அவன் விடைபெற்றான்.

“தாங்ஸ்” என்றாள் ராணி.

அவன் போகும் போது மெதுவாக அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவள் அந்த இடத்திலேயே சிலையென நின்றிருப்பது தெரிந்தது.

10. நீண்ட இரவு

கல்லூரி இடைநேர ஓய்வுக்கான மணி ஒலித்தது. ஒரு வாரத்துள் பல நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்து போயின. இராச அண்ணன் கார் வாங்கத் தந்தையிடம் வாங்கிய பணத்தில் இரண்டாயிரம் ரூபாவைத் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டான்.

“தங்கச்சிமாரின் கல்யாணத்துக்காக நீங்க சேகரித்து வைத்திருந்த பணத்தை நான் பாழாக்கமாட்டன் ஐயா. மிகுநியையும் கெதியாகத் தருவன்” என்று உறுதி கூறினான்.

மல்லாகம் சிவக்கொழுந்து மாமாவும் இருந்தாப் போல மயங்கினிழுந்தவர், இரு நாட்களுள் உயிர் நீத்து விட்டார். வேலுப்பிள்ளையின் குடும்பம் சாவீட்டிற்குப் போய்வந்தது. ஆச்சி ஓயாமல் தமையனை எண்ணிப் புலம்பினாள். இடையிடையே ராணியையும் திட்டினாள்.

“உன்னைத் தன்னுடைய மருமோளாகக் கொள்ள இருந்தானே... நீ கெடுத்திட்டியே” என்று ஒப்பாரி வைத்தாள்.

சுபத்திராவுக்கு உடல்நலம் நன்றாகயில்லை. மீண்டும் இரு தடவைகள் சத்தியெடுத்தாள். எந்த வைத்தியரிடமும் சென்று மருந்து வாங்க மறுத்துவிட்டாள்.

எனக்கென்ன.... ஒன்றுமில்லையே! இதுக்கேன் மருந்து...? என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். சுபத்திரா ஒரு பிடிவாதக்காரி.

நெசவுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் தவறாது போய் வந்தாள்.

கனகசிங்கம் ஒரு நேர்முகப் பரீட்சைக்காகக்கொழும்புக்குப் போய் வந்தான்.

“எனக்கு ஸ்கொலசிப் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்..... அக்கா, நான் வெளிநாட்டுக்குப் போய் என்ஜினியராகத்தான் வருவன்” என்று சபதம் கூறினான்.

கல்லூரியிலும் பரீட்சை நெருங்க நெருங்க மாணவிகள் சுறுசுறுப்பாகப் படித்தார்கள்.

“என்ன யோசனை ராணி...?” என்று அழைத்தபடி கோகிலா வந்தாள்.

ராணிக்கு அருகில் அமர்ந்துகொண்டாள். கோகிலா படிப்பில் முன்போல அக்கறையாக இல்லை.

அவளுடைய உலகம் தனியானது. ஏகாந்தமானது.

“ஒன்றுமில்லை, நீர் நல்லாப் படிக்கிறீர் போலிருக்குது...” என்றாள் ராணி.

“பகிடி பண்ணுகிறீர், என்ன?... ஆர் படிக்கிறது..... இன்னமும் கூடினால் பதினைந்து நாளுக்குத்தான் பள்ளிக் கூடத்திற்கு வருவன்...”

ராணி அவளை வியப்போடு பார்த்தாள்.

“ஏனப்பா?”

கோகிலாவை வெட்கம் சூழ்ந்துகொண்டது.

“ஒன்றுமில்லையப்பா... எனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிட்டது... நேற்றுத்தான் முற்றாக்கி நாள் வைத்தார்கள்.”

“அப்பிடியா? சந்தோஷம். கோகிலா ஆர் மாப்பிள்ளை...?”

“அவர்தான்...”

“வாமதேவனா?”

கோகிலா நாணத்தோடு தலையை ஆட்டினாள். கலியாண நினைவு பெண்களை எவ்வளவு தூரம் பூரிக்க வைக்கின்றது. என்றுமே காணாத மலர்ச்சியும், பூரிப்பும் ஒருங்கே கூடியதால் புது மலராகக் கோகிலா காட்சியளித்தாள். கண்களில் இன்ப நினைவுகளின் கருங்கோடுகள் படர, கன்னங்கள் பூரித்திருக்க அவள்தலையை ஆட்டினாள். “எல்லாம் முற்றுகிவிட்டதா?”

“ஓம்...”

“அப்ப இப்பவே பள்ளிக்கு வராம நிற்கலாமே?”

“அம்மா மறிச்சவதான், ஆனாப் பள்ளிக்கு வர விடில் அவரைப் பார்க்க முடியாதே!”

“நீர் சரியான ஆளப்பா” என்று ராணி தன் தோழியின் சாமர்த்தியத்தை மெச்சிக்கொண்டாள்.

கல்லூரி மணி அடித்தது. வாமதேவனைப் பற்றி அவள் எண்ணியது தவறாகத்தான் போய்விட்டது. அவள் கோகிலாவை ஏமாற்றிவிடுவான் என்றே ராணி எண்ணியிருந்தாள். அவள் ஏன் அப்படி எண்ணினாள் என்பது அவளுக்கே புரியவில்லை.

சுபத்திராவிற்கு அவன் கடிதம் கொடுக்க முயன்றான் என்பதைக்கொண்டுதான் அவள் வாமதேவனை வெறுத்தாள். ஒருவகையில் பார்த்தால் வாமதேவன், சுபத்திராவை உண்மையில் விரும்பியிருக்கலாம். ஆனால் அது நிகழக்கூடியதுதானா? கடைக்காரக் கந்தையர் ஒரு கட்டாயியின் மகளைப் பெண்கொள்வாரா?

தனக்குள் இரத்தத்தோடு ஊறியுள்ள தாழ்வு மனப்பான்மையை ராணி பல தடவைகள் உணர்ந்திருக்கின்றாள். அந்த மனப்பான்மையை அவளால் போக்க முடியவில்லை. அம்மனப்பான்மை நீங்க வேண்டுமானால் அவளது சமூகம் பல வழிகளிலும் உயரவேண்டும்.

அன்று மாலை வீட்டில் ஒரு பூகம்பம் நிகழ்ந்தது. கல்லூரியிலிருந்து ராணி அப்போதுதான் வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். அவள் வந்த சிறிது நேரத்தின் பின் சுபத்திராவும்

சோர்ந்து போய் விட்டிருக் வந்தான். வந்தவன் தலை யிடிப்பதாகக் கூறிவிட்டு, படுத்துவிட்டான்.

அந்த நேரம்தான் கனகசிங்கம் சைக்கிளில் வந்து இறங்கி, “எங்கே சுபத்திரா?” என்று அ த ட டி ய படி உள்ளே வந்தான்.

கனகசிங்கத்தின் கேள்வி என்றுமில்லாதவிதத்தில் ஆத்திரத்தோடு ஒலித்தது. அவனது முகத்தோற்றமும் மாறியிருந்தது. வேகமாக வந்தவன், “ஏ சுபத்திரா...” என்று குரலிட்டு அழைத்தான்.

“என்னடா?” என்றபடி ராணி வந்தாள்.

கனகசிங்கத்தின் முகத்தில் கோபக் குறிகள் தெரிந்தன. வெறி பிடித்தவன் போல அவன் நின்றிருந்தான்.

“எங்கை அக்கா, அந்த மூதேசி நாய்...?”

சுபத்திரா வெளியே வந்தாள்.

“ஏய் உனக்குத்தான் சொல்லுறன். நீ இனி நெசவுக்குப் போறதை விட்டிடு. உன்ர ஆட்டம் ஒன்றும் ஒருவருக்கும் தெரியாதென்று நினைச்சியாடி... எளிய நாய்...எங்கட பெயரைக் கெடுக்க வந்திட்டியே?”

சுபத்திரா ஒருகணம் விக்கித்துப் போய் நின்றாள். ராணியாலும் உடன் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. சுபத்திராவின் விழிகள் சிவந்தன.

“நான் போவன்” என்றாள்.

கனகசிங்கம் எப்படி அவள் மீது பாய்ந்தான்? பளார்பளாரென்று அறைந்தான் என்பதை ராணியால் அனுமானிக்க முதலே அவ்வளவும் நிகழ்ந்துவிட்டது.

மண் தரையில் விழுந்து கிடந்தாள் சுபத்திரா.

“டேய்... டேய்...” என்று அவனைப் பிடித்தாள் ராணி.

“ஐயோ. அவள் தலையிடி என்று கிடந்த நேரம் பார்த்து என் அடிக்கிரயம்” என்று ஆச்சி ஒடிவந்தாள்.

நிலத்தில் கிடந்த சுபத்திரா விருட்டென எழுந்து நின்றாள். அவனைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது.

“நான் போவன்... நான் போவன்... என்னைக் கொன்றாலும் நான் போவன்... நீ ஆர் அதைக் கேட்க...?” சுபத்திராவின் குரலில் வஞ்சினம் கொப்பளித்தது.

கனகசிங்கம் மீண்டும் அவளை அடிக்கப்பாய்ந்தான்.

“டேய் தம்பி...” என்று ராணி அதட்டினாள்.
 “இதெல்லாம் என்ன?”

“என்னவா அக்கா... தெரியாமல்தான் கேட்கிறாயா? கலட்டி முழுவதும் இவளைப் பற்றித்தானே கதைக்குது... இந்த ஆட்டக்காரியின்ர கதையாத்தானே இருக்குது... வாமதேவனுக்கும் இவளுக்கும்...”

“பொய்” என்று வீரிட்டாள் சுபத்திரா.

“எதடி பொய்? இன்று அந்த ஒழுங்கை முகட்டில் நீயும், வாமதேவனும் கதைச்சுக் கொண்டு நின்றது பொய்யா? என்றை கண்ணூலை கண்ட நான்.”

கனகசிங்கம் திண்ணையில் பொத்தென அமர்ந்து கொண்டான். சிவந்த அவன் கண்கள் கலங்கித் தவித்தன.

“இவள் இப்படியெல்லாம் நடப்பாளென்று நான் நினைக்கவில்லை அக்கா.” கனகசிங்கம் விம்மி விம்மி அழுதான்.

ஆச்சி ஒரு புறத்தில் தலையில் கைவைத்து ஒப்பாரி வைத்தாள்.

பொல்லாத இரவு. ராணியால் தூங்கவே முடியவில்லை. கனகசிங்கம் சொன்னவையெல்லாம் உண்மைதானா? உண்மையென்றால் இதன் பின்னால் நிகழப்போகும் அனர்த்தங்களைத் தடுத்து நிறுத்த யாரால் முடியும்?

வாமதேவன் கடிதம் கொடுக்க முயன்றான் என்ற காரணத்துக்காகக் கல்லூரிக்குப் போக மறுத்த சுபத்திராவா இப்படி நடந்துகொள்வாள்? வாமதேவனின் குணங்களை நன்கு தெரிந்துகொண்ட சுபத்திரா அப்படி ஒருக்காலும் நடக்கமாட்டாளே!

இதில் ரதோ தவறிருக்க வேண்டும்.

“அப்படியில்லை, இதெல்லாம் பச்சைப் பொய்...” என்று சுபத்திரா வீரிட்டாளே!

சிலவேளை உண்மையாக இருந்துவிட்டால்... ஐயோ கடவுளே!

நினைக்கவே ராணிக்கு உடம்பு நடுங்கியது.

சுபத்திராவின் வாழ்வு என்னவாகும்? சுபத்திராவை ஏற்றுக்கொள்ள வாமதேவன் முன்வருவானா? கந்தையர் சம்மதிப்பாரா? ஒரு கட்டாடியின் மகளை வாமதேவன் மணமுடிப்பானா?

சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் உணர்வுகளைக் கூடவா கட்டுப்படுத்துகின்றன?

உண்மையாக இருந்தால் சுபத்திராவை வாமதேவன் ஏற்கத்தானே வேண்டும். அது செயலாகக் கூடியது தானா?

அன்று கல்லூரியில் கோகிலா கூறிய செய்திகள் நினைவில் எழுந்தன. கோகிலாவிற்கும், வாமதேவனுக்கும் கலியாணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. ஒருவேளை இக்கலியாணமே சுபத்திரா, வாமதேவன் தொடர்பின் எதிரொலிதானா?

வெளியே இருள் கவிந்து கிடந்தது. சிறிய யன்னலின் ஊடாகத் தாரகைகள் கண் சிமிட்டின. ராணி ஒரு கணம் கண் இமைக்காது அவற்றைப் பார்த்தாள்.

இருண்டவாளைக் கீறியபடி ஒரு நட்சத்திரத்தின்வால் ஒருகணம் நீண்டு ஒடுங்கியது. தூரத்தில் கலவாய்க் குருவி ஒன்று ஓலமிட்டு ஓய்ந்தது.

ராணி சுபத்திராவின் படுக்கையைப் பார்த்தாள். அவளுடல் குலுங்குவது தெரிந்தது. சுபத்திரா அழுகின்றாளா? அந்தப் பேதைப் பெண் அழுவதைக்காண ராணியால் பொறுக்க முடியவில்லை. மெதுவாக எழுந்துபோய் தங்கையின் அருகில் அமர்ந்தாள்.

“சுபத்திரா... தங்கச்சி...”

தமக்கையின் அழைப்பு சுபத்திராவுக்குக் கேட்டது. அவள் தலையைத் திருப்பி ஒரு வினாடி ராணியைப் பார்த்தாள்.

“அக்கா” என்று அழைத்தபடி ராணியின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

சகோதர உறவின் பாசமும் தாய்மையின் அன்பும் நிறையத் தங்கையின் முதுகை வருடிவிட்டாள் ராணி. அவள் விழிகளும் கலங்கின.

“சுபத்திரா... சுபத்திரா...”

சுபத்திரா ஓயாது அழுதாள். ராணி அவளைத் தேற்ற இயலாது சிலையென இருந்தாள். அழுது ஓய்வது மனதிற்கு நிம்மதியைக் கொடுக்குமென ராணி நினைத்தாள்....

நீண்ட பொழுது கழிந்தது.

சுபத்திரா மெதுவாக முகத்தைத் திருப்பி தமக்கையைப் பார்த்தாள். வீங்கிச் சிவந்த அவளின் விழிகள் ராணியிடம் எதையோ யாசித்தன. அவள் உதடுகள் நிலை கொள்ளாது தவித்தன.

“அக்கா, அக்கா” எனவிழித்தாள், “அதையெல்லாம் நீ நம்புகிறாயா அக்கா?”

“எதைச் சுபத்திரா?”

“அண்ணன் கூறிய கதையை!”

தன்னிடமிருந்து சுபத்திரா எத்தகைய பதிலை எதிர்பார்க்கிறாள் என்பது ராணிக்குத் தெரியவில்லை.

“நான் நம்பவில்லை, சுபத்திரா... உன்னை எனக்குத் தெரியாதா?”

சுபத்திரா விக்கித்துப் போனவள் போல ராணியைப் பார்த்தாள். சிறிது நேரம் முகட்டைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். மீண்டும் விழிக் குளங்கள் உடைப்பெடுத்தன.

“அவை உண்மைதான் அக்கா...” என்றாள் சுபத்திரா.

சுடு நெருப்பை மிதித்தவள் போல ராணி ஒருகணம் நிலைகுலைந்து போனாள். என்ன நடந்தது? எதுவும் உடன்புலனாகவில்லை. பொய்யாக இருக்கலாமென்ற நம்பிக்கையின் பிடிப்பும் அறுந்துபோய்விட்டது.

“சுபத்திரா” என்று அவளால் அழைக்க முடிந்ததே தவிர வேறொன்றும் பேசமுடியவில்லை.

மடை திறந்த வெள்ளமாக சுபத்திரா ஏதேதோவெல்லாம் கூறினாள். வாமதேவனைத் தான் முதலில் வெறுத்த கதையைச் சொன்னாள், பின் அவன்மீது அன்பு பிறந்த கதையையும் சொன்னாள்.

“நாங்கள் கடிதங்கள் பரிமாறிக்கொண்டோம், சந்தித்துக்கொண்டோம்...என்னைத் தவிர வேறொருத்தியை அவர் கலியாணம் செய்யமாட்டார்.... அக்கா எனக்குச் சத்தியம் செய்துதந்துள்ளார்.”

ராணியின் உதடுகளிடையே வேதனையின் கோடுகள் விரிந்தன. பேதைப் பெண்ணே ஏமாந்து போனாயே! உன்னைப் போல எத்தனை பேருக்கு அவன் அதே சத்தியத்தைக் கொடுத்தானோ? அவளது இதயம் குமுறியது.

“அக்கா” என்று உலுக்கினாள் சுபத்திரா.

ராணி கண்ணீர்விட்டாள்.

“கொஞ்சமாவது சிந்தித்தாயா சுபத்திரா? நடக்கக் கூடியதா இது? வாமதேவன் எங்கே? நாமெங்கே? உனக்கு கணவனாக வரக்கூடிய தகுதி வாமதேவனுக்கு உண்டா? அல்லது கந்தையரின் குடும்பத்தில் நீ போவது நடக்கக் கூடியதுதானா?” பொலபொலவெனக் கண்ணீர் வடியக் கேட்டாள் ராணி,

“நூய்மையான காதலுக்கு சாதி குறுக்கிடாது சுபத்திரா. நீ மட்டும் ஆசைப்பட்டு என்ன பயன்?”

“அவரும் என்னை விரும்புகிறார் அக்கா.”

ராணி வேதனையோடு சிரித்தாள்.

“சுபத்திரா நீ ஏமாந்து போனாயடி. வாமதேவனுக்கும், கோகிலாவுக்கும் கலியாணம் நடக்கப் போகுது... உனக்குத் தெரியாதா?”

சுபத்திரா ராணியைத் திகைப்போடு பார்த்தாள். ஓராயிரம் பேய்கள் அவள் முகத்தில் அறைந்தனவோ?

“அக்கா...” சுபத்திராவின் ஓலம் நெஞ்சைப் பிழிந்தது.

“உண்மையை மறைக்க முடியுமா சுபத்திரா? அவன் வேறொருத்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறான். உனக்குச் சொல்லுறன்... நடந்தவற்றை மறந்து விடு. வாமதேவனை மறந்துவிடு.”

“நடந்தவற்றை மறந்துவிடலாம் அக்கா. ஆனால்... ஆனால்...”

“என்ன சுபத்திரா?”

“என்னை நான் எப்படியக்கா மறைத்துக்கொள்வது? இந்த மாதம் நான் முழுகவில்லையே அக்கா.”

ராணியின் இதயம் பிளந்தது. அவளது மண்டைக்குள் எண்ணற்ற எரிமலைகள் வெடித்துச் சிதறின.

“அடி பாவிப் பெண்ணே?” என்று ஓலமிட்டாள் ராணி.

அன்று இரவு அந்த வீட்டில் இரு இளம் பெண்கள் நித்திரையின்றி அழுதுகொண்டிருந்தார்கள்.

இரவு நீண்டது.

11. உண்மையின் குரல்

மாரி மழை பொழியத் தொடங்கிவிட்டது. சற்றுப் பலமான காற்றின் சுழற்சியும் இடையிடையே நிகழ்ந்தது. மூன்று நாட்களாக இடைவிடாத மழை நிலமாகளைத் தழுவ விரைந்தது.

வேலுப்பிள்ளை வீட்டுக் கிணறு அரைவாசிக்கு மேல் நிறைந்துவிட்டது. வண்ணார்பண்ணையில் கலட்டியிலே கிணறுகள் மிக ஆழமானவை. ஒரு வாளி தண்ணீரை அள்ளி உடம்பில் ஊற்றிவிட்டு மறு வாளியை அள்ளு முன் உடல் காய்ந்துவிடும்.

மூன்று நாட்களாக அந்த வீட்டில் இரு பெண்களும் பேயறைந்தது போல் இருந்தார்கள். சுபத்திரா படுக்கையிலே கிடந்தாள். ராணி மனதுக்குள் குமைந்தாள்.

கனகசிங்கம் அதன் பின் எதுவுமே பேசவில்லை.

மழை ஓயாது பெய்துகொண்டிருந்தது.

கரி கொண்டுவரும் சின்னாச்சியின் பள்ளக் காணி வெள்ளத்துள் மூழ்கிவிட்டது. அவளது வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகள் யாவும் வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்து போயின. கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் வாழ்கின்ற பகுதி அது. வெள்ளத்தில் அவர்களது மண் குடிசைகள் யாவும் கழுவுண்டு போயின.

அவர்கள் கலட்டிப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அகதிகளாகக் குடி பெயர்ந்தனர். அப்பரிதாபத்திற்குரிய மக்களின் நலன் தேடும் நல்லவர்களின் முதல்வனாக மகாலிங்கம் முன்னின்று உழைத்தான். கனகசிங்கமும் தனது பொழுதில் பெரும் பகுதியை மகாலிங்கத்துடன் கழித்தான்.

ஒவ்வொரு வீடு வீடாகவும், கடை கடையாகவும் சென்று மகாலிங்கமும் நண்பர்களும் நன்கொடை வசூலித்தார்கள். இரவு பகல் தூக்கமின்றி வெள்ளத்தால் பாதிப்புற்ற மக்களின் நலனுக்காக மகாலிங்கம் உழைத்தான். பேய் மழை காரணமாகக் கல்லூரிகளில் விடுமுறை விட்டிருந்தார்கள்.

மகாலிங்கமும், நண்பர்களும் ராணியின் வீட்டிற்கும் வந்திருந்தார்கள். அப்போது வேலுப்பிள்ளை வீட்டில் இருந்தார். மகாலிங்கம் மனமுருகப் பேசினான்.

“வெள்ளத்தால் மக்கள் பலர் இருக்க இடமின்றி, உண்ண உணவின்றித் தத்தளிக்கிறார்கள்... அவர்களுக்கு உங்களாலான உதவி செய்யவேண்டும்... அது உங்கள் கடமை...” என்றான்.

வேலுப்பிள்ளை மௌனமாகச் சில்லறைகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொடுத்தார்.

கனகசிங்கமும் ஒரு மூன்றும் மனிதனாக அவர்களுடன் வந்திருந்தான். அவனுடைய தோளில் ஒரு சாக்கு மூடை இருந்தது. இன்னும் ஒரு சிலரும் சாக்குமூடை வைத்திருந்தார்கள். அவற்றுள் அரிசி, தேங்காய், காய்கறி என்பன இருந்தன.

ராணி அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறருக்காகத் தங்களது நேரத்தையும், உழைப்பையும் செலவிடும் அவர்கள், அவளுக்கு மிக உயர்ந்தவர்களாகத் தெரிந்தனர்.

மகாலிங்கம் தலைவனாக நின்றிருந்தான்.

தந்தை செய்த உதவி போதாதென அவளுக்குப் பட்டதி.

அவர்கள் போகத் திரும்பினர்.

“தம்பி... நில்...” என்று ராணி அழைத்தாள். கனகசிங்கத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட அந்த அழைப்பைக் கேட்டு எல்லோருமே நின்றனர். மகாலிங்கம் திரும்பி அவனைப் பார்த்தான்.

அவள் அறைக்குள் போனாள். அவள் திரும்பி வரும் போது அவளது கரத்தில் பெரியதொரு சல்லி முட்டி இருந்தது. என்ன நிகழப் போகிறதென்பதை வேலுப்பிள்ளை உணர்ந்துகொண்டார்.

“தங்கச்சி... அது திருவிழாவிற் காகச் சேர்க்கும் காசு...”

ராணி தகப்பனை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

“அதிலென்ன... ஐயா, இதற்கில்லாதது திருவிழா விற்கு ஏன்?... அம்மாள் மன்னிப்பாள்...”

வேலுப்பிள்ளை பின் எதுவுமே பேசவில்லை. ராணி எதையும் உணர்ந்தே செய்வாள் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

சல்லி முட்டியைக் கனகசிங்கத்திடம் கொடுத்தாள் ராணி.

“அதில் ஐம்பது... அறுபது ரூபாவரை இருக்கும்” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

“அது பெரிசில்லை... உங்கள் மனந்தான் பெரிசு...” என்றான் மகாலிங்கம்.

அவருக்குத்தான் மகாலிங்கம் கூறினா? அல்லது ராணிக்குத்தான் கூறினா?

மழை ஓய்ந்து வானம் வெளுத்தது.

ராணியின் மனதில் அமைதியில்லை. சுபத்திராவை எண்ணுந்தோறும் பயங்கரமான காட்சிகள் மனதில் விரிந்தன. சுபத்திராவின் எதிர்காலம்?...

முள் வந்து வாழையிலையைக் கீறினால் என்ன, வாழையிலைபோய் முள்ளில் கீறினால் என்ன? நஷ்டம் வாழையிலைக்குத்தானே!

நான்கு நாள் யோசனையின் பின் ராணி ஒரு முடிவிற்கு வந்தாள். தந்தையிடம் நடந்தவற்றைக் கூறி, நல்ல முடிவொன்றை எடுக்கவேண்டும். கந்தையர் மறுத்தாலும் மகாலிங்கம் இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மாட்டான் என்று அவளின் அந்தராத்மா கூறியது.

காலம் கடந்துவிடவில்லை....!

வெளியே போன வேலுப்பிள்ளை திரும்பி வந்தார்.

“தங்கச்சி உனக்கொரு புதினம் தெரியுமோ?...” என்று ராணியைக் கேட்டார்.

அவள் தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“இன்றிரவு கந்தையர் வீட்டில் கலியாணம் ஒன்று இருக்கிறதாம்... மூத்த மகனுக்குத்தானும். சும்மா சோறு கொடுத்துவிடப் போகினமாம்... குடும்பக் கட்டாடிக்குக் கூடச் சொல்லி அனுப்பவில்லை. விதானையார்தான் கோயிலடியில ஒரு மாதிரிக் கேட்டார்... மாற்றங்கள் எங்கள் பக்கம் இருந்து மட்டும் கிளம்பவில்லை பிள்ளை, அவங்களும் வழக்கங்களைப் படிப்படியாகக் கைவிட்டு வாறான் கள்.....”

“விதானையார் என்ன சொன்னவர், ஐயா...?”

“என்ன வேலுப்பிள்ளை, கந்தையர் வீட்டில் கலியாணமாம்.. உனக்குச் சொல்லவில்லையே? உனக்கேன் சொல்லப் போகினம்?... ஏன் கந்தையர் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாகச் செய்யுரோ தெரியவில்லை... என்றார்...”

ராணி திகைத்துப்போய் நின்றாள். வயிற்றில் அனல் வீசி எரிவதுபோல் இருந்தது. மண்டை பிளந்துவிடும் போல நரம்புகள் விம்மின. சுபத்திராவின் கதி இனி என்ன? விதானையார் ஒரு மாதிரி ஏன் கேட்க மாட்டார்? கந்தையர் இரகசியமாகக் கலியாணத்தை முடித்துவிடக் காரணம்?... சுபத்திராதான்.

ராணிக்குத் தலை சுற்றியது. மயக்கம் வந்து விழுந்து விடுவாள் போலிருந்தது. தலைவாசல் தூணை இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டாள்.

மகளின் தடுமாற்றத்தை வேலுப்பிள்ளையும் கண்டார்.

“பிள்ளை... பிள்ளை... என்ன...?” என்று பதறியபடி மகளை அணைத்துக்கொண்டார்.

கணப் பொழுதில் ராணி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள். இனி மறைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. சொல்லியே தீரவேண்டியதுதான். அதனால் ஏற்படும் பிரதிபலன்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டியதுதான்!

உண்மையை அவர் அறியும்போது என்ன நிகழுமோ? சுபத்திராவின் வாழ்வு...?

“ஐயா... ஐயா...” என்று ராணி விம்மி விம்மி அழுதாள். வேலுப்பிள்ளைக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஆச்சி பதறிக் கொண்டு ஓடோடி வந்தாள். கண்மணி “அக்கா” என்று அவளைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

“என்னபிள்ளை...என்ன?...” வேலுப்பிள்ளை பதறினார்.

ராணி கூறினாள்; யாவற்றையும் கூறினாள். வாமதேவனுக்கும், சுபத்திராவுக்கும் இடையிலிருந்த உறவுகளையும் கூறினாள். சுபத்திரா தாயாகப் போகும் செய்தியையும் கூறினாள்.

வேலுப்பிள்ளை ஏன் கல்லாகச் சமைந்துவிட்டார்?

“ஐயா... ஐயா...?”

பயந்துபோய்த் தகப்பனை உலுக்கினாள் ராணி.

நீண்டதொரு துயரக் கனவினைக் கண்டவர் போல அவர் விழித்துப் பார்த்தார். திடீரென அவரின் உடல் நடுங்கியது. வாய் குளறியது. விழிகள் கண்ணிரை அருவி யாகக் கொட்டின.

“நான் இனி என்ன செய்யப்போறன்...?” — கரங்களால் தன் முகத்தில் அவர் அறைந்துகொண்டார்.

தந்தை அழுததை எவருமே இதுவரை கண்டதில்லை. அன்றுதான் கண்டார்கள்.

ராணி பாய்ந்து சென்று தகப்பனின் கரங்களை ஆதரவோடு பற்றினாள்.

“என்னை விடு, பிள்ளை...” என்று வேலுப்பிள்ளை அலறினார். “என் குடும்பமே பாழாகிவிட்டது... எடியே சுபத்திரா, நீ என்ன வேலையடி செய்து விட்டாய்?...”

அறையினுள்ளிருந்து சுபத்திராவின் விசம்பல் கேட்டது. அது ஓலமாக மாறியது.

“என்னைக் கொன்றுவிடு, ஆச்சி...” என்று அவள் கத்துவது கேட்டது. ஆச்சியின் கரத்திற்கு அவ்வளவு வலிமையா? ஆச்சியின் அடிகளைத் தாங்க முடியாமல் சுபத்திரா துடித்தாள்.

என்றுமில்லாத புதினமாக வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில் எழுந்த கூக்குரலால் அயலவர்கள் கூடிவிட்டார்கள். வேலுப்பிள்ளை விறுக்கென எழுந்தார்.

“அவள் மட்டுமேன் சாகவேண்டும்... அவளும் தான் சாகவேண்டும்...!”

“ஐயா... ஐயா...” என்று மறித்தாள் ராணி.

“என்னை விடு பிள்ளை... வண்ணாத்தியைக் கெடுத்து விட்டு அவனுக்கு வேறொரு கனியாணமா...? அதையும் பார்த்து விடுவம்...”

படலையைத் திறந்துகொண்டு வேலுப்பிள்ளை வெளியே பாய்ந்தார்.

நரியன் குண்டு வெள்ளத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. காலம் காலமாக குண்டின் கரையில் தவம் இயற்றும் அரசமரம் மெல்லிய காற்றினால் சர சரவென்று ஒலி எழுப்பியது.

கந்தையர் வீட்டு வாசலில் குலை வாழைகள் இரண்டு கட்டப்பட்டிருந்தன. நன்கு கனிந்த குலைகள். சிறு அலங்காரமும் செய்யப்பட்டிருந்தது. வாசலில் ஓரிருவர் நின்றிருந்தனர்.

ஏதோ அலுவலாக வாசலுக்கு வந்த வாமதேவன், தூரத்தில் வேலுப்பிள்ளை வீடு நோக்கி வருவதைக் கண்டு, திரும்பவும் உள்ளே போய்விட்டான்.

வேலுப்பிள்ளையின் கால்கள் விரைந்து நடந்தன. நரியன்குண்டை அவர் வெறித்துப் பார்த்தார். பெறுமாதக் கர்ப்பிணி போல அது நிரம்பி வழிந்தது.

சலசலக்கும் அரசமரம் அவரது துயரைக் கொழுந்து விட வைத்தது. பெரிய தம்பிரான் கோயில் அவரது கண்களில் பட்டது. கந்தையர் வீட்டில் நுழைய முயன்ற கால்கள் கோயிலை நோக்கித் திரும்பின.

கோயிலின் வெளி விழுந்தையில் கட்டாக்காலி மாடுகள் இரண்டு படுத்துக் கிடந்து அசை போட்டுக்கொண்டிருந்தன.

வேலுப்பிள்ளை கோயிலின் தூணோடு சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

“கடவுளே, நான் என்ன செய்வேன்...?”

உதடுகள் மீண்டும் துடித்தன. விழிகள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. நீண்ட நேரம் அவ்வாறே அமர்ந்திருந்தார்.

இருள் மெதுவாகக் கவியத் தொடங்கியது.

வீதியில் கார் ஒன்று விரைந்து திரும்பியது. அது எழுப்பிய சத்தத்தால் அவர் கய நினைவுக்கு வந்தார்.

“நான் வந்த காரியம் என்ன...?”

“இங்கே ஏன் தாமதிக்கின்றேன்...?”

வேலுப்பிள்ளையின் கண்கள் கந்தையரின் வீட்டை நோக்கின. விரைவாக எழுந்து நடந்தார்.

வீட்டிற்குள் நுழையும்போது வாசலில் யாரோ அவரை அழைத்ததுபோல இருந்தது. அதையும் கவனி யாது உள்ளே போனார்.

“வா... வா... வேலுப்பிள்ளை... நீயும் கேள்விப்பட்டு வந்திட்டாய்...” என்று கந்தையர் வரவேற்றார். வேலுப்பிள்ளையின் விழிகள் கந்தையரின் முகத்தை நோக்கின. பார்வையின் வெறியைத் தாங்கமுடியாது கந்தையர் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார்.

“கேள்விப்பட்டுத்தான் வந்திருக்கிறன்... இது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா...?” வேலுப்பிள்ளை குமுறினார்.

“எதைச் சொல்கிறாய்...?”

வேலுப்பிள்ளையின் திடீர் வரவின் அர்த்தத்தைப் பலர் புரிந்துகொண்டார்கள் போலும். கந்தையரைப் பலர் சூழ்ந்துகொண்டனர். வேலுப்பிள்ளை ஒரு கணம் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

அங்கு நீதி தெரிந்த அவன் இல்லை.

மகாலிங்கம் அங்கு இல்லை.

“எதையா...? உங்களுக்குத் தெரியாமலேயா கேக்கிறியள்...?” — வேலுப்பிள்ளையின் விழிகள் கலங்கின. “உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேக்கிறன் ஐயா, என் மகளின் வாழ்வைப் பாழாக்கி விடாதீர்கள்... அவளைக் கெடுத்து விட்டு வேறொருத்தியைக் கட்டி வைப்பது நீதியில்லை ஐயா...”

கந்தையரின் முகத்தில் மாறுதல்கள் தோன்றின. அவர் ஏதோ சொல்ல முயலுமுன் அவரின் மனைவி குறுக்கிட்டுக் கத்தினாள்.

“கட்டாடி, உன்ர மோஸ்தான் என்ர பிள்ளையைப் பழுதாக்கிப் போட்டான். போகேக்கையும் வரேக்கையும் பல்லைக் காட்டிக் குலுக்கித் தளுக்கி அவனை மயக்கிப் பழுதாக்கிப் போட்டான். என்ர பிள்ளை வெத்திலைக் காம்பைக் கூடக் கடிக்காது... நல்ல குமரீயனைப் பெத்து வைத்திருக்கிறாய்...? நல்ல வெள்ளால மாப்பிளையனைப் பிடிக்கச் சொல்லி வளத்திருக்கிறியே...?”

வேலுப்பிள்ளை விக்கித்துப்போய் நின்றார். என்ன அபாண்டம்.

“எனக்குத் தெரியும், அம்மா... உவளவை இப்படித்தான்...” என்றாள் கந்தையரின் மகள் மனோன்மணி.

“உனக்கு இப்ப என்ன வேண்டும் கட்டாடி...?” என்று கேட்டபடி வாமதேவன் வந்தான்.

வேலுப்பிள்ளை அவனை வெறிக்கப் பார்த்தார்.

“நீ போடா, உள்ளே...” என்று வாமதேவனை உள்ளே தள்ளிவிட்டார் கந்தையர்.

வேலுப்பிள்ளையருக்கு ஆவேசம் தலைதாக்கியது.

“உவயளுக்கு வந்த கெறுக்கு... வெள்ளால வீட்டில மாப்பிள்ளை வேண்டுமாம்...” — யாரோ கூறினர்.

“போ வேலுப்பிள்ளை...” என்றார் கந்தையர். “ஏதோ நடந்தது நடந்து போச்சுது... இனி நடக்க வேண்டியதைப் பார்... சட்டுப் புட்டென்று ஆடுக்காவது கட்டிக்கொடு... நானும் ஏதாவது ஐஞ்சு பத்தைத் தாறன்...”

“வழி சொல்கிறீரா நீர்...?” வேலுப்பிள்ளையின் குரல் வன்மையாக ஒலித்தது. “என்ர மகளைப் பழுதாக்கிப் போட்டு உம்முடைய மகன் வாழலாம் என்று எண்ணு தையும்...”

“என்னடா செய்துபோடுவாய்...?” என்று கத்தினால் கந்தையரின் மனைவி. வேறு தூசணைகளாலும் ஏசினள்.

வேலுப்பிள்ளை தன்னையே மறந்தார். இருப்பில் சுற்றிக் கட்டியிருந்த சால்வையை உதறித் தோளில் போட்டார்.

“டேய், கந்தையா...”

மாற்றம் நிகழ்ந்தேவிட்டது. மனமறிய குடிமகன் ஒருவன் சம மனிதனாக நின்று கத்தினான்:

“நீ நல்லா இருப்பியா? பெரியதம்பிரான் கேக்கத் தான் போகிறார்... உன்ர மகன் வாழுறதை நானும் பார்த்துவிடுகிறன்...”

உண்மை ஒலிக்கும்போது யாவரும் சிலையென நின்றனர்.

வேலுப்பிள்ளை திரும்பி நடந்தார்.

அவரை மறிப்பார் எவருமில்லை.

12. துயர் கவிந்த இரவு

இரவு மிகப் பயங்கரமாக நீண்டது. இருள் கவிந்த வானில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நட்சத்திர மலர்கள் வாடிக்கொண்டிருந்தன. முற்றத்து வேப்பமரக் காற்றில் சலசலத்த ஓசையோடு, தூரத்தே வெள்ளத்துத் தவளைகளின் இடைவிடாத ஓலமும் தாள லயத்தோடு எழுந்து கொண்டிருந்தது.

ஜன்னலினூடாக வானில் சிதறிக் கிடந்த தாரகை ஒன்றில் கண் பதித்தபடி, துவண்டு கிடந்தாள் ராணி. அவளது உள்ளத்தில் பல்வேறு எண்ணங்கள் இடையறாது எழுந்து குழப்பத்தை விளைவித்தன.

சுபத்திராவை எண்ணும்போதெல்லாம் ராணியின் இதயத்தில் ஆயிரம் மாரித் தவளைகள் ஒன்று சேர்ந்து ஓலமிடுவது போன்ற பிரமை எழுந்தது.

சற்று முன்புதான் குனிந்த தலையோடு வேலுப்பிள்ளை வந்து தலைவாசலில் அமர்ந்தார். நீண்ட நேரம் அவ்வாறே அமர்ந்திருந்தவர் துண்டை விரித்துத் தலைவாசல் திண்ணையில் சாய்ந்து கொண்டார். இன்னமும் எழுந்துகொள்ளவில்லை.

கந்தையர் வீட்டில் என்ன நடந்ததோ? நீதி கேட்கச் சென்ற தந்தையை அக்கயவர்கள் என்ன கூறி ஏசினார்கள்?

தலையைக் குனிந்துகொண்டு தந்தை வரும்போது ராணி அவரைப் பார்த்தாள். என்ன நடக்குமென அவள் எதிர்பார்த்தாளோ அதுதான் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அவரிடம் ஓடிச் சென்று என்ன நடந்ததென்பதை அறிய அவள் உள்ளம் துடித்த போதிலும், ஏதோவொன்று அவளைத் தடுத்தது.

கேட்பதற்கு என்ன இருக்கின்றது?

தகப்பனின் தலை குனிந்த வருகை நிகழ்ந்துவிட்ட செயல்களுக்கு விடையாக அமையும்போது, கேட்பதற்கு எதுவுமில்லை.

நீண்ட நேரம் சிலைபோல அமர்ந்திருந்து இருள் கவிந்த வானத்தை அவர் அண்ணாந்து பார்த்த காட்சி அவள் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து, சுபத்திரா மீது தீராத ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. மானத்தோடு வாழ்ந்த அவரின் வாழ்விற்கு இச் சிறு பெண் மாசு சுற்பித்துவிட்டாளே!

காதல் என்பது மெல்லிய உணர்வென்றும், ஒத்த உள்ளங்களிடையே பிறக்கின்ற இனிய உணர்வென்றும் அவள் படித்தும், பலர் சொல்லியும் அறிந்திருக்கிறாள். அவள்கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு உணர்வைத் தெய்வீகமானதென நம்பியும் இருக்கிறாள்.

ஆனால், நடந்துவிட்டதென்ன...?

அவள் எண்ணியதெல்லாம், திடமாக நம்பியதெல்லாம் பொய்தானா? ஏமாற்றம்தான் இவற்றின் பலனா?

இவை யாவும் அந்தத் தெய்வீகமான உணர்வின் பெயரால் நிகழ்ந்த தவறுகள்தாம். சுபத்திரா வாமதேவனை நம்பி ஏமாந்துபோனாள். அவளது ஏமாற்றம் என்றுமே அழியாத வடுவை ஏற்படுத்திவிட்டது. இதனால் ஒரு குடும்பத்தின் மானமே மெல்லிய இழையொன்றில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஜன்னலூடாக வீசிய குளிர்ந்த காற்று ராணியின் உடலைத் தழுவியபோதிலும் அவளின் உள்ளத்தின் படபடப்பு ஓயவில்லை. திரும்பி அறையின் மூலையைப் பார்த்தாள். கிழிந்த ஒரு பாயில் அலங்கோலமாக முடங்கிக் கிடந்தாள்

சுபத்திரா. அவள் உள்ளத்தில் பிரளயம்தான் நிகழ்கின்றதோ? நேற்றுவரை உலகத்தின் இன்பமெல்லாம் தன்னுடையது என்ற எண்ணத்தில் பசுமையோடு வாழ்ந்திருந்தவள், இன்று உலகத்தின் துன்பமெல்லாம் தன் தலைமீது விழுந்ததுபோல வாடித் துவண்டு கிடந்தாள்.

கொழு கொம்பென நம்பித் தழுவி இணைந்திருந்த கொடியைச் சிதைத்துவிட்டுக் கொழுகொம்பைப் பிடுங்கிச் சென்ற கொடுமை யாருடையது?

கோகிலாவின் வீட்டில் இப்போது ஓமம் வளர்க்கப்படும். ஒரு பெண்ணின் வாழ்விற்கு மகிழ்ச்சியையும், மலர்ச்சியையும் கொடுக்க வளர்க்கப்படும் அக்கினி, இன்னொரு பெண்ணின் ஆசாபாசங்களைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்குகின்றது.

மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் அவன் அமர்ந்திருப்பான். தான் செய்துவிட்ட தவறுகள் அவன் மனதில் இந்நேரம் நிழலாடுமா? தான் வந்த பாதையில் குறுக்கிட்ட ஒரு மலர் இரக்கமின்றிக் கசக்கி எறியப்பட்ட கொடுமையான நிகழ்ச்சி அவன்மனதில் நிச்சயமாக நிழலாடாது. புதிய தொரு வாழ்வின் கதவுகளைத் திறக்கத் துடிக்கும் அவனது எண்ணங்களின் முன் சுபத்திராவின் வாழ்வுக் கதவுகள் அறைந்து சாத்தப்பட்டதை அவன் எண்ணவா போகின்றான்?

துரோகி...! ஒரு பெண்ணின் வாழ்வைப் பாழாக்கிவிட்டானே?

சிவக்கொழுந்து மாமா அடிக்கடி கூறும் வாக்கியம் ராணியின் நினைவில் வந்தது.

“பெண் வாழையிலை போன்றவள். முள் வந்து வாழையிலையில் குத்தினாலும், வாழையிலைபோய் முள்ளில் குத்தினாலும் நஷ்டம் முள்ளிற்கல்ல.” இதன் அர்த்தம் அவளுக்கு அன்று சரிவரப் புரியவில்லை. இப்போது தெளிவாகப் புரிகின்றது.

புதுப் புடைவை சரசரக்க மணவறையை நோக்கிக் கோகிலா நடந்து வருவாள். அவள் எண்ணம் நிறை

வேறியதால் அவளுக்கு இந்த உலகையே வென்ற உணர்விருக்கும்.

சுபத்திரா நடக்கவேண்டிய இடம் அது.

“ஐயோ சுபத்திரா... நீ ஏமாந்து போனாயே...!”

ராணியின் விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் அருவியெனக் கொட்டியது. அவள் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் குமுறிக் குமுறி அழுதாள். தங்கை செய்துவிட்ட ஒரு குற்றத்திற்காக அவள் கொட்டுகிற கண்ணீர் கழுவாயாகுமா?

“அக்கா...” — சுபத்திரா அவள் அருகில் அமர்ந்து அவள் தோள்களை இரு கரங்களாலும் பற்றித் திருப்பினாள். “அக்கா, எனக்காக, நீ அழுகிறாயா...?”

ராணியால் எதையுமே பேச முடியவில்லை. தங்கையை அணைத்துக்கொண்டு அழுதாள்.

இருவரும் வெகு நேரம் அழுதுகொண்டிருந்தனர்.

“சுபத்திரா, நீ என்னடி செய்யப்போகிறாய்...?”

சுபத்திராவின் கைகளில் ஒரு குழந்தை. எல்லாரும் அவளை ஏனானத்துடன் பார்த்து ஏககிரூர்கள். வாடி வதங்கிப்போன செடியாகிச் சுபத்திரா காய்ந்துபோய்க் கிடக்கிறாள்.

அவளைக் கழுத்தில் பிடித்து வீதியில் தள்ளிவிடுகிரூர் வேலுப்பிள்ளை. அவள் கண்ணீருடன் தந்தையின் கால் களைக் கட்டிக்கொண்டு மன்னிக்கும்படி கதறுகிறாள்.

கதறுதல் பயனற்றதாகின்றது.

தூரத்தே கடல் அலைகள் ஆர்ப்பரித்துக் குமுறி அழைக்கின்றன. குழந்தையைக் கையில் ஏந்தியபடி சுபத்திரா ஆயிரம் கரங்களை நீட்டி அழைக்கின்ற கடல் அன்ணையை நாடி ஓடுகிறாள்...

“ஐயோ சுபத்திரா...” வீரிட்டுக் கத்தியபடி ராணி விழித்துக்கொண்டாள்.

கறுத்திருந்த வானம் மழையாக நிலத்தைக் குளிர் வித்துக்கொண்டிருந்தது.

படுக்கையில் எழுந்து அமர்ந்து தன் முழங்கால்களிடையே தலையைப் பதித்துக்கொண்டாள் ராணி.

தலை விண் விண்ணெனத் தெறித்தது.

வெளியே போக வேண்டும் போன்ற ஒரு உணர்வு. மெதுவாக எழுந்து விளக்கைக் கொளுத்தினாள். மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தாள் சுபத்திரா.

ராணி கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளை திண்ணையில் படுத்துக் கிடந்தார். உடலில் எவ்வித அசைவுமில்லை.

வெளியே தூறிக்கொண்டிருந்த மழையின் குளிர் கூட அவர் உடலில் சலனத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

உள்ளம் குமுறும்போது உடலின் வருத்தம் தெரியாதோ?

“பிள்ளை, எங்கே போராய்...?” — கேட்டது ஆச்சி.

ராணி திரும்பிப் பார்த்தாள். திண்ணையின் மூலையில் ஆச்சி குந்தியிருந்து சுருட்டுப் புகைப்பது நிழலாகத் தெரிகின்றது. ஆச்சியின் உறக்கத்தைக் கூட இன்று சுபத்திராவின் இழிநிலை குலைத்துவிட்டது.

அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒரு இனிய குடும்பத்தின் அமைதியைச் சீரழிக்க சுபத்திராவின் வடிவில் புயல் எழுந்ததோ?

வெளியே மழை பலமாகப் பெய்தது.

“கிணற்றடிக்குப் போறன்...” — என்று ராணி பதில் அளித்தாள்.

“கவனம் பிள்ளை... தண்ணி அள்ளுறது... மாரிக் கிணறு...”

வேப்பமரம் மழை நீரில் குளித்துக்கொண்டிருந்தது. கிழக்கு வானில் மின்னல் கிளை பரப்பி கணப் பொழுதில் அழிந்தது. அவள் திரும்பி வரும்போது, “பிள்ளை” என்று தந்தை அழைத்தார்.

அறைக்குள் நுழைய முயன்ற அவள் கால்கள் தயங்கித் தரித்தன. கதவின் நிலையைப் பற்றியபடி அவள் நின்றாள்.

“என்ன ஐயா...?”

மங்கிய விளக்கொளியில் தகப்பனின் விழிகளிலிருந்து கொட்டிய நீரை அவளால் காண முடிந்தது. அவளும் விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“எல்லாம் போச்சுது பிள்ளை...”

“ஐயா...” அவருக்கு ஆறுதல் கூற அவள் விழைந்தாள். ஆனால் வார்த்தைகள் உருப்பெற மறுத்தன பாரிய மரத்தின் ஆணி வேரே தகர்ந்த போது புயலில் ஆடும் சிறு கொடியா அதனைத் தாங்க முடியும்?

“எப்படிப் பிள்ளை வெளியில் தலை காட்டப்போறன்... வேலுப்பிள்ளை மானத்துக்குப் பயந்தவன். மற்றவர் முன் தலைகுனிந்து நிற்கமாட்டான்...”

தந்தை அழுவதை அவள் இவ்வளவு காலமும் கண்டதில்லை.

வெளிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு கனகசிங்கம் வந்தான். தலையிலிருந்து ஒழுகிய நீரைக் கரத்தால் வழித்து விட்டபடி திண்ணையில் வந்தமர்ந்தான்.

அன்று பின்னேரம் வெளியே சென்றவன் இப்போது தான் திரும்பி வந்திருக்கிறான். அவனது இதயத்தில் எத்தனை குமுறல்களோ?

வழக்கமாகச் சற்று நேரம் சென்று வந்தால் எத்தனை கேள்விகள் கேட்கும் தந்தையின் மௌனம் இன்று அவனுக்கு விசித்திரமாகப் படவில்லை.

தாயை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அவன் மௌனமாகத் தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

“இனி என்னால் இங்கே இருக்க முடியாது... அவள் இருக்கிறதிலும் சாகிறது மேல்...” என்றான் கனகசிங்கம். “வாமதேவன் உசிரோடை இருக்கிறதைப் பார்த்திருறன்...”

மழையின் சோவென்ற இரைச்சலிடையே கனகசிங்கத்தின் குரல் வைராக்கியமாக ஒலித்தது.

ராணி கட்டிலில் வந்து விழுந்தாள்.

துயர் நிறைந்த நீளிரவு மெதுவாகக் கலைந்தது. ராணி படுக்கையில் கிடந்தாள்.

விடியாமலே இருந்திருக்கலாம், என அவள் எண்ண மிட்டாள்.

இரவு முழுவதும் கொட்டிய மழை ஓய்ந்து வானம் வெளிறிப் போய்க் கிடந்தது.

அவள் கட்டிலில் சோர்ந்து போய்க் கிடந்தாள். இரவு நிகழ்ந்து போன சம்பவங்கள் கனவாக நினைவில் எழுந்தன.

“சுபத்திரா... சுபத்திரா...” அவள் இதய ஓலம் அவளுக்கே கேட்டது.

“ஐயோ... பிள்ளை .. ஐயோ...”

இருந்தாற்போல ஆச்சியின் அலறல் எழுந்தது.

“ஐயோ... என்ர ஐயோ...”

ராணி திடுக்கிட்டு வெளியே ஓடிவந்தாள்.

கிணற்றடியில் வேலுப்பிள்ளை விழுந்து கிடந்தார்.

13. மாரி மழை

ஓய்ந்திருந்த வானம் மீண்டும் மெதுவாகக் குமுறத் தொடங்கிற்று. மின்னற் கிளைகள் பரவ வானம் பொழிந்தது.

தலைவாசல் வாங்கில் வேலுப்பிள்ளையை வளர்த்தியிருந்தார்கள். சோர்ந்து துவண்டு கிடந்தார் அவர். நிமிர்ந்து திடமாக நடந்த ஒரு மனிதரை ஒரு சம்பவம் எவ்வளவு தூரம் நிலைகுலைய வைத்து விட்டது.

நடக்கக்கூடாததெல்லாம் நடந்து விட்டது.

வேலுப்பிள்ளையின் விழிகளில் இருந்து மடை திறந்த வெள்ளம்போல கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

“ஐயா...ஐயா...என்னை மன்னியுங்கோ...” என்று அவரின் துவண்ட கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு சுபத்திரா அழுதாள்.

அவர் எதுவுமே பேசவில்லை.

எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

ராணி தந்தையின் அருகில் அமர்ந்து அவர் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

வைத்தியர் சுப்பிரமணியம் அவரைப் பார்த்து மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்.

“ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள் ஐயா...” என்று ஆறுதல் கூறினாள் ராணி.

அவரது உதடுகள் கவலையோடு பிரிந்தன.

“தம்பி...” என்று அழைத்தார்.

கனகசிங்கம் அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன ஐயா?...”

வேலுப்பிள்ளை அவனை அன்போடு பார்த்தார். அவன் கரத்தை வலிமையோடு பற்றிக் கொண்டார்.

அவன் கண்கள் கலங்கின. “நான் இருக்கிறன்...” என்றான் அவன்.

மல்லாகத்திற்குப் போய் ராசுவையும், சின்னத்தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு வா...”

“சரி ஐயா...” என்று கனகசிங்கம் எழுந்து விரைந்தான். அவன் சென்றதன் பின் அவரின் விழிகள் ராணியின் பக்கம் திரும்பின.

ராணிக்குத் திக்கென்றது. சின்னத்தம்பியை ஐயா எதற்காக வரவழைக்கின்றார்? என்ன எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு கூப்பிடுகிறாரோ?

“பிள்ளை, நான் கண் மூடுவதற்கு முன்...”

“ஐயா...” என வீரிட்டாள் ராணி. சுபத்திராவும், கண்மணியும் சேர்ந்து அழுதனர். வேலுப்பிள்ளை கவலையோடு தொடர்ந்தார்:

“உனது எண்ணங்களை நானுணர்வேன், மகளே... உன் இலட்சியங்களை நான் அறியாதவனல்ல...ஆனால், உன்னையும் வீணே பலி கொடுக்க என்னால் முடியாது... நீயாவது...? சின்னத்தம்பி உனக்காக வாழ்பவன்...நல்ல பிள்ளை...”

வானம் குமுறியது. அவள் தலைமீது இடியோடு கூடிய மாரி மேகம் ஒன்று திரண்டு கவிந்ததோ? அவளது இலட்சியங்கள் எங்கே? அவள் குடும்பம் உயர்வது எப்போது? அவளால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

வண்ணூர் வண்ணூராகவே மடிய வேண்டியதுதானா? அவளது படிப்பிற்கு ஊக்கம் தந்து இலட்சியத்தை கட்டிக் காட்டிய தந்தையே மாறும்போது...?

அவள் மௌனமாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

படலையை எவரோ திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்டது. ராணி படலையைப் பார்த்தாள்.

—மகாலிங்கம். அவன் மெதுவாகத் தலைவாசலை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

எல்லாரது விழிகளும் அவன் மேல் நிலைத்தன. வேலுப்பிள்ளை கஷ்டப்பட்டுத் தலையை உயர்த்த முயன்றார்.

“தம்பி, நீர் ஏன் இங்கு வந்தீர்...?”

வேலுப்பிள்ளையின் முதற் கேள்விக்கே பதில் கூற முடியாமல் மகாலிங்கம் தயங்கி நின்றான்.

கரமொன்றால் தலைவாசல் தூணைப்பற்றியபடி, விழிகளை அவர்கள்மீது படர விட்டான். சோர்ந்து கிடக்கும் வேலுப்பிள்ளையின் மீது ஒரு கணம் அவன் விழிகள் நிலைத்தன. பின் ராணியின் மீது கண்கள் தரித்தன. அவனது விழிகளை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் வலுவின்றி அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். மகாலிங்கத்தின் கண்கள் வெட்டியெறிந்த வாழையாகத் துவண்டு கிடந்த சுபத்திராவின் மீது பதிந்து பல கணங்கள் நிலைத்து நின்றன.

அவன் கண்கள் கலங்கித் தவித்தன.

“உட்கார், தம்பி...” வேலுப்பிள்ளை அவளை அழைத்தார். அவன், அவர் அருகில் வந்து மௌனமாக அமர்ந்தான்.

வானத்தின் மேலைக் கோடியில் இடியொன்று உறுமியது. மின்னல் கிளை பரப்பித் தேய்ந்தது. நீண்ட மௌனத்தின் பின் அவன் கூறினான்:

“உங்கள் குடும்பத்திற்கு எங்களால் இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு மிகவும் துன்பப்படுகிறேன்... நீங்கள் தயதுசெய்து எங்களை மன்னிக்க வேண்டும்...”

அவனது கரங்கள் மெதுவாகக் குவிந்தன.

குவிந்த அம் மெல்லிய கரங்களை வேலுப்பிள்ளையின் கரம் பற்றியது. இதழ்க் கோடியில் ஒரு சிறு புன்னகை வேதனையின் பிரதிபலிப்பாக மலர்ந்தது.

“தம்பி...” என்று விளித்தார், வேலுப்பிள்ளை. “மன்னிப்பதால் என் குடும்ப மானம் காப்பாற்றப்படுமா, தம்பி?...மன்னியாமல் நான் விடுவதால் என் குடும்ப மானம் காப்பாற்றப்படுமா? இரண்டுமே ஒன்றுதான். நீர் படித்தனர்...நான் ஏழை வண்ணான்...நீர் நீதி நியாயம் தெரிந்தவர்...”

வேலுப்பிள்ளையின் கண்கள் மீண்டும் கண்ணீர் சிந்தின.

“எனக்கு இவை ஒன்றும் தெரியாது ஐயா..தெரிந்திருந்தால் இக்கொடுமை நிகழ இடம் அளித்திருக்கவே மாட்டன்...இன்னொரு கலியாணத்தை அண்ணன் செய்யவும் விட்டிருக்கமாட்டன்...எனக்குத் தெரியாமலேயே எல்லாம் நிகழ்ந்து விட்டன...”

தலை குனிந்தபடி மகாலிங்கம் தொடர்ந்தான்:

“நேற்று நான் இங்கில்லை...நான் இல்லாத வேளையில் எல்லாமே நடந்திட்டு...நீங்கள் வந்து மரியாதை கெட்டுப் போனதும் இரவுதான் எனக்குத் தெரிய வந்தது... இப்படி ஒரு கொடுமை நிகழ்வதை ஒருபோதும் அனுமதியேன்...வீட்டில் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இரவு முழுவதும் ஒரே சண்டை...தந்தை என்னை வீட்டை விட்டுப் போடா என்று கூறுமளவிற்கு...”

வேலுப்பிள்ளை வேதனையோடு குறுக்கிட்டார்:

“தம்பி, இவற்றால் என்ன பயன்...நேற்று நான் கொலைகாரனாக மாறியிருப்பன்...உம்மை நினைச்சுத்தான்... எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சுது...இனி என்ன இருக்கிறது...?”

வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

இராசவும், மனைவியும் ஓடி வந்தார்கள்.

சின்னத்தம்பியும் தொடர்ந்து வந்தான்.

குமுறல்கள் ஓய்ந்தன. வேலுப்பிள்ளை, சின்னத்தம்பியைப் பாசத்தோடு பார்த்தார்.

“நான் ஏன் உன்னை அழைத்தேன் தெரியுமா தம்பி...?”

“தெரியும், மாமா...”

“ஏதேதோ எல்லாம் நடந்து போச்சது...உசிரோடை இருக்கேக்கை உன் அப்பன் விரும்பினதை நிறைவேற்றத் தவறிப்போனன்...படிப்பு, உயர்வு என்பன எங்களைப் பொறுத்த மட்டில் தேவையற்றவைதான்...”

மகாலிங்கம் துயரோடும், கலக்கத்தோடும் வேலுப் பிள்ளையைப் பார்த்தான். எவ்வளவு இலட்சியத்துடன் முன்னேறிய குடும்பம்?

ராணியின் இதயம் வெடித்து விடும்போல இருந்தது. அவள் என்ன செய்யாள்? சுபத்திரா ஒருத்தியால் எல்லாமே முடிந்து விட்டன. எல்லா ஆசாபாசங்களையும் ஒன்று சேர்த்து விழுங்கி விடுபவள் போல எச்சிலை மென்று விழுங்கினாள். விழிகள் ஓயாது கலங்கின.

“மாமா...” என்று அழைத்தான் சின்னத்தம்பி. சற்று நேர மெளனத்தின் பின் தொடர்ந்தான்: “ராணி ஒருத்தி தான் எனக்கு மனைவியாக முடியும்...நான் அப்படி எப்பவோ முடிவெடுத்திட்டன்...ஆனால் மாமா, நான் நல்லாயோசித்துப் பார்த்தன்...ராணி ஒருத்தியால் நமது சமுசத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்பட முடியும் என்றால்...”

“தம்பி...” என்று வீரிட்டார் வேலுப்பிள்ளை. “நீ என்ன சொல்கிறாய்...?”

“மெய்யாத்தான் கதைக்கிறன் மாமா...ராணி தொடர்ந்து படிக்கட்டும். பட்டம் வாங்கட்டும்...எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் படிக்கட்டும்...அவளுக்காக நான் காத்திருப்பன்...அவள் படித்து முடிந்ததும் அவள் விரும்பினால் நிச்சயமாக நான் ஏற்றுக் கொள்வேன்...”

ராணியின் கண்கள் சின்னத்தம்பியீது அன்போடு பதிந்தன. ஒரு கணம் யாவற்றையும் மறந்து சிரிக்க முயன்றாள்.

ஏதோ ஒன்று உள்ளத்தில் முள்ளாக நெருடியது.

—மகாலிங்கம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான்.

வேலுப்பிள்ளை ஏதோ சொல்ல வாய் திறந்தார்.

அப்போது—

“டேய் மகாலிங்கம்... நீ இங்கையா இருக்கிய்ய்...
எனிய வருவா...” என்ற குரல் எழுந்தது.

“ஐயோ தம்பி... எங்களை விட்டிட்டுப் போயிடா
தடா...” என்ற குரலும் சேர்ந்து எழுந்தது.

யாவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

கந்தையரும், மனைவியும் வேறு சிலரும் முற்றத்தில்
நின்றிருந்தனர். அழிந்து போகும் ஒரு முறையைப் பேணிக்
காக்க முயலும் விதானையார், அவர் மகன் தங்கராசு
ஆகியோரும் நின்றிருந்தனர்.

வேலுப்பிள்ளை வெறியோடு எழுந்தார். கனகசிங்
கம் திண்ணையோடு சாய்த்து வைத்திருந்த கோடரி மீது
கண்களைப் பதித்தான்.

“ஏன் இங்கை வந்தியள்...?” என்று வேலுப்பிள்ளை
கத்தினார்.

“உன்னட்டை ஆரடா வந்தது...? நான் மகாலிங்
கத்தைக் கூட்டிப் போக வந்தன்...” என்றார் கந்தையர்.

“கந்தையா... இது என்னுடைய வீடு...”

கந்தையர் கொதித்தார்.

“உன்னை மோளுக்கு மாப்பிள்ளை தேட அவனை வளைக்
கிறாயோ?” தொடர்ந்து கந்தையர் பேசியவை எல்லா
ரையும் கோபப்பட வைத்தன. கனகசிங்கம் அடக்க முடி
யாத ஆத்திரத்தோடு கோடரியைத் தூக்கினான்.

மகாலிங்கம் அவனைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை
யின் இரப்பிற்குக் கனகசிங்கம் மதிப்புக் கொடுத்தான்.

வேலுப்பிள்ளை கத்தினார்:

“எதையும் இங்கை பேசலாம் என்று நினையாதே,
கந்தையா... நான் கட்டாடிதான்... உனக்கு இனியும் மதிப்
புத் தர நான் தயாராயில்லை... மானமில்லாதவன் என்று
என்னை எண்ணியிடாதே. மானத்தை இழந்திட்டு வேட்டி

கட்டிக் கொண்டு ரோட்டில திரிய மாட்டன், உன்னைப் போல...''

''உன்ரை மானத்தை எனக்குத் தெரியாதே...ஆரிட்டையோ பிள்ளை வாங்கிட்டு உன்ரை மோள் எங்களிலை பழி போட வந்தாளே?...''

''அம்மா...'' என்று கத்தினான் மகாலிங்கம். ''பேசுவதை உணர்ந்து பேசுங்கோ... ஏன் இஞ்சை வந்தியள்...''

''நீ ஏன்ரா இங்கே வந்தாய்...?'' என்று கந்தையர் கோபத்தோடு கேட்டார்.

மகாலிங்கம் சிரித்தான்.

''நீங்கள் செய்யத் தவறிய ஒன்றைச் செய்ய வந்தேன்...''

''உன்னையும் வளைச்சுப் போட்டாளவையா...?''

''ஆரும் வளைக்கவில்லை. என்றை தங்கச்சியைக் கெடுத்துப்போட்டு...''

''ஆரடி கெடுத்தது?...''

''உன்ரை மோன் தான்...''

''நீங்கள் ஆடாத ஆட்டம் எல்லாம் ஆடிப்போட்டு... பனை வடவியளுக்கை கரை குட்டி போடுற சாதி...ஆரிட்டையோ உன்ர தங்கச்சி பிள்ளை வாங்கிட்டு...''

''ஐயோ...'' என வீரிட்டாள் சுபத்திரா.

கணீரென்று மகாலிங்கத்தின் குரல் ஒலித்தது. அக் குரல் எழாது இருந்திருக்குமானால், கனகசிங்கத்தின் கோடரி உயர்ந்து இறங்கியேயிருக்கும்.

மகாலிங்கம் தாயைப் பார்த்துக் கத்தினான்:

''ஆரிட்டையும் இல்லை அம்மா... என்னிடம்தான்... சுபத்திரா என்னிடம்தான் பிள்ளை வாங்கினாள்...''

--மகாலிங்கம் எழுந்து நின்றான். அவ்விடத்தில் சில கணங்கள் நிசப்தம் நிலவியது. எல்லோரினதும் திக்பிரமை கலையச் சிறிது நேரம் எடுத்தது.

ராணி மகாலிங்கத்தை நோக்கினாள். கடவுள் சிலையைப் பார்ப்பதுபோலப் பக்தியுடன் பார்த்தாள்.

மகாலிங்கம் ஒரு கணத்தில் எவ்வளவு உயர்ந்து விட்டான்.

“தம்பி...” என்று கந்தையர் வீரிட்டார். “இது உனக்கே நல்லா இருக்கா...? என்றை குடும்பமானம், மரியாதை... என்றை சாதி... ஆசாரம்... எல்லாத்தையும் யோசிச்சியாடா... இது உனக்கே நல்லா இருக்காடா...?”

“எது நல்லா இல்லை, ஐயா...? நீங்க செய்ததை விடவா...? உங்கட சாதியும், ஆசாரமும் ஒரு கன்னிங் பெண்ணின் வாழ்வைப் பலிகொள்வதாயிருந்தால் அந்தச் சாதியும் ஆசாரமும் அழிந்தே போய்விட்டும்”. அவன் மேலும் தொடர்ந்தான்:

“நீங்க போங்க... வேணுமானால், சுபத்திராவோடே என்னை நீங்கள் வரவேற்கத் தயாராக இருந்தால்... சொல்லுங்கோ... வீட்டுக்குத் திரும்பி வாறன்...”

அவனை எவராலும் மாற்றவே முடியாது. சுபத்திரா குளறிக் குளறி அழுதாள்.

ராணியின் சுரங்கள் மகாலிங்கத்தை நோக்கிக் குவிந்தன.

வெளியே மாரி மழை ஓய்ந்திருந்தது.

உருவம் - என் - சீலைகளை

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனாமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனாமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில் கிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
ந. பெ. 160,
கொழும்பு.

செங்கை ஆழியான்

“வாடைக் காற்று”
வெற்றி நாவல் ஆசிரியர்
அளிக்கும் இன்னொரு
உணர்ச்சி மிக்க படைப்பு.

ஒரு தொழிலாளியின்
குடும்பத்தில் ஏற்படும்
உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளையும், அதன்
விளைவாக ஏற்படும் சமூக
எதிரொலிகளையும் படம்
பிடித்துக் காட்டும்
நாவல்.